

העולם הזה

יגאל מוסיינדאן :

יגאל

בבנסת

לבוא!

טמאן בהירות-תלוש ראשון

העולם הזה

חוב גליקסון 4 תל אביב, טלפון 26785
ת.ד. 136. מען לפרקים: "גולמפרט"
הוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
יפוס משה שהם בע"מ, ת"א, סל 1139.
המחצית: דוד שופר ובניו, תל אביב.
הערכת איננה אמצעית לתוכן הסודיות.

העורך הראשי:
צורי אבנרי

ראש הערכת:
שלום חנו

עורך משנה:
רוב ציוני

עורך כיתוב:
טילבי ששת

כתב בכיר:
צלי תבור

עורך תביעה:
ארי

שלום המערכת:
ברית קרו

חברי הערכת:
שיע גלור, לוי גלילי, דוד הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרטון, יוסף אבר, חמרי, אביבה סטן, אבנר מרי, עמוס קינו, שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

20.5% מחכונת דמי הפרקטורים שהיו כרי שותנו. כמורכב אנו מצהירים שלא נקנסו מעולם בכספים שנוקבו באותה כתבה, אלא שילמנו יוציאים מוסכמים, הראשון בסך 250 ל"י והשני בסך 500 ל"י, וזאת בהתאם להסכם הנזכר שבינינו לפני כחרי וועד מושב רשפון, החברים בפרקטור וולדימיר קראוס, ומבלי להודות בביצוע מעילה כל שהי.

יעקב טלפיר, מושב רשפון, אמיל שדמי, מעונות שרה, הרצליה

ארי או
לפני שנתיים יצאתי מבית סוהר. ישבתי שם שש שנים על פריצה. החלטתי שזה יהיה הסוף. אולם המשטרה לא הניחה לי. לפני שנה הכריחהני לני לחתוך על הוראה כי אני הי על רוחי אשתי, יהודית פי קסה. החמתי. זה הרס אותי. המשטרה הכריחה אותי להי פור למשרתה, והי טילה עלי כל מיני עבודות לעשות. ייתי מוכרח לעשות זאת כל האשימו את אשתי בזנות ואותי בפרסרות.

לפני כשלושה חו דשים מחרתי עדות במשפטו של יויו לוי, לוי יצא לחוץ שי. מאז איבדתי את עוקמי. חברי אינם מוכנים לזכר אתי והמשטרה החלה לדרוש אותי ואת אשתי. אחר עוצרים בכל פעם את אשתי ומשחררים אותה לאחר 48 שעות מבלי להאשימה בכלל. או שיאשימו אותה, או שיניחו לנו. סטיפן בארט, תל אביב

פקטה
אני מברך אתכם על רשימתכם הקולעת על פקיד השומה הופרט בצפת (העולם הזה 1144). אני מכיר היטב את מר הופרט ול דתי מניע לו בתחום זה תואר של אלוף. אשר לתגובתו של שמואל כהן, שמירספתם שבו לאחר מכן, הרשו לי לקבוע כחפתי ווחיק, שאינו מכיר אדם כזה המתגורר בצפת. נראה כי שמואל כהן קיים רק לשם תגובה, כמו שאנשי כפר לאגודה זו קשה לקנא לשם, מר אברהם כהן, רק לצרכי בחירות. אליהו בן חיים, חיפה

אריקה השומה
אני מברך אתכם על רשימתכם הקולעת על פקיד השומה הופרט בצפת (העולם הזה 1144). אני מכיר היטב את מר הופרט ול דתי מניע לו בתחום זה תואר של אלוף. אשר לתגובתו של שמואל כהן, שמירספתם שבו לאחר מכן, הרשו לי לקבוע כחפתי ווחיק, שאינו מכיר אדם כזה המתגורר בצפת. נראה כי שמואל כהן קיים רק לשם תגובה, כמו שאנשי כפר לאגודה זו קשה לקנא לשם, מר אברהם כהן, רק לצרכי בחירות. אליהו בן חיים, חיפה

כחלקא בראשינה נראה לי שכתבתם על פקיד השומה אינה מוצדקת. בתקופת מר עברון היה היחס לחקלאים קשה ביותר, ואפילו בשנת 1951, בעת הבצורת לא רצה מר עברון לטמוע לעמנוניתו. גם כיום יש מיסים הם כבדים, אך לעומת זאת היחס הוא הוגן יותר.
צבי אורן, ראש פינה

רמות הג'נדרם
תודה על שהעליתם את רמותה של אמר הי"ה, הרבנית מושקה ליבה אורנשטיין, בי ביקורת האנציקלוי מדיה של חלוצי ה ישוב ובנויה מאת דוד תהר (העולם הזה 1145). לוחמי העיר העתיקה קראו לה לא רק "אם" אלא גם לוחמים". הנזכרם של העיר העתיקה" בתה בת 18, אותה הזכרתם באותו מקום, עברה כקשרית עד מות ה הורים, והוצאה לאי חר מכן על ידי א חיה, שהיה מספר אחד המפעלים בעיר, משרות פעיל. היא התנדבה מיר לעבור כי חובשת בבית החולים, "משנב לרד" עד ליום נפילת העיר.

שמואל אורנשטיין, ירושלים

השבוע מתחיל מיפעליהענק החדש של "העולם הזה", בו מובטח פרס של 1000 ל"י לפחות, למי שינחש נכונה את תוצאות הבחירות לכי נפת הרביעית.

שמואל אורנשטיין, ירושלים

שיף ברשימת המועמדים של תנועת החרות לכנסת (העולם הזה 1144). אותם צעירים כתבו כי עשו עוול לרב שילנסקי, רכז איוור, ורק הוא יכול לייצג את צעירי החרות.

לצעירי חרות נוש התקווה לא ידוע דבר בקשר למכתב שפורסם ואיו לנו יר בשליחת המכתב הנ"ל. מר שיף ומר שילנסקי נהנים כאחד מאהדתנו המלאה. חיים ססה, ועד צעירי חרות, נוש התקווה, תל אביב

לא אחר, שניים
כאדם המספך בדני אילת בתערוכת יובל תל אביב, מצטער אני שהמעית את הדיילת עמנואלה רוה (העולם הזה 1144) בסמרי לה שדני הניצרה פרפו חיל אמריקאי אחר. האמת היא שהם פרפו שני חיליים אמרי קאיים, בעולם בחיים. אמנם נכון שבדני עמנואלה לא היו מכוונים לרגי הניצרה שי בתערוכה, אלא לבני משפחתם, החיים בעד רים גדולים בימים הטרוניים, ונקראים "הי פרנה של הים", על שמם של הדגים הטור פים שבאמזון.

יעקב אביס, תל אביב

הוארי ככא
הנני האסיר ישראל בן אברהם חרבון, שפוט למאסר עולם, מכש בזה להביא לי ידועתכם את הדגים לפרשת וארי סליב, כפי שהשתקפו בכי לא אני נמצא במח יקה המסיביאטרית. לפי לנו כאן אח ראי בשש יעקב מור נגשטרו. מאז פרשת הוארי הוא נוהג לצי עוק על החולים כי כאן לא וארי סי ל"ב" אולם הוא לא מסתפק בזה. לאחר מה שפרה שם הוא נכנס למרמא והחל לנאום, הוא נתן נאום חזק: "מי אתם, ה ספרדיים? מה אתם יודעים לעשות, רק פשעים. תראו מה שפרה בוארי סליב".

אחר שחולה אחד יעץ לו לכתוב עד לאחר הבחירות, פרץ האח הראשי בנידופים כלפי תנועת החרות ואמר כי ב"זנדרון עשה שטות שהביא את המרוקאים לארץ. אבל לא איכפת לי. רק שאסור לעובר מדינה לומר את דעתו הפרטית בפני אלה הנתונים לפיקוחו. ביחוד לא בצורה כזו. ישראל חרבון, בית הסוהר המרכזי, רמלה

גיווי כשרונות
הרשו לנו להביע את תודתנו עבור ההני אה שנדרמה לנו בטקס בחירת מלכת המים 1959. נתנינו מהספק העממי והמבדח, שי היה נקי פניונו אידואלוגיה ובא להציג ולפאר את היופי הנשי של בנות ישראל כשלעצמו.

י. ליפשיץ, ש. ערמון ויצחק שלף, רמת גן

שרה בכר, תל אביב
... מפעלים כנון זה עוזרים לקוראי ה"ה עולם הזה" לסמור על מאון נפשי באוירה של מתח גבוה.

פ. ק., תל אביב

ה. בן דב, תל אביב

ואני מצפה לומר אותם, אני חייב לומר לך את אותן המילים. אלא שעד עתה לא הודמך לומר לך זאת ביחידות. ואיני יכול יותר להחזיק זאת בלבי.

אני אוהב אותך, רותי. את כל חיי. אין לי כל ספיקות, כשאני חושב עליך אני מרגיש שלימות. כולי מלא ציפיה ליופי ול נעלה. לכל מה שאני עורג ומשור לעתיד משותף.

רק פעם אחד אפשר לאהוב ולגבי דידי רק אותך אוכל לאהוב. רק. אני קשור בי מחשבותי בנימי נפשי. ולא אוכל לחתור עליך, אחכה לך תמיד.

אילו רק יכולתי להיפגש אתך פנים אל פנים. כי אז ראית שכן דיברתי. וכל מה שהיה כלא היה. כלא היה. בטוחני שאם דברי אלה יתקבלו על דעתך תדעי לפגוש בי, ואז יתחייב שלא טעות היתה זאת.

ואני אחכה לך ואחכה עד שתתני לי את האפשרות להוכיח זאת. שלך תמיד. נ. ב. מיום שבת מתחיל אני לגור במלון ציון."

רותי, הרגילה למכתביהאבה מכל הסוגים (היא קיבלה ארבע הערות נישואים מחוץ לארץ, מבחורים שמעולם לא ראתה אותם) — ניסתה להתעלם מן הבחור שנראה לה מוזר מאד.

כאשר, לפני שבועות אחדים, עקצה אותה בצחוק במורוה, נפגע הצעיר מאד. תגובתו: ההודעה שמסר לקצינהמשטרה. העגום ש בכל העניין הוא שהצעיר היה בעבר צעיר גבוה בצה"ל. בריאותו לקוייה כנראה. זין טוען שאהבתו הגואשת היא ממש נוגעת ללב. הפגישה המזורה נסתממה בשאלה לא בלתי צפויה: "שמע, אולי תוכל לתת לי שתי לירות?"

איש השנה — מנחם בניו, שבמשך פחות מחודש ימים באו לפעמו יותר ממאה אלף איש.
שמואל מנשה, ירושלים
איש השנה — אני, קורא "העולם הזה" מאז שנוסד, האיש המצביע שבוע שבו ב" אותה קלפי בעד אותה מטרה.
יגאל גלילי, תל אביב

הימנזן הרכבת
אחרי שמפא"י יוצאת תמיד ראשונה בי קלפיות הנסיוניות העזרות על ידיים דווקא ברכבות, אני חושבת שמפא"י יכולה עתה בקלות להתאים לעצמה את השיר הירוד כהימנזן: "בין הרים ובין סלעים ססה ה" רכבת / ומכל המפלגות במפא"י אני בוחרת" דבורה קוטיץ, פתח תקוה

אניני יודע כיצד מעויה מפלגה כמו מפא"י לפעון כי הקלפי הנסיונית של "העולם הזה" היא מזויזפת? האם חושבים אנשי מפלגה זו שמגיע להם אחו גבוה יותר מזה ש נתנו לה בוחר הקלפי הנסיונית? שאלו כרם, ירושלים

אייאפשר לזכר בימים אלה עם רותי ורד. נוסף על טובלבה האגדת, היא מתהלכת לה עם הבעות מיסטריות, חושבת שהיא מאטא הארי לפחות, ומתה שיקראו לה "הסוכנת איקס 136". היא מחפשת עכשיו בקדחתנות מעיל גשם כמו של פראנסואז ארנול בחו תולה, ומפילה תלת על עיניה כמו הארנול. הכל החל כאשר פגשה מחופשתה בגליל. בהיותה כסברה, פגשה קצינימשטרה בשם זיו. "זו את, רותי?" אמר, "אז אני מוכרה לספר לך משהו!"

לפני כחודש, כשהיה בחיפה, צילצל אליו בשתיים בלילה צעיר, ביקשו לסור אליו מיד, כי יש לו בשבילו אינפורמציה חשובה ביותר. זיו הסב באדיבות את תשומת לבו לשעה המאוחרת, אמר שישמח לראותו מחר. הצעיר התעקש: "אתה מוכרח לבוא". אמר, זיו לא התעצל, ניגש למקום האינפורמצי יה שהיתה בפיו של הצעיר היתה באמת סנסציונית. "יש היה הוכחות שרותי ורד ועוד כתב מהעולם הזה עוסקים בריגול!" הודיע.

הצעיר החל לסקרן ולשעשע את הקצין, שהחל חוקר את הצעיר. זה התבלבל בעוד תו, נשבר לבסוף והודה כי עשה זאת רק כדי לנקום ברותי, על שלא השיבה אהבה אל חיקו.

רותי ידעה עוד בתחילת הסיפור למי ה כונה. זה חודשים שהיא מוטרדת במכתבי אהבה לוהטים ומזוים מאד מבחור, שכתב אותם ממקומות שונים בארץ. פעם מירוש לים, פעם מצפת, פעם מחיפה ופעם מתל אביב, כאילו לא הספיק כל זאת. היה מש איר לה הודעות טלפוניות כמו: "אני נמצא עד שעה שלוש במלון סינקי!"

מכתב לדוגמה:
"לרותי ורד שלום רב. מה שלומך? החלטתי לומר לך את כל אשר בלבי, אלו דברים שיכולים לומר אותם ביחידות

איש השנה — עקיבא אלמריה, המרחב — המלך חוסיין, המדיניות — שארל גול, נסט — רוקח ז"ל, כלכלה — ברך, משפט — השופט מרטקס, עתונות — זלי, רת — הרב הרצוג ז"ל.
יצחק בריכוכבא, ירושלים

איש השנה — דוד בויהרוש, המספל את הכמיתה ללשום ושוויון, למרות שאיני מס כיום לכל מעשיו.
רפאל מסור, כפר שלם

איש השנה — בויהרוש, העולם — כרש צ'וב, עתונות — עירו אבנרי, עורך חידון התנ"ך ב, ידועות אחרונות", משפט — ה שופטת ששפטת אנס לשנה אחת כלבד, מדי ניות — מי שתיכנן את העלאת הד"ר ניר בכנסת.
א. טמיס, גבעתיאלוגה

איש השנה — מנחם בניו, איש הכנסת — ישראל רוקח ז"ל, מדיניות — נולדה מאיר, ספרות — בריסקי, אמנות — כצל ירוסי".
מיכאל בוקשפן, חיפה

איש השנה — רוד בויהרוש, העולם — גירל קסטור, המרחב — קאס, אשת השנה — יעל ריון, מדיניות — רוד בן צור, ספרות — יונתן רטוש, אהרו אמיר, תיאט — רון — כתבה לנצט, עיתונות — שלום (הייתי מועל דקס"ל כהן, רשואה — ד"ר זוהר, עורך המסע מאילת ועד מתולה.
יואב רותם, קרית יואב, ירושלים

למה ענו השרים

הדוברת למען צרפת, אם זו תנמיש את אולם הדיונים לאות-מחאה נגד העלאת הבעיה. ישראל תעמוד בפרץ, בודה ואמיצה. בפרץ של מה? של החומה המאוסה ביותר בעולם, חומת הקולוניאליזם השוקע, החלוש, הגוסס. בפרץ נגד מי? נגד גאנה וגינאה, ששתיהן הכירו בממשלת אלג'יריה, נגד כל עמי אפריקה העומדים לזכות בעצמאות בשנה הקרובה.

במשך שנים עשתה ישראל מאמץ חיובי ופבי לני כדי לחדור לאפריקה, לשתול שתילים של ידירות ושותפות. היא ניסתה להוכיח שי אינה סוכנות האימפריאליזם, כטענת ראדיו קאהיר, אלא קטע מתקדם של אסיה החדשה. האם יורסו עתה נציגינו את כל השתילים האלה במגף הגם של מדיניות אחילית?

★ ★ ★

ל אן אתם הולכים, גבירותי ורבותי? לאן אתם מובים לים אותנו? מה מחכה לנו בסופה של דרך זו? כבר עתה מתיחסת אלינו צרפת יותר כאל פילגש, שאין אומרים לה שלום ברחוב, מאשר אל אשה חוקית.

זוה שנים מבררים דוברי אחת המפלגות הצרפתיות בישראל על ברית רשמית בין צרפת וישראל. הממשלה הצרפתית לא הראתה כל נכונות לכך. אין היא מעוניינת שיחסי עם ישראל יהיו רשמיים.

הנה היתה פרשת אינגה טופס. צרפת לא עשתה מאומה כדי לתמוך בישראל בפרשה זו.

ועתוני מצרים חוזרים בעקשנות על טענתם כי הגנרל דהגול הציע לגמאל עבד אל-נאצר להפסיק את תמיכתו בישראל, אם רעים תחול מלתמוך במורדי אלג'יריה. אין בטחון שוו אמת. אך הדבר סביר.

כי זוהי אמת פוליטית יסודית: היחסים בין ישראל וצרפת, אפילו יחסי-הפלגנות, הם פרי מצב מדיני חלף, מצב המלחמה באלג'יריה. וכאשר ישתנה המצב, ישתנו היחסים.

★ ★ ★

ה ודשיים אחרי מיבצע סיני בישראל שוחחתי ב' לונדון עם אישיות בריטית, שתרמה תרומה חשובה לסילוקו של סר אנתוני אידן. האיש היה ממתנגדי המיבצע. הוא אמר לי: אנו, הבריטים, נהגנו בטפשות. הם, הצרפתים, נהגו בטפשות. אולם אתם, הישראלים, נהגתם בטפשות כפולה ומכופלת. כי לכם לא היה מה להרוויח אפילו היה ה' מיבצע מצליח.

כי תאר לך שאמנם היה אידן צודק בחישוביו. שהמצרים היו מפילים את שלטונם של עבד אל-נאצר ומקימים שלטון חדש של מוחמד נגיב, מפלגת החאפד והאחים המוסלמים. ממשלה זו היתה צריכה להוכיח לעם כי אינה ממשלת בובות בריטית, אלא ממשלה ערבית לאומית. היא היתה פונה בהכרח נגד ישראל. בריטניה היתה צריכה לתמוך בה, כדי להוכיח כי אין היא לוחמת בלאומיות הערבית. ממשלה זו היתה בהכרח לוחמת בישראל בתוקפנות הרבה יותר גדולה מאשר עבד אל-נאצר המתון-יחסי.

זהו הגיון פוליטי פשוט. צלול, מוכרח. עתה נתאר לעצמנו מה יקרה אם יצליח הגנרל דהגול באלג'יריה. נניח שישוג את הי שלום עליידי הבטחת עצמאות באלג'יריה, והקמת פדרציה של אלג'יריה, מארוקו ותוניס, אשר תצטרף איך שהוא לקהיליה הצרפתית. והן זהו חלומנו של הגנרל.

אם יצליח — מה יהיה יחסו לישראל למחרת-היום? במקרה זה תצטרך צרפת לעשות את הכל כדי לנקות את שמה בעולם הערבי. היא תצטרך לעשות את הכל כדי לרכוש אהדה כלשהי בין האוכלוסיה הערבית של הקהיליה הצרפתית, להסתדר עם מצרים ועם הלאומיות הערבית. איך? עליידי הפקרת ישראל. לא תהיה לה כל ברירה. אין מנוס מכך.

★ ★ ★

ה הו אקף-בית פוליטי. הוא לא תלוי בסנטימנטים. הוא מבוסס על הערכה אובייקטיבית של האינטרס ה' צרפתי.

אל ישכחו זאת נציגינו באו"ם: דהגול הועי לה לשלטון כדי להציל את צרפת, לא כדי להציל את ישראל. תהיה תוצאת המלחמה בי אלג'יריה כאשר תהיה — פשרה או תבוסה פופית של צרפת — למחרת היום תצטרך צרי פת לתמוך בלאומיות הערבית, לקרב שוב את

ה הו אקף-בית פוליטי. הוא לא תלוי בסנטימנטים. הוא מבוסס על הערכה אובייקטיבית של האינטרס ה' צרפתי.

אל ישכחו זאת נציגינו באו"ם: דהגול הועי לה לשלטון כדי להציל את צרפת, לא כדי להציל את ישראל. תהיה תוצאת המלחמה בי אלג'יריה כאשר תהיה — פשרה או תבוסה פופית של צרפת — למחרת היום תצטרך צרי פת לתמוך בלאומיות הערבית, לקרב שוב את

ה הו אקף-בית פוליטי. הוא לא תלוי בסנטימנטים. הוא מבוסס על הערכה אובייקטיבית של האינטרס ה' צרפתי.

אל ישכחו זאת נציגינו באו"ם: דהגול הועי לה לשלטון כדי להציל את צרפת, לא כדי להציל את ישראל. תהיה תוצאת המלחמה בי אלג'יריה כאשר תהיה — פשרה או תבוסה פופית של צרפת — למחרת היום תצטרך צרי פת לתמוך בלאומיות הערבית, לקרב שוב את

חיילי השלטון באלג'יריה אינם כלניות בריטיות מאופקות, אלא קלנסי לגיון-הורים וצנחנים צרפתיים, שאינם טורחים אף להסתיר כי הם משתמשים בשיטות של דיכוי ועינויים. המזכירות את ימיה בנינים.

גם לולא הייתי ישראלי לאומי, הייתי עוקב באהדה אחרי מרד זה. אך מאחר שהנני ישראלי החרד לעתיד מדינתו, אהדה זו היא בעיני כורח פוליטי.

★ ★ ★

כ' הרי זאת השאלה הראשונה: האם יכולים הצרפתים לבצח? האם יש שחר לתקתייהם הקלושות ביותר? לא היתה עוד בדורנו מלחמת-שיחרור לאומית אמיתית אחת שלא זכתה לנצחון מוחלט. אחרי ארבע שנות מאבק עקשני, צריך אדם להיות עיוור כדי לפקפק אף לרגע כי מלחמת-השיחרור האלג'ירית תנצח. אין אפילו על של אפי שרות אחרת.

שארל דהגול יודע זאת. הוא רוצה לשים קץ למלחמה, להציל מה שניתן להציל. אולם הוא נמצא בצבת של כוחות נגדיים.

אין הוא יכול לזוז ללא הסכמת הצבא הלוחם באלג'יריה, הנזיר מלחמת-הדיכוי. הוא תלוי בכיליון מתישבים פאשיסטי

ג'אמילה בחרד, לוחמת השיחרור האלג'ירית, בתהלוכת ערבי-נצרת

טיים, שהשליכו לא פעם עגבניות רקובות על קודמיו. הוא זוק להסכמת מפלגת-המלחמה שעלתה לגדולה בשמו. עתה מחפש הגנרל בשאית כוחות היאוש פתרון כלשהו, שיתקבל על דעת כל הכוחות האלה, ובכל זאת יראה כהתקדמות. יתכן שיצליח ויתכן גם שיצטרך להסתפק באחיות-עניניים, שתכסה את מערומי נציגיו באו"ם.

אולם דבר אחד ברור מעל לכל צל-שלי-מפק: אם הפתרון החדש של הגנרל יודחה עליידי ממשלת המורדים האלג'ירית, לא תהיה לו תקומה. המלחמה תימשך עד לנצחון לוחמי השיחרור — מחר, מחרתיים, או בעוד עשור.

★ ★ ★

ב' ינתיים יתמכו נציגי ישראל באו"ם בצרפת. ללא כל הסתייגות, ללא כל גבול. בפעם האחרונה, לפני שנה, הצביעה ישראל למען צרפת. ארצות-הברית לא הרהיבה עוז לעשות זאת. היא נמנעה מהצבעה. כי גם אמריקה האדירה אינה מעיזה לעשות מעשה שיקים נגדה את כל היבשת האדירה, מדאקאר ועד טוקיו.

אולם ישראל אדירה יותר ואמיצה יותר. היא הצביעה בעד צרפת, וקולה האחד הכריע את הכף נגד הכוח המקובץ של אפריקה ואסיה.

הפעם לא תסתפק ישראל בכך. היא לא תצי ביט רק בעד צרפת. היא התחייבה להיות

ר' עוד ימים מועטים עומד להיעשות מעשה חמור מאד — בשמך, בשמי, בשם כולנו. הוא חשוב עד אין שיעור יותר מן הבריחה המעסיקה כעת את הציבור — בדיחת 26 הרשימות המתחרות על הכסאות בכנסת (לברי אות, עד מאה ועשרים!), כי הבחירות לכנסת הרביעית לא ישנו מאומה. ואילו המעשה העומד להיעשות, עשוי להשפיע באופן מכריע על עתידנו.

המעשה הזה נמצא בדרכו לניו-יורק, בראשם ובתיקיהם של האנשים שייצגו את ישראל בעצרת או"ם.

ולפני שיהיה מאוחר מדי, חובה מצפונות היא לקרוא: עצור! חשבו עוד פעם על הכרז שאתם עומדים לעשותו!

★ ★ ★

מ' שנתת ישראל, בראשות שרת-החוק בכבודה ובעצ' מה, קיבלה הוראות להצביע שתי הצבעות גורליות: היא נצטתה להצביע בעד צרפת בענין הפיצוץ האטומי הצרפתי באל-סחרה.

היא נצטתה לתמוך לאורך כל החזית בקו הצרפתי בענין אלג'יריה. למותר לציין כי בשעה שנתקבלה החלטה זו בירושלים, לא היה שם לאיש המושג הקלוש ביותר מה יהיה הקו הצרפתי שישראל תתמוך בו.

בשני המקרים האלה, תצביע ישראל נגד כל המחנה הגואה של עמי אסיה ואפריקה. היא תצביע נגד מצפון העולם. היא תצביע נגד עמדתם המוצהרת של טובי האנושות — אותם האוישים אשר תמכו בהקמת ישראל.

★ ★ ★

ה' פיצוץ הצרפתי באל-סחרה הוא שערוריה עולמית. והעולם כולו עוקב במתיחות אחרי המאבק למניעתו. בראש המאבק הזה עומדים עמי אפריקה השחורה. גם מנהיגים אשר הצביעו בעד הצטרפות ארצותיהם לקהיליה הצרפתית, הרימו את קולם נגד הפיצוץ. הם מודרכים על ידי דאגה פשוטה לחיי עמיהם — מקמבודיה בדרום ועד למארוקו בצפון.

אולם לא רק האפריקאים מודאגים ומוזעקים. דעת-הקהל העולמית הכריחה את שני ענקי-המדע — ארצות-הברית וברית-המועצות — להודיע על הפסקת ניסוייהם הגרעיניים. היא חרדה למעשי הקטנים פורקי-העול.

אין עדיין הסכמה כללית בין המדענים על הסכנות ה' נוראות בכל ניסוי אטומי. יש הממירים, ויש המקילים. מדען בעל שם עולמי טען זה עתה, כי מחקרים בריטיים ואמריקאיים הוכיחו שכל ניסוי גורם בחשבון הסופי ל-50 אלף מיתות. אחרים טוענים כי התוצאות תתגלנה רק כעבור זור, כאשר העולם יתמלא ילדים חפסיים.

גם המדענים האופטימיים ביותר מודים בדבר אחד: שאין כל בטחון כי הערכותיהם האופטימיות נכונות. המדע טרם התקדם די צרכו כדי להגיע למסקנה בטוחה בענין זה, הקובע את עתיד האנושות.

ואם זה נכון לגבי הניסויים של שני ענקי המדע, החרורים תחושה של אחריות והשול' טים על מיטב הכלים המדעיים — מה אפשר לצפות ממדינה קטנה כצרפת, בעלת אמצעים מוגבלים, ההולכת כסהרורית אחרי הזיות של גדולה ותפארת?

כאן אין בעיה של מורח נגד מערב. כאן אין אפילו בעיה של אפריאסיה נגד העולם הלבן כלבד. כאן יש בעיה מצפונות אובייקטיביות. ומציון תצא תורה.

איזו תורה? תורת התמיכה בניסוי. תורת חוסר-האחריות האנושית. תורת הזילזול ה' מוחלט של הגזע הלבן ברגשותיהם ובכשתחונם של בני היבשה השחורה!

אם תורם יד ישראל למען הפצצה — לא במהרה תישכח ההצבעה.

★ ★ ★

א' אחרי הרעש — האש. אש מלחמת-השיחרור של אלג'יריה.

איני יכול לדבר ללא התרגשות על מלחמת-השיחרור של אומה. ככל צעיר שגדל בארץ זו, חונגתי משהר נעורי להז' דהות עם המרפנים נפשם למען תרות מולדתם.

והנה זו אינה מלחמת-שיחרור רגילה. היא מעמידה בצל את מלחמת-הגבורה של כל המחחרות בארץ-ישראל. היא מאפילה עד אין שיעור על מלחמת-השיחרור של קפריסין. היא עולה על מלחמת-השיחרור של אירלנד. של פולין ושל איטליה — אשר תולדותיהן רחיות-הדם הוצגו לנו כמופת.

העם האלג'ירי לוחם זו השנה החמישית. אם להאמין להודעות-הנצחון השוגרתיות של הצרפתים, כבר נפלו במלחמה זו למעלה מי' מאה אלף לוחמי-שיחרור אלג'יריים.

הימין עולה - בערי השדה

קלפי הנסיינות של העולם הזה יצאה השבוע אל ערי השדה. היא היתה שונה מקודמותיה גם בפרט נוסף - בעוד שעד כה הופיעו על גבי פתק ההצבעה של הקלפי רק שמות המפלגות שהיו מיוצגות בכנסת השלישית, והבוחר יכול היה להוסיף מפלגות כרצונו, הופיעו השבוע על גבי פתק הבוחר שמותיהן של 26 הרשימות שהוגשו בשבוע שעבר לוועדת הבחירות המרכזית.

על פתק הבחירה שחולק לעיבורים ושבים במקומות בהם הוצבה הקלפי, הופיע שמה המלא של כל רשימה שהוגשה, כולל שם הרשימות הערביות, וליד כל אחת מהן סומנה משבצת. הבוחר היה צריך רק לסמן + במשבצת ליד המפלגה בה בחר, כנהוג בארצות רבות בעולם, ולשלשל את הפתק לקלפי.

★ ★ ★

פתח תקוה: א-ח-צ

קלפי הנסיינות מספר 11 הוצבה השבוע ביום הראשון, בין השעות שש ושבע וחצי בערב, ברחוב מוהליבר בפתח תקוה. קהל המצביעים היה מגוון ביותר, כולל פועלים שחזרו מעבודתם, סוחרים שיצאו מעסקיהם כדי להצביע בקלפי, וקבוצות גדולות של נוער המושבה, היוצא עם ערב לבילוייו.

אחוז המצביעים היה הפעם גבוה מהרגיל. מתוך 450 פתקי בחירה שחולקו לעיבורים ושבים, הוטלו אל תוך הקלפי 274, שהם 61 אחוז.

ואלה היו תוצאותיה של קלפי פתח תקוה:

א - מפא"י - 90 קולות (32.7 אחוזים);
ח - תנועת חרות - 73 קולות (26.6 אחוזים);

צ - הציונים הכלליים - 26 קולות (9.4 אחוזים);

ב - החזית הדתית הלאומית - 18 קולות (6.5 אחוזים);

מ - מפ"ם - 18 קולות (6.5 אחוזים);
ת - אחרות העבודה - 17 קולות (6.1 אחוזים);

ד - אגודת ישראל - 9 קולות (3.2 אחוזים);
נמנעים עקרוניים - 8 קולות (2.9 אחוזים);
ליכוד עולי צפון אפריקה - 5 קולות (1.8 אחוזים);

ק - המפלגה הקומוניסטית - 3 קולות (1.1 אחוזים);

פ - המפלגה הפרוגרסיבית - 3 קולות (1.1 אחוזים);

אירגון הנכים ונפגעי הנאצים - 2 קולות (0.7 אחוזים);
האיחוד הספרדי הלאומי - קול אחד (0.3 אחוזים);

תנועת המולדת - קול אחד (0.3 אחוזים).
★ ★ ★
רחובות: חרות בראש

לפי מספר 12 הוצבה ביום השני השבוע, בין השעות ארבע ורבע לחמש וחצי, ברחובות. תחילה הוצבה הקלפי הנסיינות ברחוב הראשי של המושבה, ליד בנק קופת הזואה וחסכון. אולם בגלל הצטופפות הקהל סביב הקלפי, שגרמה לפקקי תנועה, הורה שטריתנועה לאנשי חולית הקלפי להעבירה למקום אחר. בהתאם לכך הוצבה הקלפי ברחוב הראשי, כ-200 מטר מצפון לתחנה המרכזית של אנד.

גם אחוז המשתתפים בהצבעה בקלפי זו היה גבוה מן הממוצע, והוא דומה בדיוק לאחוז המשתתפים בקלפי של פתח תקוה. מתוך 400 איש שקיבלו פתקי-בוחר, הצביעו 244, שהם 61 אחוז. קהל הבוחרים בקלפי זו נחלק לשתי קבוצות עיקריות: ותיקי רחובות, כולל בני שכונת שעריים, שעברו במקום, ופועלים מישבי העלים הסמוכים, כמו קוביבה וזרנגה, שהיו בדרום הביתה.

ואלה תוצאותיה של קלפי רחובות:

ח - תנועת חרות - 57 קולות (30.9 אחוזים);

א - מפא"י - 31 קולות (23 אחוזים);
צ - ציונים כלליים - 22 קולות (16.4 אחוזים);

ת - אחרות העבודה - 9 קולות (6.6 אחוזים);

מ - מפ"ם - 8 קולות (5.8 אחוזים);
ב - החזית הדתית הלאומית - 5 קולות (3.7 אחוזים);

ד - אגודת ישראל - 3 קולות (2.2 אחוזים);
ק - המפלגה הקומוניסטית - 2 קולות (1.4 אחוזים);

פ - המפלגה הפרוגרסיבית - 2 קולות (1.4 אחוזים);

נמנעים עקרוניים - 2 קולות (1.4 אחוזים);
התאחדות התימנים - קול אחד (0.7 אחוזים);

ליכוד עולי צפון אפריקה - קול אחד (0.7 אחוזים);

המפלגה הספרדית הלאומית - קול אחד (0.7 אחוזים);

כנסת ישראל העולמית - קול אחד (0.7 אחוזים);
תנועת עליה חדשה - קול אחד (0.7 אחוזים).

★ ★ ★

בן-הרוש - בראש העדתיים

ל הערכתן הנכונה של תוצאות שלוש הקלפיות האלה, יש לקחת בחשבון כי המושבות הן באופן מסורתי מעוזי הימין. גידולן המהיר יכול היה לשבש תמונה זו, אולם חלקם הגדול של בני עדות המזרח בריבוי זה מחוק לפחות את הנטיה החרותית.

כתוצאה מכך, למשל, נותנת כל שלוש הקלפיות לי ציונים-הכלליים אחוז ממוצע העולה על כוחם בכנסת הנוכחית, והעולה בלי ספק גם על כוחם הממצע הנוכחי בארץ. למרות זאת מראה גם חרות בכל שלוש המקומות כוח רב, כ-30 אחוז בממוצע, ובשני מקומות היא עולה אף על מפא"י. אם אפשר לזקוף זאת ברחובות, למשל, על חשבון ע' ברים ושבים מבני שעריים התימנית וישובי העולים הסמוכים, הרי בראשון-לציון, שם הצביע רק קהל בורגני מושבתי, מוכיח הדבר כוח ניכר של חרות גם בישוב החתיק.

לעסקי מפא"י צריכות תוצאות אלה לתת מקום לדאגה מסוימת לגבי מצב מפלגתם בעריה-השדה החתיקות. מובן שאחוז מפא"י כאן נמוך מן האחוז הארצי, בגלל העדר משקל צריה-פיתוח וההתישבות העובדת. אך מתגש בכל מקום תמונה, שלא בכל מקום בארץ מפא"י היא כעת המפלגה הגדולה ביותר.

מענין כי במקום אחד - פתח תקוה - עלתה מפ"ם על אחרות-העבודה, אולי מפאת קירבת קיבוציה. העדר ייצוג מספיק להתישבות העובדת בקלפיות הנסיינות שעד כה מונע, כמוכון, תמונה נכונה לגמרי לגבי כוח מפלגות הקיבוצים. בכל זאת מאלף כי כמעט בכל מקום צמודות מפ"ם ואחרות-העבודה זו לזו, עם הפרשים קטני טנים לכאן או לכאן.

נקודה מעניינת נוספת בקלפיות השבוע היא שזו הפעם הראשונה ניתן לעמוד על כוחן היחסי של הרשימות החדתיות החדשות. אין ספק כי רשימת ליכוד צפון אפריקה היא הרצינית ביותר ביניהן, ונראה כי העבור את אחוז החסימה. אין בטחון כזה לגבי שאר הרשימות החדתיות. אך הערכה שלמה יותר תתכן רק אחרי קבלת תוצאות הקלפיות בריכוזי העלים מבני המזרח.

במקום אחד - רחובות - גרמה קירבתה של שכונה תימנית (שעריים) להצבעה מוגברת לרשימת התימנים, וגם לשאר הרשימות החדתיות. דבר זה אינו אופייני לכל הארץ, ויש לו חשיבות מקומית בעיקרה. אולם כבר עתה ברור כי מיצול המחנה החדתי המביק לכמה רשימות מתחרות, עשוי לסכן את סיכויי רובן (או כולן) לעבור את אחוז החסימה.

נאמר כי רשימת החדתיות החדשות, אשר עתה עומדת על דרך-החיים, היא כוחה המרכזי של המושבות החדתיות, ויש להן סיכויי רוב.

נאמר כי רשימת החדתיות החדשות, אשר עתה עומדת על דרך-החיים, היא כוחה המרכזי של המושבות החדתיות, ויש להן סיכויי רוב.

נאמר כי רשימת החדתיות החדשות, אשר עתה עומדת על דרך-החיים, היא כוחה המרכזי של המושבות החדתיות, ויש להן סיכויי רוב.

נאמר כי רשימת החדתיות החדשות, אשר עתה עומדת על דרך-החיים, היא כוחה המרכזי של המושבות החדתיות, ויש להן סיכויי רוב.

נאמר כי רשימת החדתיות החדשות, אשר עתה עומדת על דרך-החיים, היא כוחה המרכזי של המושבות החדתיות, ויש להן סיכויי רוב.

נאמר כי רשימת החדתיות החדשות, אשר עתה עומדת על דרך-החיים, היא כוחה המרכזי של המושבות החדתיות, ויש להן סיכויי רוב.

נאמר כי רשימת החדתיות החדשות, אשר עתה עומדת על דרך-החיים, היא כוחה המרכזי של המושבות החדתיות, ויש להן סיכויי רוב.

א - מפא"י - 41 קולות (16.8 אחוזים);
צ - הציונים הכלליים - 36 קולות (14.7 אחוזים);

ב - המפלגה הדתית הלאומית - 21 קולות (8.6 אחוזים);

ת - אחרות העבודה - 19 קולות (7.7 אחוזים);

מ - מפ"ם - 15 קולות (6.1 אחוזים);
נמנעים - 12 קולות (4.9 אחוזים);

ק - המפלגה הקומוניסטית - 5 קולות (2 אחוזים);

התאחדות התימנים - 5 קולות (2 אחוזים);
ד - אגודת ישראל - 4 קולות (1.6 אחוזים);
פ - המפלגה הפרוגרסיבית - 3 קולות (1.2 אחוזים);

ליכוד עולי צפון אפריקה - 3 קולות (1.2 אחוזים);

רשימה צפון אפריקאית בלתי תלויה - קול אחד (0.4 אחוזים);
האיחוד הלאומי הספרדי - קול אחד (0.4 אחוזים);

המפלגה הספרדית הלאומית - קול אחד (0.4 אחוזים);

הנכים ונפגעי הנאצים - קול אחד (0.4 אחוזים);
הבונד - קול אחד (0.4 אחוזים).
★ ★ ★
ראשון-לציון: מפא"י שניה

לפי מספר 13 הוצבה בראשון-לציון. היא הוקמה ברחוב הראשי של העיר, לא רחוק מבנין המועצה המקומית, ביום השני השבוע, בין השעות שש ושבע בערב. התנועה במקום היתה חלשה מאוד, והיא כללה בעיקר מותיקי העיר, שיצאו לרחוב אחרי העבודה. מתוך 300 פתקי בוחר שחולקו בראשון-לציון, הצביעו 136, שהם 45 אחוז.

ואלה היו תוצאותיה של קלפי זו:

ח - תנועת חרות - 47 קולות (34.7 אחוזים);

השר החדש בפעם הראשונה במשרדו, התכנסו הפקידים ברוח הגיגית כדי לברכו. ר"ק לא עזר לידם, חגיגת כהם מבט זועף, עלה ישר למשרדו והזויע שלא יסבול בטי לנות. מיד הכריז שיערוך טיהור כללי.

פה ושם הצליח השר החדש לחולל שינוי. היה זה הוא שהפך את קבלת היתר-היצוא לדבר קל, בקבעו: "בושה היא למדינה כשי אנשים מגסים לברוח ממנה בבטן א-ניה. זה יוצר הרגשה של בית-סוהר!"

אולם הוא נכשל בניסיונו להפוך את משרד-הפנים למרכז של כוח ויעילות, לספח אליו את המשטרה (שמפא"י שמרה עליה לעצמה) ואת ענייני הערבים, הצבר, בן אחד ממשיכי התימנים, חניך שוייץ, התנגד לי היתה פשוטה והגונה: "היתה זה פשע אם

השר החדש בפעם הראשונה במשרדו, התכנסו הפקידים ברוח הגיגית כדי לברכו. ר"ק לא עזר לידם, חגיגת כהם מבט זועף, עלה ישר למשרדו והזויע שלא יסבול בטי לנות. מיד הכריז שיערוך טיהור כללי.

פה ושם הצליח השר החדש לחולל שינוי. היה זה הוא שהפך את קבלת היתר-היצוא לדבר קל, בקבעו: "בושה היא למדינה כשי אנשים מגסים לברוח ממנה בבטן א-ניה. זה יוצר הרגשה של בית-סוהר!"

אולם הוא נכשל בניסיונו להפוך את משרד-הפנים למרכז של כוח ויעילות, לספח אליו את המשטרה (שמפא"י שמרה עליה לעצמה) ואת ענייני הערבים, הצבר, בן אחד ממשיכי התימנים, חניך שוייץ, התנגד לי היתה פשוטה והגונה: "היתה זה פשע אם

השר החדש בפעם הראשונה במשרדו, התכנסו הפקידים ברוח הגיגית כדי לברכו. ר"ק לא עזר לידם, חגיגת כהם מבט זועף, עלה ישר למשרדו והזויע שלא יסבול בטי לנות. מיד הכריז שיערוך טיהור כללי.

לגתי. הוא הצטרף לציונים-הכלליים, נראה לרבים כמנהיג המיועד הטבעי.

המשרד הראשון בהן כבר ערב הבחירות לכנסת הראשונה. פרץ כנרשטיין הועמד בראש רשימת הצ"כ. רוקח סירב להופיע במקום השני, התכונן לפרוש מן החיים ה"מפלגתיים. רק התערבותם של צעירי המפלגה, גה, ביניהם קצין צה"ל, שינתה דעתו.

המשרד השני בא עם כניסת הצ"כ לקואליציה הממשלתית, אחרי הבחירות לכנסת השנייה. לרוקח הוצע משרד-הפנים, בתנאי שיתפטר מראשות עיריית תל-אביב, ואז עשה את שגיאתו הפאטאלית: הוא התפטר מעמ"דו הבטוחה, ובת-הכוח, כדי לקבל לידיו את העמדה הזמנית ולתת-ההשפעה בממשלה.

היתה זאת התחלת הסוף. "בושה היא למדינה" כאשר הופיע

השר החדש בפעם הראשונה במשרדו, התכנסו הפקידים ברוח הגיגית כדי לברכו. ר"ק לא עזר לידם, חגיגת כהם מבט זועף, עלה ישר למשרדו והזויע שלא יסבול בטי לנות. מיד הכריז שיערוך טיהור כללי.

פה ושם הצליח השר החדש לחולל שינוי. היה זה הוא שהפך את קבלת היתר-היצוא לדבר קל, בקבעו: "בושה היא למדינה כשי אנשים מגסים לברוח ממנה בבטן א-ניה. זה יוצר הרגשה של בית-סוהר!"

אולם הוא נכשל בניסיונו להפוך את משרד-הפנים למרכז של כוח ויעילות, לספח אליו את המשטרה (שמפא"י שמרה עליה לעצמה) ואת ענייני הערבים, הצבר, בן אחד ממשיכי התימנים, חניך שוייץ, התנגד לי היתה פשוטה והגונה: "היתה זה פשע אם

מפלגות

הדרך לכנסת

בתוך האוסף הנדוש של הרשימות הישנות והחדשות, שהוגשו השבוע לוועדת הבחירות המרכזית, בלטה מפלגה אחת, ש' היתה מורכבת מאיש אחד. ה'ה'קישוט' היה יחיד שיצא לשחות בים המפלגתי היה משוכנע כי ייבחר לכנסת, לא דאג עדיין לסיים את מצעו.

לבוש חליפה מקוממת, כשהוא בלתי מגולח, הסביר יצחק אשכנזי במכתב אישי לכתב, "העולם הי" זה" מדוע הוא צריך להיות חבר כנסת:

אני נולדתי בפולניה וסיימתי את הגי' מנסיה העברית בלובי. שם למד גם ח'כ יצחק רפאל. שהיום הוא אדם חשוב במפלגה הדתית-הלאומית. במלחמת-העולם השנייה הי'תי עסוק בדבר אחד בלבד: הצלת נפשות. את ההצלה הזאת עשיתי לא עבור כסף, אלא מתוך צורך נפשי. הרגשתי שההשגחה צייתה עלי להציל יהודים ולא יכולתי לסרב לה. אחרי שנגמרה המלחמה הקמתי את כנסת-ישראל, כדי לעזור ליהודים. פניתי לאגודת החלוץ והם הבטיחו לי חוזה, כדי שאלמד את היהודים העולים לארץ לעבוד על מכונית חקלאיות.

הרעיון לא בא לי סתם. אני הבנתי היטב מה המצב של היהודים בארץ-ישראל. אני כמובן הבנתי שטוב שהיהודים, שיהיו אצלי באחוזיה, ידעו לעבוד על טרקטור כי זה דומה לטאנק. וההשגחה נתנה לי את הזכות להביך, כבר אז, שבארץ תהיה מלחמה וטוב שהיהודים האלו ידעו לנהוג טאנק. זאת צריכה היתה להיות תרומתי למלחמת ה' שיחרור.

אבל לא נתנו לי להגשים את תפקידי זה. באו עסקנים דתיים של המפלגה הדתית הלאומית, שאו קראו להם המזרחי, ואמרו לחלוץ: "מה, אתם השתגעו? אתם רוצים שאשכנזי יהיה גנרל?"

קרוב בקונגרס. אחרי שהם אמרו את זה לא התיאשתי. המשכתי לעזור לאנשים השונים עד שעליתי לארץ. אחרי כמה שנים עזרתי לבחירות לכנסת השנייה. אני הגשתי רשימה, אולם פסלו אותה. אינני זוכר בי' דיוק למה עשו את זה.

כעבור ארבע שנים הגשתי רשימה חדשה ושוב פסלו אותה. לא ויתרתי והגשתי תבי' עה לבית-הדין-העליון. או בא נציג משרד הפנים וטען שבין 750 החתימות שהשגתי היו 140 מזויפות. דרשתי לראות את ה' שמות שלהם, ולבדוק במשרד-הפנים אם האנשים האלו באמת אינם בעלי זכות בחירה. בדקו במשרד-הפנים רק 30, ויום לפני סוף-העצורים בא נציג המשרד ונש' בע שכל ה-30 כשרים. אבל לא היה זמן לבדוק את האחרים.

באותו זמן יכולתי עוד לעשות כל מיני ענינים. היו לי כשרים וידידים, וגם הסנטר יעקב יעבץ מהקונגרס של ארצות-הברית הוא קרוב משפחה שלי, ואולי היה יכול לעזור.

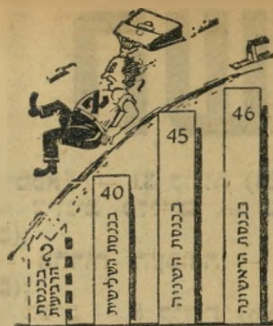
אני לא חשבתי על כל זה. זכרתי רק מה שאמרו לי השופטים שדחו את הערעור שלי על פסילת רשימתי לפני הבחירות לכנסת שעברה: "אתה עוד תיכנס לכנסת."

כמו בבית-המקדש. שמרתי את דברי השופטים בלבי. המשכתי לעבוד במל יסו. בערבים אני לומד בבית הספר למשפט ול' כלכלה בתל-אביב, ואני יכול לומר, שכי' אני כבר משפטן. בינתיים למדתי דברים רבים וקיבלתי מנה גדושה של אחריות. חיברתי כמה ספרים ומאמרים ואני כבר מתאים לשאת במעמסה של ח'כ.

לא הונחתי את הפעילות הפוליטית של כנסת-ישראל, שאני עומד בראשה ואין לה חברים אחרים לעת-עתה. שלחתי הרבה ח' מר רעיוני לכל מיני אנשים, חומר שאין לו עוד תקדים מבחינה ספרותית ומדעית. כדי לכסות את ה' צאות העסקנות הציבורית שלי, הוצאתי תלושי-שקל עבור תורמים שונים. אולם לא היה לי זמן לאסוף את הכסף ואת רוב תלושי השקל נתתי במתנה ל' ידידים. מי שראה את התלושים האלו, יודע שזה כמו מה שהיה פעם בבית המקדש בירושלים.

בן דויד המלך. כל הדברים האלו עוד לא היו משכנעים אותי ללכת לכנסת. לי' אחרים יש מנג'ן וכסף ולי אין. אבל לי' יש דבר שאין להם: אני בן למשפחת רבנים מסורסמת, ורבים מקרובי כתבו ספרים שו' נים וגאונים. הדבר החשוב ביותר: אני חקתי ובדקתי

מה העלתה מפא"י היורדת

משך 4 השנים האחרונות (מאז הבחירות לכנסת השלישית) העלתה מפא"י היורדת את:

מסכום ב-1955	מסכום ב-1959
מ-404 מיליון דולר	ל-643 מיליון דולר
מ-241 מיליון דולר	ל-993 מיליון דולר
מ-414 מיליון דולר (אינפלציה)	ל-745 מיליון דולר
מ-642 מיליון דולר	ל-1680 מיליון דולר
מ-135 מיליון דולר	ל-305 מיליון דולר

חוב המדינה במטבע חוץ
חוב הממשלה בלירות
אמצעי התשלום במחזור (אינפלציה)
תקציבי הממשלה
מס ההכנסה

מיושג לפרסום על-ידי

ה אגף ההסברה של תנועת החרות ה

לקראת החגים
את צוּבַקֶת - רק בַּרְבַּקֶת
לנקוי החלונות
תוצרת פְּזָכִים

מגן מפני עקיצות יתושים

מריחה אחת עם מקלון שנקם מבטיחה מנוחת לילה שלווה. תקני עוד היום בבית - מרקחת או פרפורמיה "ש נ ק ס".

מחיר המקלון 1.250 ל"י המפיצים היחידים: חברת גורית בע"מ

לילבר
ראשון בארץ

קקאו שוקולדה סוכריות ופלים בונבונירות

שלח לי קקאו שוקולדה סוכריות ופלים בונבונירות

שלח לי קקאו שוקולדה סוכריות ופלים בונבונירות

פילוס רדיו המשפחה העולמית

Windsor 8 מנורות
2 רמי קול
אנטנה פריט
מסתובבת
מרחיקה את
רוב ההפרעות.
מרחיב גלים.
צליל HI-FI.

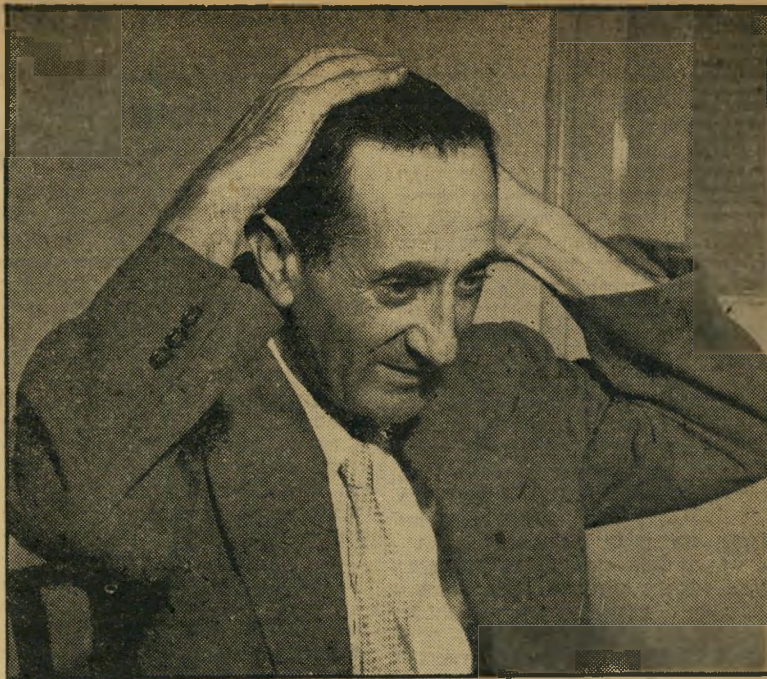
PRINCE
מקלט חדיש 6 מנורות
קליטה עולמית
כל הגלים
חיבה נאה ומודרנית
איכות פילוט
הידועה.

Little Maestro
4 מנורות, גלים קצרים
ובינוניים, מכשיר
רגיש

PRINCESS
7 מנורות
מודרניות
5 תחומי גלים:
גלים קצרים
מרחיבים, ומיקול
דולו אלפסי, דגול
קליטת תחנות
בכל עת.

Pilot Radio

40 שנה פילוס צועד בראש
מיוצר ב: ארצות הברית, אנגליה, אפריקה הדרומית, אירלנד וישראל.

מנהיג אשכנזי
נשואים, רק אחרי הבחירות

ויש לי על מה להסתמך כשאני מצהיר: אני ממשפחת דויד המלך. אני לא ממשפחת שלמה בן דויד, שאמו היתה בת-שבע. אלא אני צאצא של אשה אחרת של דויד המלך, אני צאצא אשתו אביטל. שמה אולי בעצם ויטל ולא אביטל. אני כבר לא זוכר, קראתי על כל הפרשה הזאת מזמן.

בזכות כל הדברים האלו — וכן בזכות זה שאני תומך בקיבוץ גלויות ומיוזג גלויות — אני חושב שאצליח להיבחר ל־כנסת. ואם אוכה בציר גוספ, אמנה אחד מידידי הרציניים לתפקיד ח"כ.

לפני שאני מסיים את שיחתי המיוחדת עבור הטלוויזיה אני רוצה להוסיף שגם אנשים בלתי־דתיים יכולים להצביע עבור רשימתי. אני לא אפגע בהם לרעה.

בסוף אני רוצה לומר, שאני די צעיר להיות איש הכנסת. במערוב כתבו עלי שאני בן 43. זה די נכון. אבל את גילי המ־דויד איני רוצה לפרסם. כי אני עומד להתחתן. חסרה לי רק המועמדת המתאימה, שאין לי זמן בימים אלו לחפש אותה. אעשה זאת אחרי הבחירות.

עבור הטלוויזיה אני רוצה להוסיף שגם אנשים בלתי־דתיים יכולים להצביע עבור רשימתי. אני לא אפגע בהם לרעה.

בסוף אני רוצה לומר, שאני די צעיר להיות איש הכנסת. במערוב כתבו עלי שאני בן 43. זה די נכון. אבל את גילי המ־דויד איני רוצה לפרסם. כי אני עומד להתחתן. חסרה לי רק המועמדת המתאימה, שאין לי זמן בימים אלו לחפש אותה. אעשה זאת אחרי הבחירות.

עחונות

כותרת השבוע

במדור הספורט של הארץ, מעל לרשימה של יחיאל ארזי על מצב הכדורסל: כדורסל.

הסברה

סטודנט על סולם

אחת הזרועות החיוניות של המדיניות מודרנית היא התעמולה. היא חייבת להתנהל בכל מקום, בכל שעה, בכל צורה. בני קודות המאפשרות מגע עם קהל אונייטסיטי או עם יריבים, חייבת ההסברה להיות אינ־טנסיבית ופעילה פי כמה.

אחד ממקומות־מיפגש אלה היא לונדון, בירת בריטניה. ביצר מתינהלת שם ההסברה הישראלית — ולעומתה ההסברה הערבית? על כך מדווח כתב "העולם הזה" ב־לונדון:

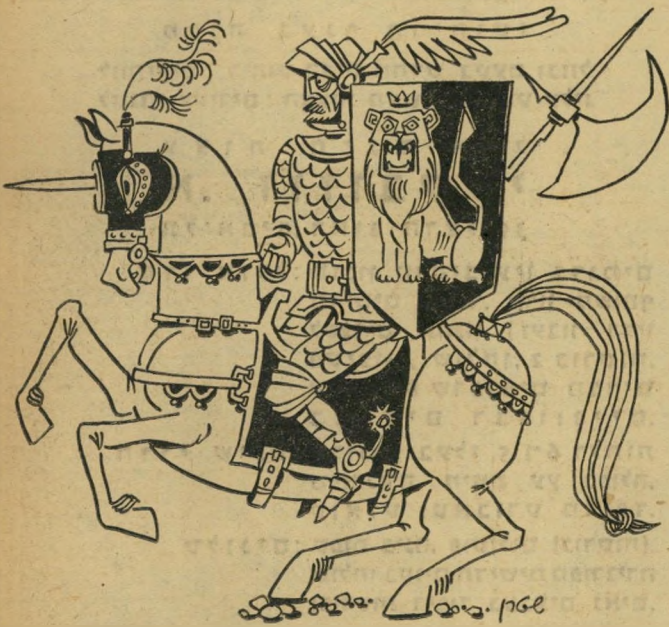
טיילתי בפינת הנואמים של הייד פארק. היה זה ביום א' אחר־הצהרים, וידעתי כי אין דרך טובה יותר גם להשתעשע חנם וגם לחוש את דופק המטרופולין האדיר, אשר תושביו מתייחסים ברצינות גמורה ל־כל דבר — אפילו לאלה המחלפים את חייבת־הסבון שלהם בסולם, כדי שמאזיניהם המתחלפים יוכלו לראותם ולשמעם ביתר קלות.

על אחד מסולמות אלה היה תלוי דגל מצרי רפוי. לידו ניצב סטודנט מצרי, ש־נאם בפני הסקרנים על פגעי האימפריאליזם, הקאפיטליזם ומדיניות הממשלה הבריטית ה־עוינת את הערבים. גם על מדיניות ההתי

* לפי חוק הבחירות, רשימה הזוכה ל־מספר גדול יותר של מנדטים מכפי שהגישה ברשימת טועמדיה, ממנה המפלגה את מו־עמדיה הבאים בעצמה.

מפא"י או חרות?

אחת מהן תזכה בבחירות הקרובות. אבל גם אתה עלול לזכות — באלף ל"י או יותר. השתתף ב־טוטר־הבחירות. מהר ושלח את ניחושך עוד היום.

שלושה ימים מיפו לירושלים נמשכה הדרך בימי ריצ'ארד לב-הארי

90 דקות מתל־אביב לירושלים כיום - במכוניות החדישות והמרווחות של "אגד"

אהיר יותר - נוח יותר - בטוח יותר

לא היה מי ששייב לטענות הנואם, יסתר את דבריו או יתקן את העובדות שמסר. ניסיתי אמנם להכניס כמה מלים, אבל עזר ריו המוסחים בין הקהל קמו להשיב לי. בהעמידם פני מאזינים אונייטסיטיים, שכנעו במהרה את הקהל וקולי נשאר קול בודד במערכת־ההסברה. כשיצאתי משם, שאלתי את עצמי בלי הרף: איפה הסטודנטים והש־ליחים שלנו? איפה פקדי הממשלה הרוב־צים בלונדון לעשרותיהם, ואשר תפקידם לנהל את מערכת־ההסברה שלנו?

בעצם, ידעתי את התשובה: הם בילו ויק־אנד נאה ומכובד, רחוק מבעיות כה חס־רות־ערך. הם לא היו חולמים על השפלת כבודם להופיע בפינת הנואמים בהייד פארק. הם מוכנים לעסוק בהסברה — הסברה מאו־פקת, ילדותית, בלתי־מעורקנת — אך ורק בשעות קבלת־הקהל במוסדות היקרים ש־הוקמו לצורך זה מכספי משלם־המסים ה־ישראלי.

צדקהו

למוצא הישר

מאחר ואני מניח כי אפשר לספור את האנשים, שקראו את אחד הגלינות האחרונים של "חירות", על אצבעות הידים והרגלים, הריני רוצה להעתיק מודעה שהתפרסמה באותו גליון. אני רוצה לעזור לבעלי המודעה, כי זה פשוט צער בעלי-חיים. והרי המודעה במלואה:

ה ש ב ת א ב י ר ה. ביום 28.8, או סמוך לכך, אבד בין "מצורת זאב" ובין ביתו של ח"כ מנחם בגין תיקעור שחור ובו:
1. הגדה המזרחית של הירדן. 2. כותל מערבי אחד. 3. קבר רחל אחד. 4. קופסת גלולות שינאת הערבים. 5. ממשל צבאי אחד. 6. הזכות לפוצץ אסיפוגם של מפלגות יריבות.

לכל החפצים האלה יש ערך סנטימנטלי בלבד, ואין להפיק מהם תועלת ממשית. המוצא הישר מתבקש להתוירם לועדה לעריכת המצע של תנועת החירות לבחירות לכנסת הרביעית. שכרו יהיה אחד המקומות הבטוחים ביותר ברשימת התנועה לבחירות - המקום ה-115.

חינוך מרד בכיתה ג'

יש כיום שני סוגי מורים עממיים בארץ: מורות בנות 18, שהלכו להוראה כדי לא לשרת בצבא או להעביר את הזמן עד שתתחתנה, ומורות קשישות, לרוב בתולדות זקנות, שכבר לא נותר להן מה לעשות. כך טען לא בלי נימה של ציניות, איש החינוך חתיק בכנס המורים התיכוניים, שי נערך בשבוע שעבר בתל-אביב.

הוא גם ידע להסביר מצב זה. לדבריו: איש, חוץ מתלמידות הסמינר הצעירות, אינו מוכן להתמסר עוד להוראה, ואילו מהמורה רות הקשישות איש אינו יכול להיפטר. השבוע נראה היה כי לפחות חלקה השני של טענות הציניות היה נכון. קבוצת ה"ר", ריב, שבניהם למדו בכיתה ג' בבית-הספר לדוגמא בתל-אביב, נאלצו להכיר בעובדה זו, בדרך הקשה. קדמה לכניעתם מלחמה מרה וחסרת-תכלית נגד מורה קשישה, ש"אישה לא ידע מה לעשות עמה."

בעוד חודש, בעיר שנה. תלמידי ביתה ג' של בית הספר לדוגמא בתל-אביב, ישבו דוממים ומתוחים. היתה זו הפעם הראשונה מזה זמן רב, שהמורה הותיקה צפורה דוידסון נהנתה משקט מוחלט ב"שעור. אלב סיבת הדממה נודעה למורה תוך דקות ספורות. מיד לכשניצבה ליד הלוח, פרצה לחדר קבוצה גדולה של גב"רים ונשים, ביניהם הכירה את הורי תלמידיה, המורה החוריה. היא ידעה בדיוק מה עתיד לקרות. ואמנם ההורים ההיסטריים פנו אל המורה, ביקשו ממנה בצעקות ל"עזוב מיד את הכיתה."

לפני שהספיקה המורה הנדהמת להשיב, הופיע בכיתה המנהל מיכאל רכבי, דרש מההורים לעזוב את המקום. אחרת, איים, הוא יקרא למשטרה כדי לפנותם בכוח. "נשמח מאד", ענו ההורים, "אולי בדרך זו יקבל הענין פירסום שיאלץ אתכם ל"עשות משהו."

רכבי הזמין את המשטרה שניצגה, סמל חביב, ביקש מההורים בעדינות רבה לאפי' שר לו למלא את חובתו. לא היה כל ספק שהיא עצמה הודעה עמו. ההורים פינו את הכיתה. "נמשך במאבק בחוק!" הבטיחו למנהל. "לא נפקיר את גורל ילדינו!"

סיפורה השבוע אחת האמהות שהשתתפה במרד ההורים לכתב העולם הזה: "עוד לפני שנה, קיבלו הילדים את המורה כמחנכת כיתה ב'. שמענו עליה או כל מיני דברים לא נעימים: שהיא עצבנית, רשלנית, ומת' מירה שלא לצורך. ואמנם תוך ימים אחדים ניכר הדבר במצב-רוחם של הילדים.

"פנינו למנהל. הוא כנראה ידע מראש את בקשתנו, זה לא כל כך גוראי, הסביר לנו, ובכלל שנה אחת לא תוקי. הוא משך אותנו כמה חודשים עד שהחלטנו שלא כדאי להאבק. הנזק שבהחלפת המורה באמצע שנת הלימודים עלול היה להיות חמור יותר. החלטנו להכות." אולם הילדים ססיפ' רו בכל יום מעשיות חדשות על אמצעי החינוך של דוידסון, שכנעו את הוריהם כי אסור לתת למצב להמשך יתר על ה' מידה. האבות והאמהות נשכו את שפתו' תיהם כששמעו על ענשים למפריעים כמו אי-ימת' רשות ליציאה להפסקה, או לעשיית הצרכים. "הו לא יימשך זמן רב", התנחמו.

"המנהל הבטיח להחליפה בשנה הבאה." **חיוך מסויב.** בסוף שנת הלימודים קנו ההורים למרה אגרנט פרחים מפואר כי הערכה למאמיה שנכשלו שלא באשמתה. אנחנו יודעים שהיא ניסתה בכנות, הורד' ההורים, "אולם לא אשמתנו או אשמת יל' דינו היא שלא הצליחה." החופש עבר. ה' ילדים שבו לבית הספר, עלו לכיתה ג', כשחזרו חייכו באושר: "קיבלנו את המורה רחל", סיפרו באושר. המורה, רחל מנקס, אחת הטובות בבית-הספר, השתלטה על הכיתה משך ימים מספר.

עד אשר באחד מימי השבוע שעבר, בשעות הלילה המאוחרות, עברה אחת האמהות בריצה מבית לבית, הודיעה להורים כי על כולם להיות למחרת בבית-הספר נכונים למאבק מחודש. "יש שמועה שמחזירים לנו את דוידסון," לחשה המודיעה.

בבוקר הופיעו רוב ההורים אצל המנהל, דרשו לקיים את ההבטחה. רכבי סיים את הויכוח במענה קצר ופסקני: "אני יכול לעשות כלום, זה לא תלוי בי, קיבלתי הו' ראה ממשרד החינוך." התברר שהורי התל' מידיים בכיתה ב', שהחלה את שנת הלימודים עם המורה דוידסון, הקימו שערוניה גם הם, דרשו לדאוג למורה אחרת ליקירה. ה' פתרון היה החזרת המורה לתלמידיה מ' השנה שעברה. דוידסון חזרה לכיתה ג'.

תשובת ההורים: הפגנה בכיתה שהסתיימה בהוצעת המשטרה על ידי המנהל.

שלוש לך, מאבק. ההורים שחששו ל' התנגדו למשטרה שבאה להוציאם מחדר הל' מורים, יצאו לרחוב, בחרו ועד לשעת חרום. ההחלטה הראשונה של הוועד: השבתת הל' מורים עד שייצגה המנהל לדרישה להרחקת המורה. שלושה ימים לימדה דוידסון בכיתה שהיו בה תלמידים בודדים. אולם משרד החינוך עדיין לא התערב. "איש לא התלונן בפנינו," טענו דובריו ששכחו כי דחו את בקשת ועד ההורים להתקבל לראיון. כש' פנה הוועד החדש למנהל, סירב הוא לקבלם. "אם יוכלתם להתנהג כך לעיני הילדים, איני רוצה להכיר אתכם," הודיע למורים. כדי להדגיש את כוונתו, כתב המנהל מכתב לוועד, שעליו היה חתום גם מפקח משרד-החינוך, בו דרש מהם לא להופיע יותר בבית הספר.

ההורים נכנעו. הם שלחו את ילדיהם לבית-ספר, צרפו מכתב התנצלות למוסד ולמורה. "נמשך בכל זאת להאבק," אמרה השבוע אחת האמהות לכתב העולם הזה, אולם לא היתה תקוה רבה בדבריה. ציפורה דוידסון עצמה סרבה להגיב כש' פנה אליה כתב העולם הזה. "יש לי הרבה מה לומר," אמרה היא, "אך אעשה זאת רק במסגרת שלי, מסגרת הסתדרות המו' ריב." היא היתה מובטחת. הסתדרות ה'

מורה ותיקה דוידסון קול אחד ואחד

מורים, שפטרונה שלום ליון אינו מוכן לאבד אף מצביע אחד, נתנה לה גיבוי מלא.

משפט

השגטון הגדול

במשך שנים רבות היה אלברט לוי (53), ספרן בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. אר' לם לפני שנים מספר גילו הרופאים כי אלברט סובל ממחלת לב, פקדו עליו להפ' סיק לעבד. לפני שנה פרש אלברט מ' עב' דתו, בילה את ימיו בדירתו שברחוב הנביאים בתל-אביב. אולם אם חשב כי הגיע אל המנוחה והנחלה, טעה טעות מרה. שלוש בנות היו לאלברט. הבכורה בת ה'23 הגיעה לפרקה. אולם אלברט לא יכול היה לשאת את מנהגיה של הבת הבכורה. חברה לא מצאו חן בעיניו. לא היה יאה לו כי בתו שלו, בת האיש שהיה מקורב לשפטים ולנכבדים, תצא עם פשוטי-עם. גם היחסים החופשיים של הימים המודר' ניים, לפיהם נהגה בתו, לא מצאו חן בעיניו. במשך תקופה ארוכה ניסה להשפיע עליה כי תחזור בה מדרכיה. כאשר ראה כי כל הספותיו הן לשוא, העמיד את הבת בפני חברה: לעזוב את חברה או לעזוב את הבית. אולם הבת לא שמעה בקולו, נשארה בבית ונשארה עם חברה.

אלברט החליט לנקוט בצעד דרמטי. הוא נדר נדר לשבות שביתת-העובדים עד שבתו תפסיק לצאת עם חברה. הוא החליט ל' בחון את בתו, מה יקר יותר בעיניה - חברה או חיו של אביה.

כך צם אלברט במשך ימים מספר. הוא היה אמנם שותה מעט. בסתר, כשאף אחד לא היה רואה, היה גם טועם משהו, אולם כלפי המשפחה שבת שביתת-העובדים. זריקות להחלפה. אחרי שלושה ימי

אינך יודעת כלל עד כמה יפה יכול שערך להיות
נקה קרם שמפו נותן לשערך יופי חדש ולאחר כל חפיפה וחפיפה נעשה השער קל ל-סדור ומבריק. חפיפת השער רות בקצף הרך והעשיר של נקה קרם שמפו מרחיק אבק וקשקשים ונותן הרגשה נהדרת של גינון ורענונות. בשפופרות ל"6, 10 או 20 חפיפות. אם לא תהיי מרו' צה, כספך יוחזר לך. המפיצים היחידים: חברת נורית בע"מ

מפנה בענף הריהוט
לוותיקים: ריהוט הבית מחדש בטעם ובזול
לזוגות צעירים: הצעות מעשיות, רהוט עליו
עצות זינס אצל א. זוזובסקי
תל-אביב, רחוב הרצל 39
חדר אוכל: מזנון מרהיב עין בדגמים חדישים ביותר. ארון משותף לספרים ומזנון | ועבור דיו פטיפון, שולחן, 2 כורסות, קלות ו-8 שרפרפים מבדים בצבעים דגוונים.
חדרי שינה: ארונות בעלי 5 ו-6 דלתות מפורנדה, מיטת עץ כפולה, טואלט וטאבורט מרופד.
סלונים: ספות פינה, פוטילים (כורסות), שולחו בקוים חדישים מפורנדה וכורסות ריפוד בצבעים נאים.
הצעה מיוחדת: חדר שינה, כולל ארון 4 דלתות 2.40 מטר, מיטה, טואלט וכסא, הכל מלובן, במחיר המיוחד של 707 ל"י.

תה תסט תקבל פרס

ספרי צלום
הגיעו במבחר גדול!
מבית הדפוס הטוב ביותר בגרמניה (הרינג) והמבחרים הידועים ביותר!
ספרים מאנגליה יגיעו בקרוב
העתקי מסמכים
במהירות, בסודיות ובאיכות
פוטו-ברנד
חיפה, רחוב החלוצים 30

סיפורו האישי של המחזאי שמצא את עצמו השבוע שוקע בחובות של רבבות ל"י נשארתי לבדי בתוך הלילה!

יהודי 40 אלף דולר כדי לבנות בית ילדים לזכר אשתו, אין כל סיבה שאי אפשר יהיה לארגן כספים לתיאטרון. יש לי ידידים טובים שם. כל השמועות שאני עומד לנסוע עכשיו לאמריקה אינן נכונות. יכ לי לנסוע עוד בשעה שהתנהל המסע נגדי. אבל אם אחרי חודש אראה שדוריים לא הצליחה לגייס כספים, עלול להיות שגם אני אספ. אולם לא אסע בלי אישורם של בעלי החובות שלי.

מביגי - עך ראש

תכן שגם יש כלפי דעת קהל עוינת במידה מסוימת, בגלל מה שאירע סביב המחזה זרוק אותו לכלבים, שהגורל הא מ' לל גרם שהוא יוצג בשעה שהממשלה עמדה לחוקק את חוק העתונות. זה היה לגמרי במקרה. בן גוריון רצה במשך שנתיים לר' את אותי וניסה להיזכר עמי אחרי הצגת בערבות הנגב. לא הלכתי. עד שפעם ידד אחד שלי מבית שערים, העלה בפני טענה בשעת משחק שח. יש לו כל מיני רעיונות בקשר לאלחוט בבה"ל. הוא רצה להפגש עם הרמטכ"ל ולא נתנו לו. הוא אמר שאם יכול היה להפגש עם הוקן, אולי היה עוזר לו. צילצלת לנחמיה ארגוב וקבעתי פגישה עם בן גוריון. הוא נתן לי אז על הראש בקשר לבערבות הנגב.

אחרי כך נפגשנו פעם בבית הסופר. זה היה איזה טקס של כל חתני פרס ביאליק. הוא ראה אותי שם ואמר: יגאל אתה כאן, חשבתי שאתה בהליבור. אמרתי לו אז שיש לי 18 בחודש הצגת בכורה והי' מנתי אותו לבוא. הוא אמר לי אז: הא, ה' 18 בחודש עוד רחוק. לפני הצגת הבכור' רה נישתי לזכורו יצחק נבון ואמרתי לו: תסדר שהוקן יבוא. ואחרי כך הוא ישב ומחאכך באופן הפגנתי. אז מה אני אשם ש לא ניצל את זה? מחר הוא יכול לנצל משהו אחר.

מזד או נוקיאאוס

שבוע אספתי את שחקני התיאטרון וואמרתי להם שעד שלא אעמוד על הברכיים, אמשיך להיאבק על האידיות של סדן. אמרתי להם שאני מוכן לכל צורה של הנהלה אמנותית, אפילו קולקטיב. הם לא קיבלו זאת וביקשו שאמשיך. סיכמנו שלא נלך יותר לאולמות שצנטר לתת להם פיקס, אלא רק לכאלה שעובדים על אחרי זים. יתכן שאז הסכום המתקבל אינו גדול, אבל משכורת השחקנים מובטחת. יכול לה' נית למחזה הבא יאיר המול פינם. הנה בורגי ואל יוצא עכשיו עם שני קוני למל לדרך המלך. ניקו אלמו כיה עם הצגת פרנסיה דאש זור חובות של ארבע שנים. כל זמן שאנשים ממשיכים להיאבק יש עוד תקווה. גם אם אקבל נוקיאאוס, אני אמשיך לומר שזה היה מעשה טוב, ואיני מצטער עליו אף רגע. זה שאני עכשיו לבדי בתוך הלילה, איננו שייך לענין. יש סכנה שאינו נהפך לאומה לבטניית סגנה אם המדינה כגוף לא תחשוב על פתרון ענייני הרוח. בארצות אחרות יש מצננים. פה אין, ותר' בית רוצים. על האנשים להבין שאין הם עושים חסד למישהו. או שישמו כתף, או שיפסיקו לדבר רוח ועל עם הרוח.

לפני שנה וחצי בלבד זכה המחזאי יגאל מוסינון לכבוד גדול. ראש הממשלה בכבודו ובעצמו טרח להפגין לו אהדה בהצגת הבכורה של המחזה "זרוק אותו לכלבים" (ראה תמונה). שנראה כאילו נכתב במי יוחד לפי הזמנתו כדי ללחום ב"העולם הזה". מאז עבר מוסינון כמה הרפתקות, התחתן עם בתו של מיליונר אמריקאי, הקים לעצמו תיאטרון בשם "סדן" ונראה כאילו יצא לדרך המלך של הצלחה כחיים. אולם השבוע היה מצבו של מוסינון בכל רגע. הוא היה שוקע בחור' בות, הסתבך בצורה שנראתה כחסרת-מוצא. נאמן למסורתו לתת לכל אדם הרוצה בזאת הזדמנות בלתי-מוגבלת לענות על ביקורת המוסחת בפניו, מפרסם בזה "העולם הזה" את דבריו של המחזאי, כפי שמסרם לכתב העתון.

מאת יגאל מוסינון

אותי השבוע לבירור במשרד העבודה, על אית-שלום משכורת. אני אלך לשם. אספר להם שלפני שנה שיחקתי בשבת השחורה באהל. ועד היום מגיעים לי 600 ל"י, ולא תבעתי את האהל לבירור. אילו היה המצב כזה, שכל חוב שתיאטרון חייב לשחקן היה הולך לבירור, או הבימה היום, הקאמרי מחר והאהל מחרתיים, היו סוגרים את ה' עסקים. כשאדם נכנס למקצוע הזה הוא יודע שהוא עשוי לקבל מחאות-כפיים, אך הודע עלול גם לא לקבל משכורת בזמן. שום תיאטרון בארץ לא היה מחזיק במדש אילו כולם היו אינה כרמל.

לי עצמי אין כלום. אין לי שום רכוש. אני גר בבירה שכורה מרוהטת, שהריהוט בה גם כן אינו שלי. היה לי פריגידר. מכרתי אותו כדי לשלם צ"ק. זה שאבי אשי' תי הוא מיליונר אינו אומר דבר. כאשר עמדתי להתחתן עם דוריס, הוא בא הנה ואמר לי במלודן שהוא יתן לי 50 אלף אם אחר עליה. אמרתי לו: אם דוריס תסכים, תשמור את הכסף בלי, ואם לא תסכים תשמור את הכסף בכיס. זאת ה' שטות הכי גדולה שהתחנתי עמה עביר הכסף. בפיפט אבניו בניוירוק אפשר ל' השיג מיליוניות הרבה יותר בטוחות.

אשתי דוריס נסעה עכשיו לאמריקה כדי לארגן חוג של ידידי תיאטרון סדן. אני חושב שאפשר יהיה לארגן כספים למען התיאטרון. אם קבוצת גניגר קיבלה מאיה

התיאטרון אמנם שרוי במצוקה, אבל אנח' נו בכל זאת ממשכים. אמנם לא באותו הסמפ. בשבוע הבא אנחנו מתחילים ל' עבוד על מחזה של יורם מסמור. ואני מא' מין שנצליח לצאת מהעסק. יכולים לחשוב שאני לא טוב בתור מנהל התיאטרון. שיח' ליפו איתי. אינני רוצה להיות הבוס. אני אמשיך לתת כתף, מיכן לכתוב ולעשות כל דבר. אני מוכן למסור את התיאטרון למשה שמיר, אהרון מוגד וניסים אלונה. שיהלו אותו ואני אהיה רק שוליה.

כרגע מתקבל הרושם שאני מציג סדן רק מחזות שלי. אמנם 20 אלף ל"י של החובות הם על אחריתי, אולם סדן אינו חנות פרטית שלי. הייתי רוצה שדרמטורגים ישראליים יבואו ויתנו כתף. כבר עכשיו יש שני מחזאים צעירים שהגישו לנו את מח' זותיהם, והם מכניסים אותי ואחרים בכיס. אלא מה, צריך לשבת אתם כמה שבועות, לעבור על החומר ולשנות כמה דברים. ב' מצב של היום אין לי זמן לכך. אני ביטח שאילו סדן היה מצליח להעלות על הבמה רק שני דרמטורגים מקוריים, ככל הית' לו זכות קיום. אני עשיתי פעם מעשה טוב בימי חיי, אם חושב שזה היה המעשה הנה - תיאטרון סדן למחזאות מקורית.

לא משכורת, מחאות-כפיים
סימן הראשון של ההסתבכות היה
השבוע. השחקנית אינה כרמל תבעה

את תיאטרון "סדן" הקמתי כר"י אקציה ל-500 בתייהקולנוע שיגשם ב' ארץ. עשו לנו כאן חגיגות עשור, בחרו אפילו את יין העשור, אבל לא חשבו מחזה מקורי אחד. ומה ערך יש לחגיגות כאלה?! החלום שלי היה תמיד להקים תיאטרון שיפעל מחוץ לתלאיבי. רציתי להקים תיאטרון בבאר-שבע למשל. אחרי שהוקם סדן, הזמנתי את דוד טוביה, ראש עירי'ת באר-שבע, להצגה. הוא שאל כמה יעלה להחזיק תיאטרון כזה. אמרתי לו שזה צריך לעלות בערך כמו שעולה הח' זקתם של שמונה פועלי נקיון. זאת היתה כנראה מעמסה כבדה מדי בשבילו. לא יצא מזה כלום.

דיברתי עם ראש מינהל ההסברה, שה' תמיכה בתיאטרון היא פינקציה ישירה שלו. הוא הבטיח לעזור. אמרתי לו שמדברים אצ' לנו הרבה על רוח. כאשר רוצים לפתח משהו במדינה הנות עושים זאת. כאשר חושבים שצבא זה חשוב אז עושים את צה"ל. כאשר חושבים שהסכניון חשוב, דר' אנים לו. רק בשטח הרוח לא עושים כלום. עובדה היא שמשורר כאורי צבי גרינברג חי אצלנו חיים דלים, אם להתבטא בעדינות. סופר כמו משה שמיר, שקיבל את פרס ביאליק, חייב להיות גם עתונאי. בכל אספה פוליטית מדברים על כך שאנחנו עס'הרות. אולם ישנם רק 20 איש שעושים את זה. אולי הם עושים את זה רע, אבל אין יותר טובים.

את תיאטרון סדן. פלוס באר-שבע, ראיתי כמעשה חלוציות, בלי מרכאות. רק מטורף יכול לחשוב שתיאטרון אפשר לעשות רחמים. מה יש לי מזה?! רק צרות ודאגה. אבל עשיתי את זה, מפני שאני מאמין כי יש צורך לעשות זאת, ושאפשר להעלות דרמטורגים מקוריים חרשים על הבמה. בתחילת הדרך הובטחה לי העזרה. נציג תל"ם הודיע במסיבה חגיגית, בנוכחות 100 איש, שהם יקנו ממני 50 הצגות. אילו היו לוקחים 25, מצבנו היה טוב. המועצה לחברות ולאמנות, שבראשה עומד עורך-דין שפירא, הביחה לנו תמיכה כספית. מהודע הפועל של ההסתדרות קיבלנו 2500 ל"י. השקעתי את כל הכסף שהיה לי בתיאטרון. לקחתי הלוואות על חשבון ההסתבכות של ההודים הטובים. אילו ידעתי שלא יקיימו מה שהבטיחו, הייתי מפיסק הכל מזמן.

שמיר, מגד או אלוני?

א היינו זקוקים להרבה כסף כדי לקיים את התיאטרון. אנחנו בסך הכל 11 איש, בהם רק שני אנשי מנהלה. מה שצריכים להוצאות שוטפות, למשכורת ל' שחקנים, למודעות ולשכירת אולמות, הוא 5000 ל"י לח' שם, מלבד השלשומים לתפי' אורה, למחזאי ולכמאי, שהם בבחינת הש' קעה. חשבתי שסדן יהיה תיאטרון קטן, לא מסורבל, שיוכל להגיע לכל מקום-ישיב מחוץ לתלאיבי. תלאיבי רואה די הביטה לא יכולה להציג באילת. אנחנו היינו יכר' לים להציג באילת תמורת 300 ל"י.

אולם התברר שהיינו צריכים להילחם כמו דול קישוטים מול הליבור. בעלי האולמות לוקחים תמורת השכרת האיל'ם לתיאטרון, את הסכום שיוכל להכניס להם סרס הוליבורי. וכך קורה, שאם יש לך הכנסה, אתה עובד בשביל בעלי האולם, שהקריטריון שלהם הוא מסחרי בלבד. כך הסתבך המאזן הכספי שלנו, ונכנסנו לחור' בות המגיעים בערך ל-20 אלף ל"י.

פאעצבים בטלביה, ואת ד"ר ירמולוביץ, הפסיכיאטר היחודי של מחזו תלאיבי. מהות התיביעה: בקשת פיצויים על סכום של 20 אלף ל"י דר גירמת עגמת-נפש, נזק לבריאות, נזק לשמו הטוב ובגשה רבה. הנתבעים, טען אלברט בכתיבת-התיביעה. רגמו לכליאנתו במוסד לחולי-רוח, מבלי שבדקו' היה ומבלי שהיו מסמכים לכך. היתואו תביעה חמורה מאוד. כי מלבד תביעת הפיצויים של אלברט, קובע החיק לטיפול חולי-נפש, כי רופא שהוציא תוצות אישפיו מבלי שעשה מאומה כדי להיוכח אם האיש חולה או לא, צפי' למאסר של 10 שנים.

לי, קבע כי אכן הוא חולה-לב אנוש. שמונה ימים אחרי מעצרו בבית-החולים, שוחרר אלרס והוחזר לביתו. **נזק לשם טוב.** אולם אלברט לא חזר אל המרפסת שלו, בה נהג לשבת יומיומי. הוא ראה בהכנסתו לבית-החולים לחולי-רוח בהשפעת משפחתו, ללא כל בדיקה רפואית מוסמכת, פגיעה בחופש האזרח. השבוע הגיש אלברט, באמצעות עורך-הדין ישראל הייק, תביעה משפטית נגד הרופא הפרטי שבדק אותו, ד"ר חיים ניגר, ונגד קופת חולים. נוסף עליהם תבע לוי לדין את ד"ר קרולינה מאיר, רופאת עצבים בקופת-חולים, את ד"ר שמאי דוידסון, רר'

התגברו עליו. כך הוכנס אלברט לוי לבית' החלים למחלות-רוח טלביה, שבירושלים. למרות התנגדותו הולבש אלברט בבגדי חולה-רוח מסוכן, הוכנס לתא אחד עם עוד חמישה חולי-רוח שהיו במצב של הש' חוללות. בפני הרופאים ניסה הוא לטעון כי הוא בריא בהחלט. אולם מאום לא עזר. רופא בית-החולים בדקו, ובפקודתו הוזקקו לו ארבע זיקיות לרגל ליום. רק אחרי חמישה ימים, כאשר טען כי הוא חולה-לב אנוש, נלקח אלברט לבית' החולים הדסה בירושלים, שם נבדק על-ידי הפרופסור דרייפוס, שגער בפניו ברופא בית-החולים לחולי-רוח על הוריקות שניתנו

צום החליטה אשתו של אלברט להזמין רופא שיבדוק את מצב בריאותו, ואם אין הצום משיפע על ליבו החלוש. הרופא שני שוחח עמו מעט והלך. למחרת הופיעו בני גברתנים בדירתו של אלברט, הודיעו לו כי יש לשלוח מטעם הפסיכיאטר המ' חזוי בקריה, וכי עליו לבוא עמם לבדיקה. כאשר טיבר אלברט, איימו עליו השניים להזיק משהו ולהרויך לו זיקקה. כדי למנוע שערורייה, ניאות אלברט ללכת. הם לקחו אותו במכונית. כעבור רגעים מספר הבחין אלברט כי במקום לקריה הם לוקחים אותו לירושלים. הא א ניסה להת' נגד, איים לקפוץ מהמכונית, אולם השניים

הממשל הצבאי

רעל בשומון

כשהאיר השחר נבהלו רועי הצאן של כפר מוסמוס. הרועים הקטנים, רובם נערים, הם תיכבו בלילה עם עדריהם, כדרכם, נוכחו כי בוקר לדעת כי חדרו בטעות לשדה-דורה של מושב עברי.

פעם היה גם שטח זה שייך לכפר מוסמוס. אולם בימי מלחמת תשי"ח נשאר השטח, ש" כלל את כל האדמות הטובות של מוסמוס, בצד העברי של החזית, ואילו מוסמוס הקטנה נשארה בצד הירדני. גם כאשר עבר הכפר לידי ישראל, בתוקף הסכם שביתת-הנשק, לא הוחזר לו השטח. הוא הפך לנכס-נפקדים, הוכרו כאזור סגור לערבים.

למוסמוס נשארו רק השטחים הגרועים, בחאדי-ערה ובגבעות. רוב האכרים הפכו פו" עלים מרודים. אחדים גידלו ערדי צאן בהרים אולם גם שטח זה הוכרו לפתע.

העדרים נשארו ללא מרעה, הגאולה באה מידי המושל הצבאי. הימים הם ימי ערב בחירות, והמושל התיר לרועים לרעות את צאנם בעמק-ירועאל, בשדות עב- ריים שכבר נקצרו.

קיוות קורעיי-ככות. לכן נבהלו ה- רועים כשנוכחו לדעת כי הסיגנו את הגבול, נכנסו בטעות לשדה בלתי-קצור. הם ידעו כי

יזום גרמנהבר קבלן באקרופוליס

בענין זה אין היהודים מבינים חכמות. ב- חרדה חיכו לבאות.

לאפתעתם, לא קרה כלום. אנשי המושב, שהבחינו ברועים, לא אמרו דבר. רק אחרי הצהריים ניגש מישוה אל הרועים, הזמין אותם בחיך להכניס את הצאן לשדה שנקצר בבוקר. הרועים הודו לו על נדיבותו, הכניסו את העדר למקום שזומן להם, כשלבם טוב עליהם. היתה זאת ארוחת-ערב נהדרת לעדר, ששבוע כפי שלא שבע זומן.

בערב ישבו הרועים מסביב למדורה, או- תה הציתו מדי לילה. הם שרו ושוחחו. פתאום שמעו קולות קורעיי-לככות. עשרות עוים גסטו מסביבם על הארץ. מתברר כי מתחת לתבן שאלכו בשדה היה רעל קט- לני. מן הסוג כו משתמים החקלאים ל- הדברת עכברי-שדה. היה זה "רעל בשומון", כדברי פתגם ערבי.

כשחזרו הרועים הביתה, כבר מצאו בכי פר אחיה של אבל כללי. באותו יום נת- קבלה בכפר הידועה כי מחלקת-היעור ער- מדה ליער את הסביבה, עד למרחק כמה מטרים מן הכפר. בין הרעל בעמק והיער בהרים, לא יישאר לעדרי כפר מוסמוס שטח מחיה.

מפעלים

פלא על הים

ני. מר גוטמן, אמרתי לך שאם אין כסף אסור להתחיל לבנות, אמר קבלן חיפאי ידוע לחברו, כשירדו באונית-השייט היש- ראלית ארצה, לסיור קצר באקרופוליס הי- אתונאי. הם היו רק שניים מן המבקרים הרבים, שניצלו את מסע השייט שאירגנו

חברות הנסיעות גלוב, דפנה-טורס וקוט- מוטורס.

היה זה סוג ישן של בילוי, שנכנס רק לאחרונה לאופנה בארץ. יזום הרעיון, יצחק גרסטנהבר, הציע אותו כבר לפני 12 שנים. אולם בגלל הפיקות החמור על מטבעי-החץ נדחה הביצוע.

עם מתן ההקלות הראשונות העלה גרסטנ- הבר, מוסמך למשפטים מטעם האוניברסיטה העברית בירושלים, את החיכנית. גרסטנהבר הציע למשרדי נסיעות אחרים להשתתף. הם לא היסטו, אינם מצטערים עליך עד היום. כי בניגוד למפעלים חד-פעמיים מופקקים (ראה להלן), זכו הסוירים המאורגנים ש- ארגנו חברות הנסיעות המנוסות להצלחה רבה, הביאו לרחמים נאותים.

מנהלי מסעות-השייט אינם דוחקים את משתתפי המסע. הם מעדיפים לצרף למסע רק 350 משפטים המשוטטים בגמלי אירופה, משאירים 200 מקומות נוספים על האוניה ריקים. הסיבה: כשמספר הנוסעים קטן, יכול צחת האוניה לספק את דרישות כל הנוכחים. אדם החוזר מרוצה מן השייט בגמלי הים התיכון, מוסיף פירסום אוהד למארגניו.

הפלא השמיני. משתתפי הטיוול נהנים במשך 16 ימים מסיוול מיוחד במינו: ה- מטרה העיקרית אינה דוקא לבקר בחוף, אלא להתבדר על האוניה. את פלאי אירופה הם רואים כמטרה צדדית.

הפלא החשוב הוא, כיצד הצליחו גרסטנ- הבר ושותפיו לארגן טיוול זה במחיר של 325 לירות בלבד. התשובה נעוצה ברעיון חדש: הם שכרו במחיר קבוע אחת מאוניות חברת צים. מחיר זה היה נמוך מן הרגיל, איפשר להם לגבות מחירים מוזלים.

מנהלי השייט אינם מתאוננים על כדאיית העסק, נהנים בעצמם מן הטיוולים. גם ל- עובדים הקבועים במסעות השייט יש מה לומר. "כל פעם שיורדים לחוף מתחילות הנשים לשאול אותי: כמה זה 1000 לירות? האם כדאי לקנות גרביים בעד 500 דולאר? מספר בדרך-המסע אלכסנדר יהומי: "במסע האחרון ביקרנו ליד פסל של סופר אחד שנוול בשנת 1800. פתאום ניגשה אלי אשה אחת ושאלה בהצביעה על הפסל: "הוא דוקא מוצא חן בעיני. כמה זה 1800 ליר- רטות? מה שיהלומי לא הצליח להבין: כיצד אמרה אותה אשה להסיע את הפסל הכבד בחזרה לתלאביב.

סמורנים

אודיסיאה בתשלום

סטודנט ו/או בוגר יקר, איגוד הסטו- דנטים והבוגרים החליט לערוך גם השנה טיוול-קיץ לארצות מערב אירופה. מטרת ה- טיוול היא הידוק היחסים בין הסטודנטים הישראלים וסטודנטים מארצות שונות. איגוד הסטודנטים והבוגרים מאפשר לך על ידי טיוול זה נטיעה לאירופה במחיר מיוחד לסי- טודנטים.

חזור בנוסח זה הופץ בין עשרות סטו- דנטים ואף בין לאסטודנטים בתלאביב ו- סביבתה לפני שבועות מספר. בעד 900 עד 950 לירות ישראליות הבטיח הגוף המארגן טיור רב-בחיני ומשעשע באיטליה, שווייץ, צרפת ואנגליה.

לפגישת המשתתלים, שהתקיימה בבית קפה ברמת-גן, הופיע עורך-דין יעקוב מזר (לש- עבר מזרחי), פירט את התכנית המפורטת של הטיוול. מזר, שהציג עצמו כמומחה באירגון טיולים מסוג זה, סיפר כי הטיוול יבוצע על ידי איסטא. אירגון התיירות של אגודת הסטודנטים הישראלית. בו ב- מקום חולקו לנוכחים כתובות מקומות שהשייה שלהם באירופה. בכל כתיבת ציון כאילו אנשי הקבוצה הינם אנשי הפקולטה למשפטים. למעשה היו רק כמחצית האנשים סטודנטים של ממש, היתר היו מורים, עקידים וסתם חובבי מסעות.

באחת הפגישות האחרונות הודיעו המ- ארגנים, יעקוב מזר, עורך-דין יואב חייק ושלמה (סמי) חייק, כי בגלל שביתה שפרצה בחברת האניות אודיאיטיקה, עמוסות האניות התורכיות, ובמקום לנסוע באוניה מרמה לתורכיה יסעו בארצה עד מרסיי. כפיצוי לביטול הטיור בתורכיה הובטח טיור ב- ריביירה. יעקוב מזר נאלץ היה ברגע ה- אחרון לבטל את נסיעתו בגלל הולדת בתו. הפיקוד נשאר בידי יואב ושלמה חייק.

בגמל חיפה חולקו לעשרים ואחד הנוסעים פנקסי סטודנטים, בהם נתבקש כל אחד למלא בעצמו את הפרטים כמו מוסד, פקול- (המשך בעמוד 12)

סיפורה האישי של זיוה בינדר, החיילת ש במדנים-ובר

האב והדוגמנית

זיוה בינדר משמשת כמודל לציור של אביה, אברהם בינדר, כריכיה וצייר בשעות הפנאי שלו. הציור הוא תחביב משפד תה של זיוה. האב הציג לא מזמן תערוכה של תמונותיה, שכמה מהן נראות ברסק, זכה אף להצ- מובן שעיסוקים אלה קצת הסיחו את דעתה מהליכ למדתי תמיד. לא הצטיינתי אבל הייתי בסדר. ה- הזו הטיולים, הטיוולים שבהם מועדים בהתחלה, מת אמצים, אבל שבסופם מסתכלים אחורנית מלאים כ מכל צעד. עכשיו חיים לפי תורת-חיים אחרת. לא אף פעם שייגע יום ואני אחיה בצורה כזו. חשבתני בוך. זה לא היה רק חלום רגעני של חניכת תנוע- חשבתני על זה בכל הרצינות. מסיבה זו גם הלכר חקלאי בתים לימודי העממיים.

מזר, אולם אף כי חלפו כמעט שבועיים מיום שהוכרתיו כמלכת המים לשנת 1959, עדיין לא התרגלתי לתואר זה. לא התרגלתי למבטי האנשים העוקבים אחרי ברחוב ומצביעים — זאת היא מלכת המים. לא התרגלתי לחממאות ולעקיצות סביב תוארי החדש. האמת היא שעדיין אני ומת- ביישת לעבור ברחוב, ברחוב דיונגוף למשל, מחשש פן אהפך למרכו ההתענינות של כחרת רחוב זה.

אינני בישינה מטבעי. אני אוהבת להיות יפה. אני אוהבת שמסתכלים עלי ואוהבת כשמחמיאים לי. אין בחורה שאינה אוהבת זאת. אולם אני רוצה שאם יביטו בי יראו בי קודם כל את זיוה, זיוה כמו שהיא, ורק אחר-כך את מלכת המים. אני סבורה ש- לאדם חשיבות הרבה יותר גדולה מאשר לתואר שהוא נושא.

זיוה כמו שהיא היא צברית רגילה למדי, שעברה את כל השלבים שעוברת נערה בארץ. נולדתי בתלאביב. למדתי בבית-הספר הכרמל ועד כמה שאני זוכרת או בתקופה ההיא, אהבתי דוקא ללמוד. אבל זה היה רק עד שנכנסתי לתנועת-נוער. הייתי חברה במשך כחמש שנים בתנועת המחנות-העולים. מדוע דחקא תנועה זו? מפני שכל קבוצת חברותי באותה תקופה הצטרפה למחנות- העולים ובתוכם גם אני. הייתי פעילה מאוד בתנועה. ביליתי שם כמעט את כל הזמן הפנוי אחרי הלימודים ואת שאר הזמן ביליתי בנסיעה. היה לי זוג אופניים וכל היום הייתי נוסעת.

היו או אלה חיים טובים, כשהייתי קטנה. מחנות-העבודה של התנועה היו החיים שלי. בחופשות הייתי מצטרפת לטיולים התנו- עתיים. הייתי הולכת נהדר. היו טיולים בהם הייתי סוחבת לבנים את התרמילים. כמעט את כל הגליל עברתי ברגל. מלבד זאת, בלי להשוץ, הייתי גם נהדרת בספורט, חוץ מריצה. תמיד הייתי מקבלת את אות ה- ספורט, עד שקיבלתי אות של כסף. המכ- שול היחידי שהייתי צריכה להתגבר עליו במאמץ, היה הריצה. כנראה שזה מנוגד לאופי שלי.

מוכי

הוא שם חנות התכשיטים המפוראת ש גוף 121, שהעניקה לזיוה עם בחירתה שטיים לפי בחירתה. בתמונה נראית זיוה מודדת א-

עדיהם!

בלימודי חקלאות. עסקנו שם חצי יום ב- לימודים וחצי יום בעבודה ובלמוד גידול ירקות, פירות ועופות. היו לנו שם חיים נהדרים. לא רצינו בכלל לבוא לתל-אביב, והייתי באה הביתה, בדרך כלל, רק פעם בחודש.

בכפר-הירוק יש פנימיה מודרנית ופשוט תענוג לגור שם. היינו גרות 4 בנות בחדר, ובמקרה יצא כך שגרת בחדר עם שלוש בנות נוספות, שיחד עמנו הגענו למסקנה כי הקיבוץ איננו בדיוק אותו הדבר כפי שתיארו לנו אותו המדריכים בתנועת ה- ניצח.

כשסיימתי את לימודי בכפר-הירוק, נותרה לי עוד כחצי שנה עד לתחילת שירותי הצבאי. החלטתי לנצל את הזמן וללמוד כמה דברים, שלדעתי חסרו לי. התחלתי ללמוד פקידות בבית-ספר, למרות שאני גורא שונאת מקצוע זה, התחלתי ללמוד גרפיקה אצל דודתי הצעירה צילה בינדר, התחלתי ללמוד אנגלית וצרפתית בשיעורים פרטיים ובין זה לזה עברתי גם קורס דוג- מנות אצל הגברת פלטר.

הגעתי לשם לגמרי במקרה. הלכתי פעם לקנות זוג מכנסיים ובעל בית-המלאכה לי- מכנסיים לא גרע ממני עיניים, ולבסוף אמר לי: יש לך גוף נהדר, עליך להיות דוגמנית. הוא הבטיח שאם אהיה דוגמנית יהיה הוא הראשון שיעסיק אותי. בו במקום נתן לי את הכתובת של קורס הדוגמנות והלכתי. לדעתי זהו קורס חשוב מאוד, שכל נערה, אפילו אם אינה רוצה להיות דוגמנית, יכולה בשקט לעבור אותו. זה יביא לה תועלת.

לומדים שם איך לשבת ואיך ללכת, איך להתנהג בחברה ואיך לערוך שולחן, איך להיראות נשית ואיך להתאפר. האמת היא שלי לא הוסיף הקורס במיוחד, כי את כל החינוך הזה קיבלתי בבית, הייתי נשית, אלא שלא ידעתי איך ללכת. בכפר-הירוק הלכתי שמאל ימין וכאשר התחלתי ללכת על עקבים, הלכתי כמו על קביים. הקורס הזה הוסיף לי בטחון, וכשאני רואה היום נערות ישראליות, אני חושבת שכולן צרי- כות לעבור קורסים שכאלה. הבנות שלנו מחסרות כל ידיעה במה שנוגע לטאקט ולטעם טוב.

☆☆☆ בושות עם ביקיני

כך הפכתי לדוגמנית. אינני אוהבת להופיע בתצוגות אופנה גדולות. אני נני אוהבת את קהל הנשים הגדול, הנמצא בתצוגות כאלה. זה לא הכי-נעים שמאות זוגות של עיני-נשים דוחקא, יהיו נלוצצות כך. במקום תצוגות על מסלולים, אני מע- דיפה להיות דוגמנית לצילומי-אופנה. ולא- דוחקא משום אימת-הדיבור.

זמן קצר אחרי שהתחלתי ללמוד בקורס לדוגמניות, שמעתי אדם אחד קורא אחרי

החיילת

במדים, כשכומתת שריון שחורה לראשה. זיוה אינה מחבבת במיוחד את מדי הקיץ של חיילות צה"ל, סבורה שאין הם הולמים גיזרה נשית.

שישב באמפיטיאטרון ברמת-גן. ראיתי את הורי יושבים בין הקהל ומתרגשים מאוד. אחותי יעל בת ה-14 בכתה. אמא שלי, שהיא כמו חברה לי, התרגשה מאוד ואבי צעק אלי: זיוה! זיוה! זרקתי לו את אחד הפרחים שהיו בידי ואמרתי לו: "אל תת- רגש".

ובשעה שעל הבמה התנהלו הראיונות עם המועמדות, ישבתי עם שאר המועמדות בחדר ההלבשה. משופימה הייתי דוחקא שלהן ושמרתי על קור-רוחתי. רק בשעה שהודיעו לשש מהבנות להתכונן לעליה על הבמה, לשם קבלת ששת התוארים, התרגשתי. אז כבר היתה לי ההרגשה שהקהל הרב, שקודם הריע לי ומחא לי כף כשהופעתי על הבמה, בחר בי כמלכת המים.

עכשיו אני רק משתדלת להישאר בתוך הכתר שענדו לראשי, אותה זיוה כמו ש- הייתי.

האזרחית

זיוה בינדר בביתה, בשעות חופשתה מהשרות הצבאי, היא דמות של נערה צעירה אוהבת-חיים, העו- טקת בשטחים שונים: מפריסה על פסנתר, לימוד שפות, דוגמנות וגרפיקה.

במחזור מיוחד במינו, והזמן חלף מהר ובי- שעשועו. בדיוק כעת אני קוראת את ספרה של יעל דיון באנגלית. במה שמדובר על הסגלנותה של אשה להרוי הצבא היא צר- דקת בכל מאת האחוזים. יתכן שהיא הגוימה קצת במה שנוגע לשינה עם רובים. אני למשל לא ישנתי עם רובה, מספיק היה לי ולמפקדתי ששמתי אותו למראשותי.

וכך, בעצם תקיפת שירותי הצבאי הגעתי לתחרות מלכת-המים. עד לשלב הסופי של התחרות הייתי די אוישה לכל העניין. רק כאשר בערב התחרות כונסו יחד 20 בנות, התרגשתי מעט, אולם לא הראיתי זאת באופן חיצוני. היו שם, בין המועמדות הסופיות, בנות הרבה יותר יפות ממני. אולם לעניות דעתי, לי באמת היה הגוף היפה מכולן. מה שאירע אחר-כך עבר במ- הירות, כאילו היה מאורע שלא מן המצוי- אות. החליה ירדנו במדרגות אל תוך הקהל

ברחוב. הוא היה מבוגר וקצת קרח, והוא שאל אותי אם אינני במקרה חברה של נורית בתו. כשעניתי לו שאינני מכירה אף בת בשם נורית, הוא העביר את השיחה לנושא אחר, ושאל מדוע אינני לומדת דוגמנות. הסברתי לו שזה בדיוק מה שאני עושה. הוא הציג את עצמו ככמאי של חברת הסרטים נבע והציע לי להשתתף בסרטוני פירסומת. וכך הופעתי בכמה סר- טוני פירסומת, בסרט תעמולה לבנות של תנובה, לבגדיים ולמכונות דופין. זה היה אחרון היה הסרט האחרון שלי. כי קרובי המשפחה עשו לי בושות. הם באו בטענות אל הוריי: איך אתם מרשים לבת שלכם להופיע בסרט לבגדיים ביקיני? מאז הח- לטתי להפסיק עם זה.

בעצם לא נשאר לי גם הרבה זמן. הת- גייסתי לצה"ל. בניגוד להרבה בנות אחרות דחקא נהנית מתקופת הטירונות. הייתי

אולם לא מדי צבא, אלא מערכת לחוקי- הים, קיבלה זיוה כשי מיוחד סאת בית האופנה מדימ, ברחוב אלנבי 56. חמוודת: חברה-דוגמנית.

מדים

סלון הנעליים הידוע הנמצא בפאסאג' שבפינת דיונונג' פרישמן, היה המקום בו בחרה זיוה נעליים, שניתנו לה אף חס כשי מיוחד מאת סלון חביב, לרגל היבחרה כמלכת המים 1959.

חביב

בית המסחר לדברי הלבשה, שי- ברחוב דיונונג' 129, העשיר את מלחתתה של מלכת המים במתנה לרגל בחירתה.

איוניר

חוב דיוני- ערכת תכ- התכשיטים.

טה ואינו שנת לימודים. כולם רשמו כי הם סטודנטים למשפטים של האוניברסיטה העברית, עלו בלב מלא תקתה על הסיפון. יחסי ידידות בסורבון. החריגה הראשונה מהתכנית היתה כבר בפאריס. הסטודנטים שהובטחו בעיר בלזית מדריכים לא קיימו. כאן גם קיים הקשר היחיד עם חבריהם למקצוע כביכול. הטיול, שמטרתו המוצהרת היתה ליצור יחסי ידידות בין סטודנטים מארצות שונות, הסתיים בביקור חטוף באוניברסיטת סורבון.

את לונדון ראו כולם בעיניים חרודות עדיין. הם טסו באוירון, שאורגן עלידי הסטודנטים הסטודנטים הגרמנים, לפרנקפורט, בה היה עליהם לשהות לפי התכנית לילה אחד, להמשיך למחרת לבאול ולברן שבשווייץ. במקום זה נשארו בפרנקפורט במשך כל יום המחרת, יצאו רק אחרי הצהר.

כשהגיעו לברן התברר לסטודנטים למחצה כי המקומות במלון הוזמנו לערב הקודם. אותו לילה לא נשארו מקומות פנויים בימון. עייפים עד מות מהנסיעה המייגעת, סחבו הצעירים את המזוודות בחזרה לרכבת. ביקור חטוף במלון, טיור בתוצאה, הצצה לפלורנץ והחבורה הגיעה לרומא. מחוסר כסף נדחשו כולם לתוך אכסנייתווער צפון פה ומלוכלכת. אולם הסוד האיום התגלה רק בבורק: פשיטת דגל.

מצב צבאי ברומא. עכשיו כבר לא חשב איש כיצד להמשיך בטיור המעניין. כל המחשבת היו איך להחזיק מעמד שבוע ימים ולהגיע לאתונה למסוס. הם סלגרו פלי מור בקשו עזרה, לא נענו.

המטיילים שפנו לחבות קרואי, היא איטליה האוטלית, ראו שם מברק מישראל בו הודיעה איסטא לקרואי לא לתת למטיילים שום שירותים, אלא אם כן ישלמו עבורם במקום. עם זאת נשארו האיטלקים אדיבים, הסכימו לספק שירותים תמורת ערבויות הסכימו להישארות. הקונסול, שבקש רשות מהציר אליהו ששון, טען כי הקונסוליה אינה יכולה לתת את הערבויות מאחר שהדבר יצור תקדים מסוכן. נהמיאס, הקונסול, הציע להם הלוואה פרטית של 10 אלפים לירות, כ-40 ל"י, אותה קיבלו מיד.

לאור המצב, הוחלט לעשות מאמצים ליגוס כל כסום כסף, על מנת להגיע לאתונה על סיפון אניית מאסק. המטיילים מינו כי אחראי את אריה בכר (30), מזכיר נציבות בית"ר בישראל. בכר הכריז על מצב צבאי, אסף את הפרוטות שנשארו בידי האנשים. מטעמי פולק עק הסיפון. ברכבת מאסק יצאו כולם לברינדזי.

בלילה עלו על אניה שנסעה לפיראוס. אחד מאנשי הצוות פנה אל בכר, שאלו מדוע אין אנשיו אוכלים משהו, ענה אריה כי הסטודנטים בישראל הינם גם חיילים, והוא מרגילם להסתפקת במוצט. זה מסע-סבל בשבילם, הגדיר את מהות הטיול לשואל. מפיראוס יצאו ברכבת לאתונה, שם שני ררו אצל יהודי כסום נוסף, שהספיק לחיי דוש מלאי הכריכים.

בצהריים התאספו כולם בשדה התעופה. נציג איסטא אסף את תעודות הסטודנטים, ורק לאחר זאת איפשר לאנשים לעלות למסוס הקופסה של ארקיט. אחרי ארבע שעות טיסה הסתיימה האודיסיאה הבלתי רגילה. עוד לפני הנסיעה הבטיח מארגן המסע, עורך-הדין יעקב מור, בחיור, כי אם יהיו פנצירים קטנים בדרך — זה רק יוסיף למצב הרות, אל נראה כי חוש ההומור של החוזרים נפגם. הם צימדו להגיש תביעה משפטית נגד מור ושאר המארגנים, לתבוע מהם פיצויים על הצער והבושת שנגרמו להם במסע שהובטח להיות מסע-תענוגות.

תזכיר

עירעור המערך

המורים התיכונים הבהירו בסופית את כוונתם לשבות — כונה שעליה נמסר בתצפית העולם הזה (1135). ע ד בסיום שנת הלימודים הקודמת. השבוע קיימו המורים התיכונים שני ימי העדרות, כאזהרה אחת רונה לפני שבתה ממושכת, שתערער את מערך החינוך בארץ. . . אלי אביבי, הצעיר שהקים מוזיאון ימי בחוף אכזיב, עמד להיות מנושל ממנו בפקודת משרד הבטחון (העולם הזה 1143). שלח השבוע למשרד הבטחון הזמנה להתנות. היתה זו תשובתו המקורית למכתב נוסף, שתבע ממנו לפנות את ביתו. כוונת אביבי: להשיק עם אשתו הצעירה לצמיתות באכזיב, לפתח את המוזיאון הימי והארכיאולוגי שלו בכוחות משותפים.

בגליון זה פותח "העולם הזה" במיפעל הסריתקדים, לקראת הבחירות לכנסת הרביעית. החל מהשבוע ועד לערב הבחירות, יפורסם מדי שבוע פוסט המאפשר לקוראי "העולם הזה" להשתתף במפעל זה.

טוטו בחירות 1000 ל"י לפחות

ואלה תנאי התחרות: טוטו בחירות הוא גוף עצמאי, שבראשו עומדת ועדת נאמנים מורכבת מרואי החשבון מוסמר, עוררדיו ונציג "העולם הזה". כל טופסי הניחושים יישלחו לתיבת דואר מיוחדת, אשר מפתחה מופקד בידי רואי החשבון, בפיקוח ועדת הנאמנים. ה"טופסים יופקרו בכספה מיוחדת בבנק, עד לסיום התחרות. כל שבוע ייקבעו שלוש המפלגות שקיבלו את סמוצע הצירים הרב ביותר, מחוץ לניחוש השבוע המשתתף שקלע 35 ניחוש סמוצע זה יזכה בפרס עידור. אם יהיו אחדים שקלעו למסוצע, לא תפסול אותו מלהשתתף בתחרות הסופית.

אל תתמהמה!

50 ל"י יוענקו לאחד ממושתתפי השבוע זאת עליך לעשות

נחש כמה צירים תקבל כל מפלגה בכחי רות לכנסת הבאה, ורשום זאת בטופס ההש"ת תפוט בכתיב ברור, ללא מחיקות. צרף 500 פרוטה (אך לא כוללים) לפקודת העולם הזה בע"מ ושלח אותו במעטפה סגורה ל"טוטו" בחירות, ת. ד. 3306, תל-אביב. אם ברצונך לקבל אישור על קבלת ניחושך, מלא את שני הטפסים בצורה זהה ושלח אותם.

גזור כאן ושלח עוד היום!

טוטו בחירות של "העולם הזה" ת. ד. 3306, ת"א

Table with 2 columns: Name (שם השולח) and Party (המפלגה). Includes names like א - מפא"י, ב - המפלגה הדתית הלאומית, ד - אגודת ישראל ופאג"י, ח - תנועת חרות, ז - מפ"ם, פ - המפלגה הפרוגרסיבית, צ - ציונים כלליים, ק - המפלגה הקומוניסטית, ת - אחרות העבודה, המפלגה הספרדית הלאומית, האיחוד הלאומי הספרדי, ארגון ליכוד יוצאי צפון אפריקה, רשימה צפון אפריקאית בלתי-תלויה, תנועת עליה חדשה, התאחדות התימנים, ארגון הנכים ונפגעי הנאצים, הבונד, הכוח השלישי, תנועת המולדת, כנסת ישראל העולמית, מפלגת העבודה הערבית*, חקלאות ופיתוח*, עצמאות לערביי ישראל*, הקידמה והעבודה*, השיתוף והאחווה*, קידמה ופיתוח*.

אחרי הטרגדיה ברמת-גן, שכנו האשה (ימין) והבן (שמאל) מתייסרים בכאבים, אך

הפצועים לא זנקו

כיבה לא נותרה כל ברירה, היא נאלצה להסכים להכניס את יצחק למוסד סגור. מישהו היפנה אותה לשלוחה. כשביקרו במקום, סירב יצחק להיכנס, דרש לחזור הביתה. התמרדות הבן לא נתקלה בהתנגדות חריפה מצד אמו. היא החזירה אותו הביתה, המשיכה להפיח בו תקות כי הוא נודע להיות איש-מדע דגול. לרוץ מזולה של המשפחה פוטר האב מעבודתו באותה תקופה. בית החרושת משייזקס החליט לצמצם את הייצור, שלח את האב לביתו. אין כמעט כל ספק כי בחודשים אלו נהנה האב בעיקר משעות הבוקר, בהן היתה האשה מרבית הזמן בעבודה. הגיהינום היה בשעות המאוחרות, כשהאשה היתה חוזרת מן העבודה. היא היתה מרבה להעיר לו על מעשיו, ללגלג עליו שהיא המפרנסת היחידה של המשפחה.

רובם הצביע על שנת 1947, התאריך בו נולד הבן.

השאלה: איך נולד הרצח?

מזדו הרע של יצחק, ולאכזבתה הרבה של אמו, לא אהב הילד לאכול. הוא הסתפק ב-12 כוסות קקאו ליום, לא הכניס לפיו מזון אחר. בשנים הראשונות הרגיעו חושבי הסביבה את האם הנביכה, סיפרו לה כי גם בנייהם אינם אוהבים לאכול. "חכי, הוא עוד יגדל וילמד לאהוב את האכילה", ניחמו אותה בכל פעם שהתאוננה על בנה. אלא הגבואות החרודות של השכנים והמכרים המעטים לא התגשמו. יצחק לא אהב לאכול. את כל צרותיה לאחר מכן תלתה האם, שהיא מורה ותיקה, בעובדה זו.

האם החליטה לחנך את בנה בכוחות עצמה. כמו מורית רבות בעלות שיטות ישנות, החליטה לכבול את הבן לבית. היא לא הסתפקה בתפקיד של אמא. כי חביבה רפפורט רצתה להיות גם בית-הספר, החברה והשעשוע עבור בנה. היתה זו חוליה אחת בששרת ארוכה שהביאה עד יום הרצח. כי יחס זה כלפי הבן הוביל למעשים אחרים. שהרסו את המשפחה. ההתקשרות לבן שינתה את יחס האשה לבני

לה ולידידיה. חביבה רפפורט הפכה להיות בלתי חביבה כלפי בעלה. הוא לא התביישה להכות אותו בנזכחותם של השכנים. באחד המקרים אף סטרה על לחיו בנזכחות אחת השכנות, הוסיפה במהירות סטירה שניה. כשסיימה, העיפה מבט נצחון לעבר השכנה הנדהמת, יצאה בצורה הפגנתית לחצר. יוחר מכל התפלאו ידיו המשפחה על מעמדו של הבעל בבית. הוא היה עושה את הכביסה. בקיץ שמעו השכנים אשתו צועקת עליו, דורשת ממנו לעשות את הכביסה בחצר, כדי לא ללכלך את הבית. היא לא רצתה להתחשב במצבו, לא הקלה עליו להתגבר על הבושה הגברית הטב-עית מפני השכנים. "איזה מין משפחה זאת", שאלה הבת-רגשות זוויה ריון, שכנתה היפהפיה של משפחת רפפורט, הגרה בבית הסמוך. "הוא לא ידע להגן על כבודו. והיא טמס היתה משוגעת".

גם ידיות המשפחה מרים גיל, המסרבת לשוחח על הפ-רשה, רמזה בכיורו כי ידידה רפפורט אינו משוגע. "כולם אומרים שהוא בלתי-ישווי בדעות, אבל אני יודעת שזה לא כך. הוא בסדר".

עבודת-מחקר לאוטודירקט

חרי שהשתלטה על בעלה, התחילה האשה לכ-פית את רצונה להבן, לכיין אותו. הדרך: היא לא שלחה את יצחק לבית-הספר. במקום זה השאירה אותו בבית, ניסתה ללמד אותו לבדה. יצחק למד תנ"ך בביתו, האמין שאמו תוכל להשיג עבורו עבודת-מחקר בנויברסיטה העברית, מבלי שיסיים אפילו בית-ספר תיכון. "הוא אוטודידקט שאינו זקוק ללימוד ב-בית-הספר כי הוא מוכשר מאד", סיפרה האם הפצועה לכתב העולם הזה. "כמורה בעלת נסיון אני יודעת להבחין בין בני לבין אחרים".

והיא נהגה בכך בצורה מוזרה: לא הירשתה לפתוח הלון בביתה, בקיץ הלבנישה לא הילד בסדר עבה. היא לא הסכי-מה שהבן הגאון יתלה, לא יעסוק במחקר בהרעידה לו. יחסה של האם לבן, החמיר את המצב במשפחה. הבן יצחק חיפש את האהבה אצל אביו, ראה בו שותף מוכה-גורל. דחקא יחסו של הילד הכאיב לאם; היא התפלאה מדוע אין הבן מבין את מעשהה. "דחקא אני עושה למען עתידו", אמרה באחת ההזדמנויות ששפכה בהן את ליבה. רק בשנתיים האחרונות הבינה לבסוף האם שלא תוכל לחנך את הילד בעצמה. היא הומינה פסיכיאטר, שינסה להשפיע על הילד לאכול, לא להסתפק בתריסר כוסות ה-קקאו ליום. היא חשבה שזהו מקור הבעיה, קיחתה שאם בנה ירבה לאכול, תיפטרנה כל בעיותיו. הפסיכיאטר דבק את הילד, הרגיע את האם: "הוא אמר לי שיצחק בני גאון, ויותר מזה אין לו מה לומר עליי", סיפרה האם בשמץ של גאחה טכעית לכתב העולם הזה.

אולם מצבו של הילד לא השתפר, הוא סירב לאכול. לח-

שה כסופת-ישעיר שכבה השבוע על מיטה לבנה בבית-החולים תל-השומר, התפתלה מכאבים. ידה הימ-נית היתה בגבס, על גופה נמצאו סימני דם קרוש, שלא היו ניתנים לניקוי. היא לא הניעה את ראשה, לא יכלה לפתוח את פיה לרוחה. לבסוף, במאמץ רב, אמרה לכתב העולם הזה, שנוצב ליד מיטתה. "זה הכל לא היה קורה אילו היה בעלי מוצא עבודה".

56 שעות קודם לכן פרצה חביבה רפפורט מחדרה, ניס-תה להימלט מבעלה, ידידה רפפורט (48), שדרך אחריה ברירתם ברחוב ירקונה ברמת-גן. "הצילו, שוחטים את כל המשפחה שלנו", צעקה, כשבעלה, שהחזיק בידו סכין גיליה נטף דם, חסם בפניה את הדרך החוצה. הוא תפס בידה, ניסה לחתוך את זרקה. לפני ששכנים נפחדים ועוברי-אורח שנמצאו ברחוב, יספיקו להציל אותה.

אתה שעה שחב על ריצפת החדר בום יצחק בן ה-12, שותת-דם. הוא ניסה להתרומם, ראה מבעד לחלון את דיירי הבית הסמוך עומדים על מקומם. איש מהם לא נע, הם חששו להתערב.

רק אשה אחת חשה במהירות לעזרת חביבה רפפורט. מרים גיל, שכנה מלבנית-שער וכחולת-עיניים, נמצאה באותה שעה בדירתה הצנועה, הסמוכה לדירת משפחת רפפורט. היא שמעה את הצעקות כשהיתה במטבח, לא היססה. כבתי-בית בדירתם של הרפפורטים היתה מרים גיל נכנסת אליהם מפעם לפעם. היא מיהרה גם הפעם, כבפעמים קודמות, להשכין שלום בין בני הווג.

טרגדיה, שוב אחד לפני הסוף

חוק עמדו שכנים חסרי-ישע. "מחדשים, בואו לה-ציל את המשפחה", קראה השכנה לעבר הסקרנים, ש-הצטופפו ברחוב ועל המרפסות. אולם הצופים לא זזו. הם חיכו בחוק, ראו את השכנה נושאת על ידיה את הבן, מחוסרת-הכרה. אחרים מיהרו האב התוקף, כשהוא מנסה לאחוז בכתפה של אשתו המתחמקת.

הבעל הרים אבן ענקית שהיתה מונחת ליד פתח החצר, זרק אותה בעוצמה לעבר אשתו. אחר מיהר אל מרים גיל, שהחזיקה בידה את הבן יצחק, ניסה לפגוע בו באבן שהת-זיק בידו. נסיון זה הציא את הקהל מאושרות-הפחד שתק-פה אותו. חלבן השכונה שעבר במקום, הצטרף אל השכנה, ניסה, בידאומן של איש המערב-הפרוע, ללכוד את הבעל המשתולל בפלצור שהתקין במקום. בנסיון הצליח. על הא-דמה החומה של שכונת גפן ברמת-גן שכבה האם מתבוססת בדמה. הבן הפצוע היה בידה של השכנה הגואלת. הם נאנחו בלחש. איש מהם לא זעק.

הופקעה המהירה של נידתה המשטרה החזירה את השקט לשכונה הרמת-גינית השלוה. הטרגדיה הנוראה הסתיימה שלב אחד לפני הקץ המר.

"למה לא מנעו זאת קודם?"

יום אחרי נסיון הרצח ביקשו תושבי שכונת גפן ברמת-גן לשכוח את המחזה האיום, נמנעו מלשוחח עליו. מבלי שהחליטו על כך, השתדלו הנשים שנפגשו במכולת לא להזכיר את השם רפפורט. הן לא רצו לגולל את פרשת הטרגדיה המשפחתית. נישות השכונה, הרגילות להסתכל דרך החלון האחרי של המטבח, ידעו היטב כי הרצח לא נולד אומלל. הוא נולד שנים רבות קודם, אולי ביום בו הופיעו בני הווג רפפורט לגור בבית הישן לפני 18 שנים.

"למה אף אחד לא מתעניין בגורל משפחות אומללות, לפני שהמקרה נחמד רציני כל כך?" שאלה בהתמרמרות אשה שח רת-שער כבת 50. "הרי לפני שנה וחצי קרה לי משפחה זו אותו מקרה, הבעל ניסה לרצוח את אשתו, היא נאלצה להימלט מן הבית דרך מעקה המרפסת". היתה זו הומחה הטובה ביותר, שרעיון הרצח לא נולד בשבועות האחרונים. הוא נולד זמן רב קודם, אולם גם השכנים הוותיקים לא יכלו לקבוע בדיוק מתי נולד הרצח.

לכל הומא יש עונש

מצב המיוחד הוציא את ידידה רפפורט משיחי משקלו. בשלחה מדהימה סבל את התעללות אשתו, עד לרגע בו תפס את סכין-הגילוח. את הרגעים שקדמו לטירוף האיום זוכרים האם והבן בדיוקנות. יצחק שכב חולה במיטתו, קרא אחד מספרי התנ"ך האהובים עליו. היא הרגיש לפתע כי קרה משהו - אביו אינו מתנהג כשורה.

סיפר השבוע הילד, הנבעת עדיין בכל פעם שהוא נזכר במה שהתרחש: "הוא התחיל לעשות מעשים איומים, לנפ-נף בידים. הרגשתי בזה כאשר התקרב למיטתי. אבל לא הספקתי לעשות הרבה. הוא תפס אותי. הוא חשב שאני לא בסדר וזה גרם לו לכל האסון. ואו הוא תפס אותי והתחיל לחתוך את עורקי הדף. אני זוכר שהיה לי שחור לפני העיניים, אולם אני גם זוכר כל פרט. גם את גברת גיל שכנסה לדירה שלנו וקראתי לה לסגור את הדלת, כדי שהשכנים לא ישמעו".

לאחר שתיקה ארוכה הוסיף יצחק הצעיר, המגלה בקיאות מפליאה בתנ"ך: "אני יודע דבר חשוב שלמדתי בספר-הספרים. לכל הומא יש עונש".

היה זה רמז מתכון כלפי אביו, שנמצא אותה שעה בבית החולים לחולירוח גהה. יצחק שינה את יחסו האוהד כלפי אביו. הוא רצה להענישו. אולם למכריה של המשפחה הי-מזורה והמסוגרת היו ספקות מיהו האשם האמיתי.

גם מחר תזרח השמש

יצחק, הובו הגולגולות, אינו יכול עדיין להזיז את אברי גופו. הוא מרוחק למיטה. בעצב הוא מסתכל על ידו התלויה באויר, אינו משמיץ אנחת כאב אחת. מחשבתו אינה פנויה לעבר, הוא רוצה לחשוב על עתיד המשפחה. כששוחח לפני שלושה ימים עם אמו, היתחה לפניה תוכי-נית לשיקומה המלא של המשפחה. ברצינות המאפיינת נע-רים בעלי נסיון חיים עשיר, הציע לה לעזור לאב לקבל טיפול פסיכי במשך שנה, לסלוח לו כשיחזור הביתה. עד אז אין הוא רוצה לראות אותו. זה יהיה עונשו היחיד.

בעיה אישית אחת מטרידה אותו. יצחק אינו יודע מה מצבו הגופני. הרופאים מספרים לי שמחלתי קלה ואילו בקול-ישראל הודיעו שמחלתי אנושה. או מהי האמת? שוי אל יצחק בחדרה, ממעמץ בעיניו הפקחיות. בלילות הארוכים תוקע יצחק את עיניו בתיקרה החשוכה של ביתן בית-החולים, אינו מרבה לישון. הוא מודאג מן הפירסום ברדיו, חושב כי הרס את משפחתו.

אולם המחשבות לא הוציאו אותו ממסלולו הרגיל. כל מי שביקרו ביום שני השבוע, שמע ממנו שאלה חשובה, שלא היתה קשורה כלל במשפחתו: "מה כותבים על הטיל הסובייטי לירח? מה זה בכלל?"

גם את מתקריו לו עזב. "אני לא יכול לקרוא", הסביר יצחק לכתב העולם הזה. "אבל ברגע שחורתי להכרתי את-חלתי לשונן מחדש את פסוקי התנ"ך שאני יודע. אני לא רוצה לשכוח אותם. בקרוב מאד אחזור למחקרי, קובע הנער לבן-השעור, שלא נהנה בחייו מאור-שמש. אולם גם יודע היטב כי השמש לא שקעה בחייו. עבורו היא תזרח גם מחר.

סחוט מול מכול כוכבי

„אוקיי“

ר סיכוי להגדיל את הפרס הגדול כי
ז מפעל הפיס הוא אחד על 300 אלף —
 פחות מסיכויי של עוברי-דגל להדרס בכביש.
 למרות זאת רוכשים רבע מיליון איש כרטיסי-הגרלה של מפעל החלומות, פעמיים בחודש. במחיר לירה או שתיים רוכש לו האדם האפור את האשליה כי הנה, לפני תום החודש, ייהפך לעשיר.

בימים אלה ניתנה הודמנות לחולמי ה-חלומות לרכוש אשליה גדולה יותר, במחיר זול מזה — במחיר בול דואר ומספר תמונות ישנות. האשליה לרכישה: כוכבות קול-נוע בינלאומיות, עם כל הווהר הכרוך בה. ההודמנות החד-פעמיות (כמעט): הסרט סרט ישראלי על-ידי במאי בינלאומי. מודעה קטנה בעתון הספיקה לשכנע מאות, כי הם הם האנשים המתאימים להופיע בסרט זה.

המודעה דרשה אמנם בחור ובחורה יפים, אך מאחר שלא נדרשו כל תעודות על כך, נשאר הדבר לשיקולו האישי של כל אחד. מסתבר כי אנשים ישראלים רבים משוכנעים כי הם כלילי יופי. שלא לדבר על האנורחיות, שאפילו אחת מהן איננה מטילה ספק בכך, כי יש לה את כל הנתונים להיות לפחות ליו (אלישבע רחל) טילור. רבים מאד שהציעו את מועמדותם, חיכו לשוא לתשובה, כי מסתבר שיופיו והופעה נאה הם מושג יחסי, ולא כל בחורה המ' שוכנעת כי היא חתיכה הינה כזאת באמת. אחדים זכו בהודמנות הזהב, קיבלו הזמנה להופיע בפני הבמאי כריסטיאן ז'אק, אשר יביים את הסרט הישראלי החדש קילומטר 95.

★ ★ ★

נערות-זוהר ונערות-רחוב

אן היכתה להם אכזבת-מה. הנערה
 ששלחה את תמונתה עם מחשוף עמוק

החובבת
 תקוה שמט, טלפונאית
 חסרת נסיון במשחק. שי-
 הצטרפה לעדת מחפשי התפקידים אצל ז'אק.

המקצועיים
 יעקב בודו, איש
 תיאטרון דורה-מי,
 ממתין עם חבר לראיון עם כריסטיאן ז'אק.

הווי

לא כך!

ר תדיאביב, הומונו מפקדי אצ"ל ולחיי לטרס איש המחותר, הון במחותר ה-אירות, החליטו כי ליצרני הוליווד אין כל מושג על מחותר.

★ ★ ★

מקור אנ קיר

ר ירושלים, הוקמה ק אליציה של כל המפלגות בעיר נגד מפא"י, האשימה אותה בכללך קירות העיר שלא כחוק.

★ ★ ★

קוסם-כיס

ר עפולה, הציג עצמו סלים ראובן כי קוסם, הפעיל מקלס-כיס שהיה חבוי כי-כיס מעילו, כדי להוכיח את כוחו המאגי.

★ ★ ★

להט מקצועי

ר ירושלים, התברר בבית-המשפט ה-מחוזי כי נאשם בהצתה באר-שבע עמד לקבל עבודה במכביה-האש המקומיים.

★ ★ ★

חיקוי של התכסות

ר המבורג, גרמניה המערבית, הופיע חולה-רוח בבית-החולים העירוני, הציג עצמו כרופא-אורה, כמעט וגרם למותו של החולה הראשון שניתן לטיפולו.

★ ★ ★

דודה, הגידו כן!

ר משגביעם, הודיעו 14 רחקים בעלון המשק כי „מחוסר-ברירה, לאחר תקופת רחוקת מייאשת ולחץ בלתי-פוסק של ה-הורים, החליטו להתחתן.“

★ ★ ★

משקק קד

ר צפת, נכנס גבר לדירתו, מצא את אש-תו עם גבר זר, היכה מכות-ירצח את האשה, הסביר למאהב כבד המשקל כי אינו מכה אותו מאחר והוא מפחד מפניו.

★ ★ ★

כלי מלים

ר תדיאביב, עבר ניסים סליקטר (14) לתומו ברחוב, נושך על-ידי חמור.

★ ★ ★

מקום שמור

ר ירושלים, הוזעקו שוטרי הבירה ל-חיפושים אחר ילד בן שלוש שנעלם מ-ביתו, מצאו אותו ישן במקרר ישן-בחדר-הבית.

★ ★ ★

עורבאי-כרה

ר יטבתה, נאלץ חצרן המשק לפרוץ את מחסני הקיבוץ, לאחר שעורבים גנבו את צרור מפתחותיו.

★ ★ ★

המשך יבוא

ר אשקלון, קיבלו אברהם ומזל טוינה מענק ביטוח של 210 ל"י על 15 יל-דיהם, הבטיחו: „אם ירצה השם — נעשה בשנה הבאה עוד.“

★ ★ ★

פונטה בסול מז'ור

ר סול, מורח-גרמניה, נודנו שמונה אנ-שים לתקופות מאסר ועבודת-פרך על שהשמיעו מוסיקת רוק-נירוול.

**מות כל אם-
דיה הברואים**

**עשירה בויטמינים
A & D
הויטמינים לברואות
לכח
ולמרץ**

בלו-בנד

120 בין 26
 היא שאלת היסוד של סוטי-הבחירות, כמובן, בו אפשר לזכות באלף ל"י, בעיקר אם מנחשים כיצד התחלקו 26 הרשימות ב-120 הח"כים הבאים.

נשאל

תחרות בינלאומית ראשונה בנבל

שלב א' של התחרות יערך בידושלים,
 באודיטוריום ע"ש וייז, קרית האוניברסיטה העברית, בשש סדרות פתוחות לקהל, החל מיום ה', י"ד אלול, (17.9) ועד יום ב', י"ח אלול (21.9). בכל סדרה יופיעו ששה מתחרים, בזה אחר זה.

כרטיסים נמכרים במשרד „כהנא“ ובימי התחרות גם ליד הכניסה לאולם.

שלב ב' של התחרות יתקיים בתליאביב החל מ-23 לספטמבר, בבית הבימה.

— פרטים נוספים במודעות —

קונצרטים חגיגיים יתקיימו בהיכל התרבות, תליאביב, ביום ב', כ"ה אלול (28.9) ובאולם „אדיסון“, ירושלים, ביום ג', כ"ו אלול (29.9). פרטים נוספים יפורסמו.

כוסנציאליים, נאנח כריסטיאן ז'אק כלפיהם: נתקשר אתכם!

והאיש הצעיר שהצטלם בבגדים, כדי ל- הוכיח כי הטענה שהם מתאימים לתפקיד בסרט מבוססת על ערכים של ממש, חשבו כי יתקבלו בתרועות וינשאו על כפיים. לעומת זאת נתקלו בכניסה למלון דן ב' שורה ארוכה של מועמדים אחרים, שנשאו בלבם את אותם חלומות הפז.

זוכרים את הבדיחה המפורסמת על הר" שלה מאוסטרופולר שצעק באמצע כיכר העיירה: "כל מי שרוצה לאכול דגים ממיר לאים יבוא אלי הביתה בשבת". וכאשר נאספו מאות בפתח ביתו, ותבעו את הדגים המובטחים אמר להם הא: "רציתי רק ל- דעת כמה אנשים בעיירה רוצים דגים מ' מולאיים". כריסטיאן ז'אק יכול עתה לשמש בשקט גמור מרכז של בדיחה דומה. הוא אמנם לא היפוך ישראליים רבים לכוכבי קולנוע, אולם לעומת זאת הוא יודע עתה בודאות כמה ישראלים רוצים להיות כאלה.

אין כמעט שחקן תיאטרון, החל בשחקני התיאטרון הלאומיים, וכלה בחברי החוגים הדרמטיים של הגמנסיות, שלא הציג את עצמו כמועמד. קומיקאים ושחקני אופי, ל- צנים וזמרים, נעדרות זוהר ובמחילה מכבוד כל אלה, גם כמה נעדרות רחוב, כולם היו שם.

כל אחד חיכה שעה ארוכה עד שניתן האות, והוא הובל על פני המסדרונות המ- רופדים של מלון דן, אל קודש-הקדשים שם ישב כריסטיאן הגדול, בעצם רק מעטים יודעים שזה לא שמו האמיתי כלל. יש לו שם גדול ומסוכן שקשה לזכור אותו, ו- כריסטיאן ז'אק הוא הכינוי המהתרתי שלו בעת המלחמה בכובש הנאצי.

קודש-הקדשים של כריסטיאן ז'אק היה חדר 105 במלון דן. חדר צר, מיטה כפולה, שולחן קטן ומספר כסאות, ותמונה האור ה- חלוצים קוצרים תבואה אדומה. המורה עמום ועשן הסיגריות היקרות שעמד ב- חלל החדר, הוסיפו לרושם כי הנה זהו המקום בו יתחרו גורלות. כריסטיאן עצמו, כחוש ודק-כתפיים, ישב בחולצה מרושלת ובסנדלים פתוחים וחיך בלבביות אל כל מועמד שנכנס, מי בפיקי-ברכיים ומי ב- שחצנות. על המגורה העומדת שליו השולחן היה תלוי מעיל בצבע בז', מעילו של הצלם הצרפתי שאטר, שיהיה הצלם הראשי בסרט. הצלם עצמו ישב בקצה המיטה, כתב בקדח- תנות רשימת הוראות לצלמים העוזרים של אולפני הסרטה.

לעומת התפאורה המרשימה היה הראיון עם הבמאי הגדול מאכזב יותר לגבי רוב המרואיינים. התהליך היה קצר מאוד. כמה מהמרואיינים, שבנו מגדלי חלומות על ראיונם הנכסף עם הבמאי המפורסם, שי- ננו לעצמם טקסטים שלמים של תשכחות עצמיות והלצות כדי למשוך את לבו, לא הסתירו את מבוכתם אחרי הראיון הקצר. אחדים נשארו תקועים במקום פעריפה ו- היה צורך ברמז כדי לסלקם מהחדר. אחי- רים העלו חיוך של מרידות על פניהם: "זה הכל? באמת לא היה כדאי".

כריסטיאן רק הביט באיש היושב לפניו ובתמונותיו שהיו בידו והישחה בין ה- שניים. "מהו סוג המשחק שבו אתה מת- עניין?" היתה השאלה השיגרתית הראשונה, ואחרי התשובה בא עוד משפט אחד בלבד: "אוקיי, נתקשר עמך". וכך בא מתח ה- שעות של רוב המרואיינים לידי התפרקות תוך דקה או שתיים.

כריסטיאן ז'אק מדבר רק צרפתית, יודע מעט מאוד אנגלית. אולם רוב המרואיינים אינם יודעים מלה צרפתית. משום כך התנהלה השיחה ביניהם באמצעות מתורגמן, שהיה על פי רוב, איחאן לנגיל, במאי אילפני ההסרטה ועוזר-הבמאי של ז'אק. המרואיינים עברו בשרשרת ארוכה. "השם?" "יעקב בן-סירא, משחק ברביעיית מועדון התיאטרון." "יש לך תמונות של עצמך?" "כן. תמונות רטונן." "אוקיי, נתקשר עמך." "השם?" "עליזה כהן. יש לי נסיון בקולנוע. שי- חקתי בסרט דן וסעדיה. הייתי קיבוצניקית או לקחו אותי. אני מאוד פוטוגנית. הייתי כמה שנים בישובי-משלט בנבג ובקיסריה."

לעומת התפאורה המרשימה היה הראיון עם הבמאי הגדול מאכזב יותר לגבי רוב המרואיינים. התהליך היה קצר מאוד. כמה מהמרואיינים, שבנו מגדלי חלומות על ראיונם הנכסף עם הבמאי המפורסם, שי- ננו לעצמם טקסטים שלמים של תשכחות עצמיות והלצות כדי למשוך את לבו, לא הסתירו את מבוכתם אחרי הראיון הקצר. אחדים נשארו תקועים במקום פעריפה ו- היה צורך ברמז כדי לסלקם מהחדר. אחי- רים העלו חיוך של מרידות על פניהם: "זה הכל? באמת לא היה כדאי".

כריסטיאן רק הביט באיש היושב לפניו ובתמונותיו שהיו בידו והישחה בין ה- שניים. "מהו סוג המשחק שבו אתה מת- עניין?" היתה השאלה השיגרתית הראשונה, ואחרי התשובה בא עוד משפט אחד בלבד: "אוקיי, נתקשר עמך". וכך בא מתח ה- שעות של רוב המרואיינים לידי התפרקות תוך דקה או שתיים.

כריסטיאן ז'אק מדבר רק צרפתית, יודע מעט מאוד אנגלית. אולם רוב המרואיינים אינם יודעים מלה צרפתית. משום כך התנהלה השיחה ביניהם באמצעות מתורגמן, שהיה על פי רוב, איחאן לנגיל, במאי אילפני ההסרטה ועוזר-הבמאי של ז'אק. המרואיינים עברו בשרשרת ארוכה. "השם?" "יעקב בן-סירא, משחק ברביעיית מועדון התיאטרון." "יש לך תמונות של עצמך?" "כן. תמונות רטונן." "אוקיי, נתקשר עמך." "השם?" "עליזה כהן. יש לי נסיון בקולנוע. שי- חקתי בסרט דן וסעדיה. הייתי קיבוצניקית או לקחו אותי. אני מאוד פוטוגנית. הייתי כמה שנים בישובי-משלט בנבג ובקיסריה."

כריסטיאן ז'אק מדבר רק צרפתית, יודע מעט מאוד אנגלית. אולם רוב המרואיינים אינם יודעים מלה צרפתית. משום כך התנהלה השיחה ביניהם באמצעות מתורגמן, שהיה על פי רוב, איחאן לנגיל, במאי אילפני ההסרטה ועוזר-הבמאי של ז'אק. המרואיינים עברו בשרשרת ארוכה. "השם?" "יעקב בן-סירא, משחק ברביעיית מועדון התיאטרון." "יש לך תמונות של עצמך?" "כן. תמונות רטונן." "אוקיי, נתקשר עמך." "השם?" "עליזה כהן. יש לי נסיון בקולנוע. שי- חקתי בסרט דן וסעדיה. הייתי קיבוצניקית או לקחו אותי. אני מאוד פוטוגנית. הייתי כמה שנים בישובי-משלט בנבג ובקיסריה."

כריסטיאן ז'אק מדבר רק צרפתית, יודע מעט מאוד אנגלית. אולם רוב המרואיינים אינם יודעים מלה צרפתית. משום כך התנהלה השיחה ביניהם באמצעות מתורגמן, שהיה על פי רוב, איחאן לנגיל, במאי אילפני ההסרטה ועוזר-הבמאי של ז'אק. המרואיינים עברו בשרשרת ארוכה. "השם?" "יעקב בן-סירא, משחק ברביעיית מועדון התיאטרון." "יש לך תמונות של עצמך?" "כן. תמונות רטונן." "אוקיי, נתקשר עמך." "השם?" "עליזה כהן. יש לי נסיון בקולנוע. שי- חקתי בסרט דן וסעדיה. הייתי קיבוצניקית או לקחו אותי. אני מאוד פוטוגנית. הייתי כמה שנים בישובי-משלט בנבג ובקיסריה."

רוצה תפקיד. אבל הוא הביא עמו את אשתו, ובמשך שעה ארוכה הוא מנסה לשכנע דרך כריסטיאן ז'אק לברוק את מעלותיה. דרך-אגב הוא מתעניין אם אין גם איזה תפקיד קטן בשבילו. כריסטיאן חושב קצת. "יש דהקא איזה תפקיד של קצין או"ם דרום אפריקאי." ה" מתלהב. תוך דקות ארוכות הוא מספר את נסיונו הרמטי. הוא גם קרא בעתון שבן גוארה האמריקאי עומד לקבל את התפקיד הראשי בסרט. זה דהקא טוב, כי הוא היה חבר שלו. יחד למרו ב' אקטורט טודיו.

כריסטיאן מקשיב בסבלנות. הוא אינו אומר כי הידיעה על בן גוארה בעתון היתה מופרכת, מנסה לדחות את היי קילוס ב' צורה אלגנטית: "כן, אבל אתה יקר מדי". הגזבר של הבימה היה צריך לראות את היי באותו רגע: "לא, לא, אני לא כל כך יקר". "אוקיי, נתקשר אתך."

לא כולם באים לבד. בתו של השחקן יעקב טימן, עלמה שחרחרת בעלת פנים רציניים, באה עם מלחה — אדם שעל כר- טיס הביקור שלו רשם התואר רבי-הרושם: "משה בטר — אמרנן לדיפלומטים ותיירים". בטר ליחה את העלמה הצעירה כל הזמן, ני- סה לעזובה בשעת ההמתנה הארוכה, נכנס עמה לראיון עם הבמאי. לא היא איננה שח- קנית, אבל לעומת זאת האבא שלה שחקן, אתמול ראיתם אותו במועדון התיאטרון. היא היתה בחגים דרמטיים, יודעת לעצב תפקיד די אופי.

האמרנן לדיפלומטים הרגיש כי כריסטיאן ז'אק אינו מתלהב ביותר. "אתם רוצים אולי בחורות נוספות?" איחאן לנגיל מסביר ב' קיצור: "תמיניות. דרושה לנו תמיניה". "אולי ערביה?" ניסה בטר את מזלו, "יש לי ערביה אחת מנצרת, נהדרת, כמעט כמו תמיניה". "אוקיי, נתקשר אתך."

אחרי יעקב (מוישה וינטלסור) בודו. "תגידו לו שאני קוני למל, זה יספיק". כריסטיאן לא מבין את הבדיחה. בודו מנסה להתלוצץ: "תגידו לו שאני בא בחשבון רק לתפקיד הראשי". "אוקיי, נתקשר עמך."

בסוף בסף נכנסה עוד אשה אחת. היא טילפנה כל היום וביקשה פגישה אישית לבד עם כריסטיאן ז'אק. כשנכנסה לחדר נמ- תחה על פני כולם הבעה של תמיניה. היא לא היתה נערה צעירה, אם אפשר להתבטא בעדינות. היא נראתה מבוגרת הרבה יותר מ- 42 שנותיה, מסורבלת ומקוממת, שיני- זהב וחיוך מצטדק. היא עולה חדשה. פעם היתה שחקנית תיאטרון בקראקוב. לפני שנ- באופרה. לתיאטרון לא נותנים לה להיכנס. לא מבינים אותה. היא לא באה בשביל עצ- מה. יש לה בן. בן 14, אבל נראה כמו בן 18. אם רוצים אפשר שייראה גם בן 19. הוא מאוד מוכשר. אבל אסור לספר לו שהציעו אותו לתפקיד בסרט. הוא נורא יכעס. הוא כזה עדין נפש. הנה התמיניה. אין לה כסף כדי לחנך אותו, אבל תפקיד בסרט יעזור לו. אולי לא בסרט הזה דהקא. הוא מתאים גם לסרטים אחרים. הוא נמצא במוסד במגדיאל. אולי הבמאי הנכבד יכול לבוא לשם לבחון אותו.

כריסטיאן רק נייענע בראשו. "אוקיי, נת- קשר אתך". אבל זה עוד לא הסוף. עוד בקשה קטנה. אם יהיה מקום, אולי אפשר למצוא תפקיד קטן גם בשבילה. ז'אק אומר לרשום אותה. מקרה סוציאלי. יתקשרו אתה. יומו של הבמאי הגדול נגמר. כמה עש- רות חלומות הונחו לרגליו על השטיח האפור במלון דן? אין דבר. יתקשרו אתם.

זו תקוה שמש, הטלפונאית של ידיעות אחרונות. לא שיחקה בתיאטרון אבל הקי- ריאה פעם קטע בבית-הספר. כריסטיאן רצה תמונות. מתוך נרתיק פלסטיק של חברת תעופה הוציאה תקוה חבילת תמונות, בחרה מהן שתיים והגישה לבמאי. כריסטיאן ה" דענע שוב. תמיד הוא מודענע. "זאת את?!" בחיים את יותר יפה. מי צילם את התמונות האיומות האלה? אני מתפלל שהמסרטה עוד לא עצרה איתך בגללך."

תקוה לקחה את זה ברצינות: "אף פעם לא הראיתי לשוטרים את התמונות האלה". הבמאי ביקש ממנה לחפש תמונות טובות יותר. תקוה מיזרה את כל תמונותיה על השולחן. "אוללה", אמר ז'אק, "אני רואה שהבאת את כל המשרד עמך. אוקיי, נתקשר אתך."

אחרי תקוה נכנס היי קילוס, הבמאי הי- שראלי ממוצא אמריקאי. לא הוא אינו

בכניסה לחדרו של כריסטיאן ז'אק במלון דן, ממתנייס המרואיינים ב' קוצר-רוח רגנע בו יקראו להיכנס פנימה. מימן נראית השחקנית מקרב שבקשה תפקיד עבור בנה, ומשמאל נראית בתו של השחקן טימן, שבאה בלחיית אמרנן מיוחד העומד מולו.

החור לעולם הכוכבים

כחת כמה היה לה קשה בפעם הקודמת ונכנסת שוב להריון.

★ ★ ★

פרס כספי למספיד

השופט המחוזי מקם צ'רנובילסקי, בילה לאחרונה את חופשתו בצפת, שם היה גלה כרקון מצטיין בריקודי צ'ה צ'ה צ'ה וממנו. כאשר בילה באחד הימים בקפה מקומי, גילה השופט בין הארחים אדם אחד, אותו שפט בזמנו למאסר שנתיים. השופט, שלא רצה להזכיר לאיש את אותו מעמד, נמנע מלוותו. אולם להפתעתו, ניגש אליו הבחור, טפח על שכמו ושאל כי חביבות: "הא, אתה זוכר אותי?". . . אחרי רי 25 שנות העדרת חזר ארצה הפסל מלניקוב, האיש שפיסל את האריה של תל-חי. גילה מלניקוב עם חזרתו, מדוע עזב את הארץ לפני 25 שנה: "היו לי צרות צרות עם האריה שלי. האריה עלה לי אלפיים וחמש מאות ליי, לירות של אז, ואני קיבלתי רק 750. קיבלתי תשלום זה מלורד אלפרד מונד (מלצ'ט) המנוח. מאוחר יותר הוא שלח לי עוד אלף ליי. נדמה לי שאז היה עוד בחיים, בכל אופן הם לא הגיעו אלי". באותה הזדמנות סיפר מלניקוב מעשה שהיה בתלמידו, הפסל המפורסם יצחק דנציגר: "תלמידי, יצחק דנציגר, עם חבריו, שיכרו בעת מלחמת השיחור את הפסל של אלנבי, מעשה ידי, שעמד בבארשבע. הוא כמעט והודה בכך בלונדון, כאשר נפגשו. אם לא שיכר בעצם ידיו, הרי לפחות ידוע לו מי עשה את מעשה הרשע". שגריר ליבריה בישראל, ארנסט ינצ'י, כיהן בארצו במשך תק פה ארוכה כשר-החניון. לפני שבאתי הנה, סיפר השבוע ינצ'י: "הוצעה לי משרת שגריר במספר ארצות. בחרתי דקא בישראל, בארץ הדימיית והמעניינת ביותר במאה ה-20. . . ח"כ מפ"ם אמה תלמידי, אשר שהתה בורשה כנציגת ישראל בקונגרס הבינפרלמנטרי, ניגשה באחת ההזדמנויות אל נשיא פולין, אדכסנדר זבצקי (60), ושאלה אותו כיצד הוא מצליח להדאות כבן 30. השיב הנשיא: "אני שותה לב-גייה". . . מיופה הדין התורכי בישראל, נג'את אוקטוב, דובר עברית שוטפת. לדבריו הוא "עולה ותיק" אוקטוב שהה בישראל תקופה ארוכה ב-1946, כחבר משלחת תורכית צבאית, "ומן רב לפני שכל העולים שלכם באו". כפי שהוא מד ציון. . . בני מהרשק, פול-טרוק ה-פלמ"ח לשעבר, הוכיח לאחרונה כי כוחו עדיין במתנו. הוא המציא למפלגת אחדות העבודה את שיטת הבחירות שלה: "כן, איכפת לנו!". . . אחת הדמויות הססגוניות ביותר של המדינה, חונא, נעלם לאחר

מחאות-כפיים למספיד

באחת ההצגות האחרונות של העצים זקופים ימותו בהבימה, נוכחו בין השאר גם אבא אבן עם רעייתו ומשה שרת ורעייתו. באחת ההפסקות הוציאה לפתע צפורה שרת כריך מאמתחתה והחלה ללעוס אותו. אבא אבן, שלא היה רגיל לנוהג זה בואש נגטון, הביע בפניה את תמיהו על הלהיטות לאכילה. "אני מצטערת", השיבה לו צפורה שרת, "אבל מיהרגו מאוד, ולא הספקתי לאכול בבית". . . זהו סיפור ש- מחוגי מפלגת אחדות העבודה מכחישים או-תו בהחלט, אולם ישנם כמה עדידיה ה- מוכנים להישבע כי הוא אמת: לפני שבוע נערך בכפר הירוק קומיץ פרידה לאמנים הישראלים, שגלקחו עליידי האמרגן ליאו-נירוב להופיע ברדיו טיטי בניו-יורק. בין שאר האורחים הנכבדים היה גם שר התח-ברה משה כרמל. כרמל ישב על הארץ בחברת משפחתו סביב למזורה, כשלתע נגע בו בגסות משהו מאחור, הפליט קללה עסיסית וצעק: "אל תסתיר!". כרמל לא היסס, פנה לאחור ותפס את הבחור בדשי-בגדו. ברגע האחרון ממש, זיהה הבחור את כרמל, התחיל למחוא כפיים ושר-התח-ברה הניח לו וחזר אל מקומו. . . בשבת האחרונה היה מועדון תל-אביב הקטנה מלא ורגוש עד אפס מקום והאנשים שבאו במי-אחר הושבו ריקם. בין המאחרים היה גם משה דיין. אחרי שלא יכול היה להיכנס בדת הראשית נכנס בדרך האחרית, קיבל מבקלי המועדון זוג כרטיסים. דיין לקח את הכרטיסים, יצא החוצה ונתן אותם ל- משהו אחר, שיכנס. . . חוגי האמנות ואנשי-הרח של חיפה גייסו לאחרונה לשם מציאת שם לרכבת התחתית. ההצעה שהת-קבלה היתה כרמלית. בין ההצעות שנדחו היתה גם הצעה שהמליצה לקרוא לרכבל בשם חושון, על שמו של אבא חו-שי. . . כאשר ביקר לאחרונה שר האוצר לוי אשכול בחדרה, לרגל אסיפה של מפא"י בגבעת אולגה, ערכה לכבודו עיריית חדרה מסיבה חגיגית. סגן ראש-העיר מטעם מפ"ם קבל באוזני אשכול על הפנס ה-אסתיטי, בכך בעצירה עורכת לכבודו סעודה, בהגיעו לנאות באסיפה מפלגתית. הניב על כך אשכול: "אם אתה חס על הוצאות הארוחה שאכלתי, אתן למשרדי הוראה לנכות ממשכורתך את הוצאות ה-ארוחה". . . אני דומה עכשיו לאשה היולדת בפעם העשירית בחייה, אמר ה-שבוע ראש עיריית רמת-גן אברהם קרי-ניצ'י באסיפת-עם. למאוינים שחשבו תחילה כי הוא מתכוון לכובד משקלו, הוסיף קרי-ניצ'י הסבר, "אני הולך עכשיו בפעם העשי-רית לבחירות בעיריית רמת-גן, ואני כמו האשה היולדת שידעת תמיד את הקושי והכאבים שבלידה, אולם מדי פעם היא שר-

בשנת תש"כ

תהנו שרתו כרמל מזרחי
ברון ברנדי
ורמוט זכרון
שרי ברנדי
שטו מונטון
שטו וינדזור
יין הנשיא
מיץ ענבים
כרמל מזרחי
מיקבי ראשון לציון וזכרון יעקב

מועדון "אחווה", תל אביב, רח' ברנר 20
"חרות" - ליברליזם לאומי או פאשיזם?
מפ"ם ואחה"ע - שמאל פועלי או חיסוי שמאלי
למדיניות אנטי-פועלית?
על שאלות אלו ואחרות ישיב חברי-הכנסת
משה שנה
בהרצאתו, שתתקיים ביום חמישי, 17.9.1959 בשעה 7.30 בערב במועדוננו, על הנושא:
מי הם אויבי הנוער ומי הם ידידי?
צעירים ונוער מוזמנים!

פסוקי השבוע
דוד בן-גוריון: "זוהי אימרה עם-הארצית או דימוגיה, שמהות הדימוי קרטיה היא בהחלפת השלטון."
דוד בן-גוריון: "עדיין אין לנו עם - אלא אבקה-אדם או רסיסי-עם."
ח"כ חרות ד"ר שמשון יוניצ'מן: "בן-גוריון שונא את המלה את מפני שזו ההתחלה והסוף של אמת."
ח"כ הצ"כ יוסף סרלין, על הכללתו של משה נייס, בנו של הרב הראשי, ברשימת הכללים: "התיאור שקיבלנו על בחרו צעיר זה היה מפתה מאד. עוד בבית-הספר הביע בפני חבריו הדתיים השקפות ציוניות-כלליות."
ח"כ מפ"ם אמה תלמי, בנאומה בקונגרס הבינפרלמנטרי בורשה: "מזו שהגרעין ניתן לפיצול, השלום אינו ניתן לפיצול."
השופט העליון יואל זיסמן, יושב-ראש ועדת הבחירות המרכזית, על מגישי הרשימות לבחירות לכנסת הרביעית: "לראשוני מגישי הרשימות איחלתי: בהצלחה, רבותי, אחר-כך הגעתי למסקנה כי אי-אפשר לאחל לכולם אותו הדבר, אז החלטתי לומר: 'זה בסדר, תודה'."
מהנרס'המים שמחה בלאם, בתשובה להאשמות כי שבעה מתוך תש"ע האגמים שבנה מינהל-המים מחלחלים ואינם ראויים לתפקידם: "גם החלחול ממלא תפקיד חשוב - עליידי כך מעשירים את מיה-ההום. אלא נכון, שאילו ידענו כי יהיה צורך לבנות אגמים כדי להעשיר את מי התהום, לא היינו משקיעים כל כך הרבה כסף בניסיון לאטום את האגמים."
ח"כ הצ"כ שמחה בכה, שהורחק מרשימת המועמדים של מפלגתו לכנסת הרביעית, על הרכב הרשימה: "זאת היתה מכירת יוסף. אלא שהפעם יוסף (ספיר וסרלין) לא נמכרו, אלא מכרו."
אברהם חלפי, שחקן ה"קאמרי": "איזה עולמ! האנושות הגיעה כבר לירח ומפא"י עדיין מוציאה את הפועל הצעיר."
הסופר מירד שיף: "לומר מילים גסות בטלפון! - איזה תענוג זה להעליב אדם כשאניך יכול לראות את פניו!"
המבקר בועז עברון: "בקרוב אי-אפשר יהיה לירוק ברחוב בלי להר-טיב להקת-בידור צבאית לשעבר."
עפקן מפא"י, שביקש להישאר בעילום-שם: "החלון האמיתי של ישראל הוא אבא חושי. הוא היחיד שהצליח להפוך עיר לכפר."

עגולה שטוחה
שתייה
כאריה כפולה
דגל
DEG
DEGEL
20
סיגריטות
סיגריטות

הוא גר לבדו, עני ועירי, עד לרגע שאלמונים דפקו על דלתו

רצח הריוכל

בתווג מתאימה, חשב שאולי יקל עליו לבחור במקום הולדתו. הצעיר אמנם מצא בתווג והתחתן, אך האושר היה עדיין ממנו והלאה. מטבעו היה נוטה להיבטלה, אלא אם נמצא מישהו שידחהו לעשות דבר-מה. כשראה אבי אשתו כי חתנו אינו מראה כוונה כלשהי לעבוד לפרנסת המשפחה החדשה, החל לדבר על לב בתו שתעזוב את הבכל הלא-יוצלה, כל עוד היא צעירה. חיי הנישואים של מרדכי פונק נסתימו במהירות הבוק. הוא נאלץ לגרש את אשתו, שב ארצה מאוכזב וממורמר על תבל ומי ליאה.

את פרנסתו הראשונה מצא בעיר הישיבות בני-ברק. מרדכי הצעיר היה נושא את ככי רות הלחם לתלמידי הישיבות, עשה כל עבודה שחורה בבתי הישיבות, וזה בתמורה למנת לחם יומית, שהפרישו לו התלמידים ממנותיהם. הפלא היה, כפי שנהג לספר בשנים שלאחר מכן לשכניו ומכריו, שי דחקו בשנים אלה היה מרוצה מכל רלו. כי מאז ומתמיד היה תלמיד חכם, נהנה להקי שוב ללימודי האברכים וללמוד יחד אתם. לירושלים בא לפני למעלה מעשרים שנה. הוא נכנס לגור בחדר-מרתף קטנטן, בשכונת עיר-חיים הקטנה שבמבואת העיר. את אמו הכניס למושב-הזקנים, בדיוק ממול לחדרו. במשך השנים הראשונות לא עסק בשום עבודה קבועה. השכנים שראו בו אדם בעל-תרבות, היו מומינים אותו מתוך רח-מים לבצע עבודות-בית קטנות, יאו ללמוד עם ילדיהם, תמורת תשלום פועט או ארו-חה חמה.

ידו האחת התזיקה עדיין בחפיסת הסיגריות. את היד השנייה הידק לבטנו. "מה קרה לך מרדכי?" שאלו אותו שכניו. "ירו בני" ענה להם באידיש. "זה כואב?" שאל אותו צעיר, בן אחת השכנות שיצא ראשונה לשמע הצעקות. "לא," ענה מרדכי, והוסיף: "האשכנזי, האשכנזי הגבוה והשחור ירה בני". הוא הוכנס עליידי השכנים לחדרו, הושב על כסא. רק אז הבחינו בכתמידם קטן בבטנו. מישהו רץ לסלפון למשטרה ול"אמבולנס. כעבור דקות מספר הופיעו כולם. הזקן הכואב רועלה על אלנוקה ונעלם. הוא מת על שולחן הניתוחים.

עשרות סקרנים שהתאספו במקום נשארו תקועים במקומותיהם. "לא יכולתי להאמין שאינני חולמת," סיפרה שכנה. "אילו היה מישהו ירה בני, ייתכן שהייתי יכולה להסי-ביר זאת לעצמי בכל מיני דרכים: אולי פגעתי פעם במישהו שנשאר נוטר לי איבה. אבל פונק, בשם אלוהים, מה כבר יכול

שה כבת 90, קמוט פנים, ישבה השבוע במושב-הזקנים המאוחד בירושלים ומררה בככי חרישי. בחור העלוב ישבה עוד נפש אחת: שכנתה-לחדר של הזקנה, שקראה בתחנית צאינה וראינה, העיפה מפעם-לפעם מבט מזוית משקפיה העבים לעבר שכנתה הבוכיה. "מי עשה לו את זה, ליקירי שבחיים?" מלמלה הישישה בשקט, "מדוע לקחו ממני את בני היחיד, את קרן-האור היחידה שנשארה לי בחיי העלובים?" לכל מבקר, שהיה נכנס לחדר לנחם את זלדה פונק האבילה, היתה שכנתה לוחשת: "שש, לא לספר לה איך זה היה." כי דרי מושב-הזקנים העלימו מהזקנה את האופן בו מת בנה, סיפרו לה כי נהרג בתאונת-דרכים.

גם לו סיפר לה מישהו, לא היה כל חשש שזלדה תקלוט את הדברים. כי זלדה הינה חרשת כמעט לחלוטין. ואולי טוב שכך. אחרת עלולה היתה לשמוע כי בנה-יחידה, מרדכי בן ה-65, לא נהרג, כפי ש-סיפרו לה, בתאונת-דרכים קטלנית, אלא נר-צח בדם קר בידי ברוינים, שהתפקדו על

האם הישישה

זלדה פונק הישישה והחרשת, ישבה שבוע יומיים אחרי מות בנה. שכני בנה גרי מושב-זקנים שמרו בקפידות לבל יודעו לה הסוד על צורת מות הבן. הזקנה משוכנעת כי בנה נהרג בתאונת-דרכים.

דלתו של רוכל-הסיגריות וביקשו בקרירות כי ימכור להם מסחרותו. הבן פתח את הדלת כשהסיגריות המבוקשת בידו, אך איש מהלקוחות לא לקח מידו את הסחורה. אחד מן השניים שלף אקדה, ובעוד חברו עומד מרחוק ומתבונן במחנה, ירה כדור ישר אל בטנו של פונק הזקן.

השכנים שמעו זעקות ואימות עלות מדירת-המרתף של מרדכי. הם גילוהו עומד בפתח הדירה העלובה, לבוש רק גופיה.

היה פונק המסכן והגלמוד לעולל, שהגיע לו כדור בבטן? מסכן וגלמוד אחד!

מסכן וגלמוד היו שתי המלים שרדפו את מרדכי פונק במשך כל ימי חייו. הילד מוטל בא עם הוריו ארצה בראשית המאה. אחרי שנים אחדות קם וחזר ל-פולין, בארץ לא יכול היה למצוא לעצמו

*** המקצוע: סוחר

מרדכי פונק היה ממשין באורח חיי הבטלני עד היום, ל לא דחף אותו אחד השכנים, מבעלי בית-החרושת נעלי ארצנה לעיסוק כלשהו. "אתה באמת לא צריך הר-בה," אמר אותו שכן, "אבל בכל זאת — איך אפשר לשבת ולהתבטל כך במשך שנים?" השכן הציע לו לקנות כמות קטנה של סיגריות, אשר הוא עצמו ידאג למכרה בין חבריו ופועליו בבית-החרושת לנעליים. מרדכי התבייש לסרב. הוא הסכים — וזכה באחת ממתנות-ההמלצה המעטות בחייו: מחיר הסיגריות עלה לפתע, בכסף שהרחיח מ-עליה זו רכש לעצמו מלאי נוסף, סידר דוכן והפך לאיש מקצוע. בתעודת-הזהות שלו רשם בגאחה: המקצוע — סוחר. הוא מצא מקום נוח ליד תחנת ירושלמי ברחוב יפו, מול תחנת האוטובוסים של אג"ד. משם לא זו במשך כל השנים. הוא קשר קשרים עם כל קונוי הקבועים, ידע לנצל את האמצעים לתועלתו, בלי תש-לום. אחד מקונוי, למשל, עורך-דין לפי מקצועו, ניהל עבורו התכתבות ארוכה עם המוסד לביטוח לאומי. מרדכי התמרמר מאד על שבמסמכי המוסד נגרשם גילו ב-ארבעה חודשים צעיר מכפי שהוא באמת. "זאת הוכחה," התמרמר, "שכולם רודפים אותי ורצים לנצל אותי!" הוא סירב ל-שלם את הסכום הפועט שהטיל עליו המוסד

הנרצח

מרדכי פונק בן ה-65. תלמיד-חכם שידע מעט מאד נחת בחייו. צילום זה, הלקוח מתעודת-הזהות שלו, הינו היחיד שנמצא בכל דירתו.

לשלם, חזר בו רק אחרי שהסבירו לו שכניו כי מוסד זה יהיה היחיד שידאג לו, בעת שלא יוכל עוד לעבוד. ואמנם, שותויו בהן לא יוכל לעבד עוד, היו תמיד דאגתו היחידה. דירתו העלובה שיחעה לתיקונים דחופים שיעצרו את מיהגשמים, אך משהגיעו למרדכי על כן, הטיב כי אינו יכול לבנו את כספו. "אני מוכרח לדאוג לימים שלא אוכל יותר לצאת עם הסיגריות." עד לבוא יום זה ישב ליד הדוכן שברחוב יפו ומנה את פרושותיו. "מה אתם רוצים?" היה עונה ללקוחות סקרנים, "זה תענוגי היחיד בי חיים."

בכל זאת היה לו תענוג נוסף, אם כי לא היה מרחיב עליו את הדיבור. היה זה לקיים את אמו הישישה. מרחיחו הזעירים שילם עבור החזקת אמו במושב הזקנים; כמה פעמים ביום, אפשר היה לראותו גם מביא מעדו או כריך לאמו הזקנה. "לי לא יהיה מי שידאג בצורה זו כשאגיע לגילה," אמר לשכניו, "אבל כל זמן שאני חי היא לא תדע מחסור."

*** "שלא תדאג, המסכנה"

מחיתו הפתפק מרדכי בלחם ר-מים. אולם כדי שיוכל להביא לאמו מזון משובח בכל ביקור, עסק מחוץ למ-כירת הסיגריות בכל עבודה שה צעה לו. בשנים האחרונות שוב לא היה זה התלמיד-חכם הבטלן. הוא לימד נערים את ההס-טה, קרא את התורה בבית-הכנסת ושמר על מתים. כשהיה אדם נפטר בלילה, היתה התברא קדישא משלגת לשכן המבכשת ל-סוף לשמירה, היה עיקר דאגתו להודיע לאמו שהוא ברא — "שלא תדאג, המסכנה". למחרת הרצח ביקרה שכנה את דודתה, הגרה בחדר אחד עם אמו של מרדכי. "ראית את בני?" שאלה הזקנה. השכנה נענעה ב-ראשה לחיוב. "הוא בבית?" השמיעה האם להקשות, כאילו הבחינה במשהו. "לא," השיבה השכנה, "הוא בגבעת שאול". השכנה לא שיקרה. מרדכי פונק היה אותה שעה בגבעת שאול — בקבר.

ארסון: "חנה מרון מחליפה על הבמה משרות בדיוק כמו בבית". . . בקבלת פנים חגיגית שערכה הסתדרות הציונים הכלליים לכבודם של מועמדיה לכנסת, בבית-צינוני-אמריקה, הצטופפו רוב הג'והים סביב משה ניסים, בנו של הרב הראשי, רצו להצטלם עמו. "צלם, צלם!" צעקו ה-אנשים כלפי הצלם, "זה יוסיף לנו קולות לכנסת." בין השאר ניגשה אל בן הרב גם יהודית יצחקי, גרושתו של הזמר יש-ראל יצחקי העובדת כמוכירה במפלגה, חיב-קה את זרוע ניסים ואמרה: "צילום אתי יביא קולות." הצייר אחד הניכחים: "אבל לעומת זאת את הי ירחיק קולות אתי תיים". . . בפגישתו עם העיתונאים שבוע שעבר, הרויב מזכיר הממשלה בתריאל-בין את הויבור על בעיות המים של המ-דינה, דיבר באריות על תכונותיו של כל אחד מהמועמדים למועצת המים, שהוקמה כן את רשימת חברי המועצה, קרא כלפיו אחד העיתונאים: "ומה עם מלכת-המים, מדוע לא צירפתם אותה?"

אסור. יוסיפון צחק לאידו של ברלנסקי. אך השוטר היה סבור כי יוסיפון לועג לו, ורק נסג נחלץ גם הואב השני מקבלת דו"ח. . . הזמרת רמה פמפונוב גר-אתה לאחרונה כשהיא קנה ערימה של תכשיטים זולים, באחת מחניות התכשיטים הגדולות, אך רמה לא קנתה את התכשיטים לשימושה האישי. כמו כל זמרות האופרה הישראלית, צריכה גם היא לקנות את תכ-שיטי הופעותיה בכספה היא. . . אנשים רבים אינם מבדילים בין הזמר אריק לביא לבין אריק אמיר, מחקה הקולות.

מאז נסע לביא לארצות-הברית, מקבל מחקה הקולות הזמנות לה פעות, בהן מצוין במ-פרש כי הוא מתבקש לכלול בתכנית גם את השיר הטלע האדום או את שיר הקטר. על כן החליט הפרסם מודעה: "אריק נסע למריקה — מחקה הקולות נטאר כאן". . . אחרי ששחקנית הקאמרי ז'נב גורדפארב, ששיחקה את תפקיד המשי רתת בבית-הבובות, חזרה לשוייץ, קיבלה שחקנית אחרת את תפקיד המשרתת ה-חנה מרון. אומרים על כך שחקני התי-

מפילטון או סמאטירה על יומנו של עסקן פוליטי בישראל, זהו קטע מיומנו של ח"כ דוד הכהן, שנסע כחבר המשלחת הפר-למנטרית לורשה, שפרסם השבוע בדבר: "אני עייף מאוד, אך עלי להתגבר, כי המת-ז והאחריות מחייבים. . . יש לי למעשה לסי-מוך על עצמי בלבד. . . אני רשום לנאום קצר, אך כמעט והחלטתי לותר על זמתי."

*** דו"ח משרתי לשחקן

שחקן סמבטיון ואחד מבעליו של תיאטר-רון זה, זאב ברלינסקי, נכנס ביום השישי האחרון לכסית. לפתע פנה אליו מנהל תליס זאב יוסיפון והודיע לו, כי כל עוד לא פרע את חובו לשחקנית, נעמי פולגי אסור לו לשבת בפתח אחרי שהתברר לברלינסקי שיוסיפון מתכוון ל-בריי ברצינות ואינו מניח לו לשבת. רץ השחקן החוצה, להועיק שוטר שעמד שם. ואז התברר כי השוטר היה עם ברשימת דו"ח לקטנועו של ברלינסקי, שחנה במקום

רונה מנוף קפה כסית ומסדרונת הועד-הפעל של ההסתדרות. פ נא שהגיע לגיל 74, החליט לפרוש מכל פעילות ציבורית, כולל נדנדו לגיולי המדינה. הוא תרם סכום של עשרת אלפים ליי לכפר-בלום, שם יוקם בית-ילדים על שמו, וברביית של הכסף, ישלם הקיבוץ עד יום מותו את הוצאות החזקתו בבית-אבות של ההסתדרות. בצו-אתו, כך הוא מספר, ביקש כי יקבורוהו ליד קבר טרומפלדור בתל-חי. כן הקציב בצוהא-1500 ליי לצרכי עריכת הלוחי, ואף ליי כפרס לאדם שיכתוב את ההספד הופה ב-יותר אודותיו. . . אחרי שהסופר שמואל יוסף גענון, התאונן בפני ידידיו כי חייו בשכונת תלפיות בירושלים הפכו לאחרונה לגיהנום בשל רעש תזמורות בתי-הקפה ותנועת תלפיות הסואנת ברח-בית. פנו ידידיו למשטרה ולעיריה וביקשו להצילו מעונש זה. השבוע החליטה העיריה לסגור את התנועה ברחוב בו גר גענון משעה שער-בלילה עד שעה שבע בבוקר. גענון, שהיה נוהג על המעשה, הבטיח לבנות העיר להני-צית אותם ביצירתו. . . זה איננו קטע

אכתקיון פרותי

ודיכאון, ואם לא ימצא הפתרון — אינני יודעת מה אעשה. אולי אף אקוט בצד קיצוני!

הפתרון, לדעתה של (1146/98), תלמידת בית הספר החקלאי עיינות, הוא נער נאה, מעניין ואוהב, כמוה, שחיה וסיולים בחיק הטבע.

★ ★ ★

אומביאוגרפיה נואשת באיריש

אני מעינת ברצינות באפשרות לכתוב בעצמי אל (99/1146): „משך שעות מיוזעות עמלתי על ניסוחו של מכתב ציני, נועז ושנון, וזאת משתי סיבות. אחת, כדי שיצירתי לא תשכב במגרתך ירחים, אלא תזכה לראות אור במהרה. ושנית — כדי שלא אהיה ראוי להצלפת לשון השפיפון שלך. דומני כי מדורך הפך ממכון ליסוד קשרים אינטימיים, לקניטור המוני, שמצעו היחיד הוא קקקוע אנשים תמימים וישרי-דרך.

ובכן, דומה שאפשרויותי מוגבלות מאד, בהתחשב במודה הרוחת לאחרונה. אין לי כל קשרים עם עולם הבידור הצהלי, ואינני קורא לשום שחקן או אמן בשמו הפרטי. תוכניות הקרובות אינן כוללות יסוד להקה דרמטית או פריטה על-גיטרה. אין לי לא כלירכב, לא גרדובה ברהמית ואף לא זקנקן פיקנטי. סך הכל עגום כמעט, מה? „מובטחני שאכיר באמצעותך נערה שהבורא חננה בראש נאה, המלא בתוכן. נערה שאינה חוששת לקרוא לדברים בשמם, שאינה משעממת, אפילו לא לפעמים, ושהשכלתה נובעת ממקורות של ממש, ולא ממורי הדרך לאשה, כפי

היה זקנקן ואיננו עוד

הוא צירף תמונה, אז לא נעים. הבטחה זו הבטחה. אז אם פרצופו המזוקן עושה לך דברים, תדעי לך שהוא בן 22. (1146/95) ואוהב, בדיוק כמוך, קול-נוע, תיאטרון, סיולים, ריקודים — אני יודעת מה? והוא רוצה, תסלחי לי על הביטוי — להתכתב עם צעירה כבת 20—18 שנמאס לה לי-צאת עם חברותיה. עכשיו העיפי שוב מבט על פרצוף זה, ומחקי בדמיוןך את הוקנקן שלו. הוא גילח אותו.

נ.ב.: יש לו חנה, שרוצה כמוה, את אותו הדבר.

★ ★ ★

הרצה, אתה שומע אותי?

את בודאי תגידו שאני ארוייה לזה, אומרת (1146/96), ואני מסכימה אתך. ובכן: „הזמן: 8 לאוגוסט, שעה 12 לפני הצהריים. „המקום: תל-אביב, רחוב גורדון, ים.

„ההכרזה: הוא — גבר כבן 30, לבוש בגדים כחול, שמו הרצל. היא — בחורה רזה בבגדים של שני חלקים מצמר זהוב (דהוי) בנקודות אדומות קטנטנות.

„הפרישה: היא אינה יודעת לשחות, אך עושה מאי-מצים מצחיקים. הוא ניגש בטבעיות ומדריך אותה. תוך כדי כך, גם מרים אותה כשבאים גלים, ובכלל, שניהם מתנהגים בפשטות ובטבעיות רבה, כאילו הכירו זה את זה שנים. אך כשהוא משבח ומציע להבא את בריכת תל-אביב בתור מקום אידיאלי ללימוד שחיה — היא מתפנתה. כמו: „אינני אוהבת בריכה, וזהו כמו אמבטיה.“ „המים שם קרים.“

„כשהוא מציג את עצמו, היא, במקום לומר את שמה, עושה את עצמה כלא שומעת. כשבדיניות רבה הוא רומז על פגישה — היא מתחמקת ועונה לגמרי לא לענין, כמי: „אני נוסעת באופניים וכדומה. אחר כך היא אומרת שאינה רוצה ללמוד יותר — והולכת.

„וכל זה למה? התנהגות הטפשית והצבועה באה כאילו לכפר על התנהגותה הטבעית והחופשית, בשעת לימוד השחיה. כי הוא דווקא מצא חן בעיניה, ובכלל, אין שום סיבה מדוע לא יכירו זה את זה.

אם הוא סולח ועדיין מעוניין — שיכתוב לה מכתב קצר.“

★ ★ ★

הדרך הבטוחה ביותר לצאת בשלום מן העניין, כאשר נערה או אשה שואלת אותך בת כמה היא, לפי דעתך — לומר בגאלאנטיות: „אינני יודע בת כמה את — אבל את לא נראית את זה.“

★ ★ ★

ועוד

אחד מאותם מכתבים של תריסר בפרוטה: שני חיילים צעירים, (1146/97), המחפשים נערות כדי לכתוב אליהן ולהיפגש אתן. לרשימה הנודשה של צורות הבילוי האהובות עליהם, הם מוסיפים את המלה ועוד. למה, אתן חושבות, יכלו להתכחז?

★ ★ ★

אם לא — אזי...

כתבו מהר אל (1146/98), אם אינכם רוצים שירבץ משהו על מצפונכם. „אינני יודעת כיצד אשקוט,“ כותבת היא ביאוש מתוק של בן 17, „אני סובלת מרגשי בדידות

שאלה מתפרסמים בשבועונים מסוימים מאד. „ותיפח רוחי אם אאכזב עמלה שכוח.“

„הרי שתי הנחיות מועילות לאותה נערה נבחרת. רצוי שתגורי בסביבות תל-אביב, ושגילך יהיה תואם את גילו של חילי, הפושט בעוד ימים ספורים, בתענוג עילאי, את מדיו.

„רותי, אם צעד אחרון זה ייכשל — איאלץ לכתוב אוטוביוגרפיה נואשת בשפה האידית. תסכי מקהל הקוראים צינני נורא זה.“

★ ★ ★

בחור ושמו דני

קצת שונה, מכתבה של (1146/100): „אל: דני שטוקס.

אל נא תאמץ את זכרונך, דני, ואל תנסה לזהות את כותבת המכתב הזה. פשוט משום שאינך מכירני, כשם שאינני מכירה אותך. כל מה שאני יודעת אודותיך, הוא שהינך אדם פופולרי מאד, וזאת לפי מספר הבקשות הרב המגיעות לתוכניות כבששת. להשמיע לך שירים שונים, וזאת בליחי הצהרות אהבה ישירות או עקיפות.

„נדמה לי, כי התכונות הדרושות לאדם כדי להיעשות פופולרי הן אינטליגנציה, תבונה, חוש הומור, יפי תואר, ומעל הכל — על האדם להיות מעניין.

„דני שטוקס — אם נחנת בכל התכונות האלה ש-צינתי — הרי הינך אדם שהייתי מאד רוצה להכירו, והייתי מבקשת אותך להתקשר עמי דרך מדור זה.“

טפשעשרה על בעיות

מה עשית בשביתה? היה יופי ביום הראשון הלכתי לראות את מלך קריאול בחיי אני לא יודעת מה מוצאים באלביס פרסליי הזה, הוא גועלי בחיי, טוב, או הוא גבוה ונורא יפה ושר פנטסטי או מה? שמעי, יש לו שם קטע אחד משגע בחיי שמעתי את השיר הזה מיליון פעמים ברדיו. ממש נכנסים לאכסטזה כשהוא מתחיל למחוא כפיים ולהתנועע אבל באמת שאני לא יודעת מה מוצאים בו. אבל הסרט הוא דווקא נורא דרמטי אפילו כשהוא שר ורקורול. זה על בחור אחד בניו-אורליאנס שגר בשכונה ובכלל לא רוצה להיות עבריין צעיר אבל החברה מכריחה אותו. זה יוצא לו ככה, הוא מסתבך עם איזו זמרת והוא מוכרח להילחם, יחיד בחיי, עם מלך העולם התחתון, כי הוא מאמין בצדק ולא רוצה להיכנע. אז פעם הוא משתתף בשוד עם חברים שלו שהוא שונא אותם נורא, הוא לא רוצה להשתתף אבל זה יוצא ככה, ומה קורה? שהם מתנפלים דווקא על האבא של אלביס שורדים אותו ומרביצים לו על הראש והוא כמעט נהרג וזקוק לניתוח נורא מסוכן, אז אלביס אין כסף לניתוח אז הוא מוכרח לקבל את הכסף של המנוול אבל הוא החליט להחזיר לו את זה כי הוא לא רוצה את הסובות שלו רק את הבחורה שלא הזמרת הזוטי שהיא גם כן לא יודעת בדיוק איך זה יצא שהיא הפילגש שלו. של המנוול שמבליט. אז יש שם קטע נורא דרמטי את שומעת, כשהמנוול מספר לאבא של אלביס שהוא התנפל עליו והאבא נורא נדהם. כל כך התרגשתי אני אומרת לך שעשיתי כתם של ארטיק על החצאית שלי. אז אלביס אין ברירה הוא מוכרח להרוג את המנוול כי הוא הבטיח לו שאם הוא יספר לאבא שלו הוא יהרוג אותו. אז הוא מכה אותו והוא בורח ורודפים אחריו והוא הורג עוד מנוול אחד והוא נפצע והבחורה של המנוול לוקזה, אותו למקום רחוק אבל המנוול מגיע לשם ונהרג וגם הבחורה. היא מוכרחה למות בסרט כי כל הסרט המוסר שלה לא כל-כך בסדר אז זה לא טוב בשביל הנוער. ואלביס חוזר ככבוד גדול לשיר במועדון הלילה שהוא שר קודם וכולם אוהבים אותו ואפילו אבא שלו כבר לא שונא אותו ואלביס כמעט בוכה כשהוא רואה שאביו בא להופעה שלו. שמעי, הוא שר!

הכל שהשביתה לא היתה יותר זמן אבל הממשלה נורא טפשה בחיי. מה הבעיות? אפשר בקלות לפתור אותן אם באמת רוצים שאנחנו נלמד ולא יהיה ביטול תורה אז שבימי השביתה יגייסו את כל המורים למילואים ואת כל התלמידים לגדנ"ע, והם יהיו מוכרחים ללמד, אבל מול שהם לא חשבו על זה. כשאמרתי את זה לאיציק הוא אמר שאני אשה גדולה ושמי יודע, אולי פעם אגיע לרשימה של הצינונים הכלליים בכנסת. אל תצחקי, טפשה, סבא של אמא שלי היה רב.

נערת השבוע

מה הבסחתי לכם לפני חודש? שאם תהיו ילדים טובים, אראה לכם את פני אותה ביישנית שישבה על הכסא ושהת' חבצא בתוך הכובע. אז באמת הייתם ילדים טובים, ולא שלחתם לי יותר משישים ושניים מכתבים בנידון. אז זהו זה — תנה היא.

שמה אסתר טובי, וקוראים לה אתי. היא ירושלמית, אבל בתל-אביב. היא למדה דוגמנות אצל הגברת פלסטר, כמו הוד מלכותה, מלכת המים. היא מיווג גלויות — חצי ספרדיה וחצי אשכנזיה. היא שרה יפה, ומקצה לסדר לעצמה הופעה בחוף-לארץ. לא רוצה להתחיל כאן. היא אוהבת אוכל ספרדי מפולפל ושירים של ברטולד ברכט ושונאת רכלנים.

אז שלא תחשבו עוד פעם שאני מנגיבה לכם תמונות מהולביד ואומרת שזו ישראלית.

האיש ה-121

שבאמת ייחוו מן הבחירות לכ' נסת הרביעית יכול להיות אתה. כמוכן, רק בתנאי שתשתתף בי' סוטו-הבחירות של העולם הזה, בו תוכל לזכות בסך של אלף ל"י.

למי תודה למה ברכה לדמיון כה האגמלא

הסכון ללא סכון...
שאינ כמוהו... אני וכל
המשפחה נהנים ממנו

פרסום מלינק

דין ודין

הנדרשת ביותר בישראל

תשבץ העולם הזה 1146

7	6	5	4	3	2	1
12	11		10			9
	15			14		13
			17		16	
22	21			20	19	18
		26	25		24	23
	31	30		29		28
			34		33	
				36		35
	41		40		39	38
		44		43		42
				45		

מאוזן: 2. חבל ארץ בישראל; 8. כינוס; 10. קשור לגינוני טקס; 13. קטל; 14. חברה לתובלה ציבורית; 15. מדינה ים-תיכונית; 16. ראש השנה בשבט; 17. ירק; 18. תריסר ירחים; 20. כלי בשחמט; 21. גם להנחת היד; 23. היפוכו של בהיר; 25. שכון בקרבת תל-אביב; 27. מלכה פורימית; 29. חברת דלק; 30. ח"כ דתי; 32. כמה פנינים ב"יחד; 34. שר חיי נוך לשעבר; 35. בלע"ז זה שוק; 36. מכה מרחבית; 37. כלי חקלאי; 39. מידת אורך; 40. בראש מכתבם של אנשים דתיים; 41. אתר ארכיאולוגי; 42. מנה בארוחה; 43. ריכוז עצים; 44. בראש סיגוריות מסוימות; 45. ה"מטכ"ל האמריקאי.

מאונך: 1. פרח; 2. על פני; 3. הוצאת ספר; 4. סימן כיוון; 5. ישוב בקרבת נתניה; 6. קיצור של יורם; 7. אני; 8. אימון שדה; 9. חמש אצ"ב

בעות; 11. אות הנצחון; 12. מטבע אסיאתי; 18. סמל הלא-יוצלחים; 19. טקס הענקת הכתר; 21. המעמד ה"דתי השליט ביהודה; 22. סיגאר קטן; 24. ראשוני יסודי; 25. אינו זן מן האדם, אלא בלילה; 26. מאפה; 28. שליט איראן; 29. בן אדם; 31. אות יוונית; 33. שמה הראשון של זכרון-יעקב; 34. זרז; 38. חסר טעם; 41. בית-חרושת לתמרוקים; 43. על כל בית.

מבחר עשיר ורבגוני במערכות ריהוט חדישות ביותר תמצאו אצל

ה ר ה י ט

תל-אביב, רחוב בן-יהודה 78 מכירה כללית לרגל דיאורגניזציה

תכנון ביתי עלידי אדריכלים ונגרים מעולים • סידור מלא ושירות אדיב במחירים עממיים

קולנוע

סרטים

שכנוח לצילי וואגנר

הדודנים (אופיר, תל-אביב; צרפת) הוא סרט שיפח תקווה חדשה במבקר-הקולנוע. לא רק בגלל סיבו המשוכלל, אלא גם בגלל יוצרו. כי יוצר הדודנים הוא קלוד שברול, מבקר-קולנוע צעיר (30), שירש סכום כסף גדול, השקיע אותו בסרט זה. לפי כל הסי-מנים, לא יתחרט על כך.

כי הדודנים הוא סרט שיצליח בכל קהל. אניגמטסעם יתלהבו מן הסניקה המשוכ-ללת וקטעי-המישחק המצוינים (כולל הופ-עתיד של ז'אן-קלוד בריאלי, בשעת נשך-חשק, כחילל גרמני שנמלט מגיא-ההריגה, מבכה את חבריו לצילי הוואלקירות של ז'אנור). צעירים צנועים יותר יסתפקו ב"תיאור מפורט של אורגיות מיניות, והבלטת אורח-חיים, בו כל הבנות יפות וכולן כאחת

המהלך על החבל הדק המתוח בין סרט-מתח מצוין מצד אחד, וסרט-זוועה גרוש גוויות ודם מצד שני.

האב, הבת ורוח האי-קודש

שיר לוי שיר (תל-אביב, תל-אביב; אר-צות-הברית) הוא סיפור אודות האב קונרוי, הכומר של כנסיית ג'ורג' הקדוש בברודביי, שהיא כנסייתם של אנשי רובע השעשועים הניו-יורקי, הפתוחה במשך כל הלילה.

אולם אין זה סרט דתי. ההיפך מזה הוא הנכון. הכומר הטוב (בינג קרוסבי) הוא יר-תר אמרגן מאשר מטיף, עוסק בשירה, ב"אירגון הצגות טלבויות, ובהכנת ריקודים לנשף צדקה, שכל מועדון לילה פאריזאי לא היה מתבייש בהם.

במרכז העלילה עומד המשולש הקדוש — האב, הבת (דבי ריינולטס) ורוח האי-קודש (רוברט ואגנר). דבי היא בתו של שחקן

שחקנים מורגן וז'לין ב"רצח ללא רוצח" גויה קפואה במקור

כמה שהתמוטט, הנאלצת לעבוד כרקדנית במועדון לילה מפוקפק של ואגנר לפרנסתה ולתמיכת אביה. כשהיא לומדת שהדרך ל"הצלחה עוברת דרך מיטתו של הבוס, היא עומדת לחתור על הקריירה, בהתאם לחינוך הדתי של האב קונרוי. אולם רוח האי-קודש המקבלת את הסטירה בלחי האחת, מגישה מיד לסוטר את הלחי השניה, ובין השניים מתפתח רומן אהבה לפי כל כללי המוסר של הכנסייה.

הקונפליקט הדרמטי נוצר כאשר דבי ה"מסכנה נקרעת בין חובתה לכנסייה מצד אחד לבין אהבתה לרוח הרעה מצד שני. הפתרון בא בצורת חזרה כללית למוטב של כל השיכורים, חסרי-המוסר ומולדי הממ"זרים שבקהילתו של האב קונרוי.

הסרט, המוגש בצורה של אופרטה, אינו אפילו מנוח. הוא פשוט משעמם. בינג קרוסבי נראה בבגדי הכומר כמו רב ראשי בתלבושת כדורגל. הוא אינו מצליח להר-ציא אפילו משפט אחד מפיו שאינו נשמע כבית מדרים מתוך שיר ערש. רוברט ואג-נר, עליו מוטל התפקיד של הפרחח מארגן המועדון, מצחיק בצורתו הגערית. לדבי ריי-נולטס אין גם כן מה להגיש לצופה מלבד העובדה שהיא היתה פעם אשתו של אדי פישר. היחידה היוצאת נשכרת מבלי ל"שיעמום היא הכנסייה הקתולית, המציעה כאן את עצמה כתחליף לבתי-השעשועים של ברודביי.

"שכנויות" (כדברי התירגום), ובו איש אינו נאלץ לעבוד לצורך מחיתו.

תיאור מבריק זה של טיפוסים צרפתיים, סטודנטים של האוניברסיטה, החיים על חש-בון אבא (שהוא לרוב טיפוס מפוקפק), והמבלים את חיהם בניחן מוסרי מוחלט, הוא מעין תשובה צרפתית לסרטי העבר-יינות הצעירה האמריקאית. אלא שכאן הכל מעורן ותרבותי יותר. גיבור העלילה הוא ג'ראר בליין, בן עפולה צרפתית המודמן לרוב דיונוגוף הפאריסאי, אינו מתבולל, לומד בשקידה, רואה את אהובת-נפשו ה"פכת לאהובת דודנו בחרר הסמוך, נכשל בבחינות, בשעה שהודון המתהולל עובר בקול.

הרע מנצח: הודון הטוב נהרג בשגגה על-ידי הודון הרע. אולם הבמאי אינו נותן לצופה המבחין לצאת מן האולם בהרגשה של אי-צדק. הודון הרע נראה מתלבט, ועתידו הרע מצטייר על פניו. אלא שהצופה הפחות-מבחין לא ירגיש בזאת, יעדיף את נושא-ההוקעה על ההוקעה עצמה, את ההש-כל-ללא-מוסר על מוסר-ההשכל.

רצח של גויה

רצח ללא רוצח (הוד, תל-אביב; צרפת) הוא סרט על רוצחים ללא רצח. שני הרוצחים מתלבטים לכל אורכו של הסרט כיצד לרצוח גחיה מתה.

הגחיה המתה היא גחיתו של בעל עסקים (פיטר ואן-אייק), שהחליט לאבד-את-עצמו לדעת אחרי שהסתבר בחובות. אולם בשל יחסו הבלתי-אווהד ביותר לאשתו (מישל מורגן), הוא מחליט לקחת אותה עמו בדרך אורגינלית. בצהאת שהשאר קבע במפורש כי במקרה של התאבדות, תאבד פוליסת-הביטוח שלו, על סכום של מיליונים, את ערכה. משום כך נאלצת אשתו, הרוצה לזכות בדמי-הביטוח, לברר עם גופת המתאבד. בשיתוף פעולה עם נהגו הפרטי של בעלה (ניאל ז'לין), הרוצה לרשת אר-תה, היא מתכננת תכנית מקפידת. את בעלה היא מקפידה במקרה לכמה-ימים, מכשירה באותו זמן את הקרקע לביום ה"רצח.

אולם כשהיא מצליחה בכך, אין היא אומרת די. היא מחליטה להפיל באותה ה"דמונות גם את יריבי בעלה, להפוך אותם לרוצחים ברצח שלא היה מעולם. זהו סרט לבעלי עצבים חזקים בלבד,

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

- **חתולה על גג פח לוחט** (אט תה, תל-אביב; עדן, ירושלים) — אליזבט טיילור מנסה למשוך את ליבו של בעלה ההומוסקסואליסט, לפי מחזה של טנסני ויל-יאמס. ברל איבס.
- **ארוכה הדרך לחרות** (פאה, תל-אביב) — דרכו של מוג'לב אל מעמד הגיבור הלאומי. צ'ארלס לוהטון.
- **אננה מברוקלין** (צפון, תל-אביב) — ג'ינה לולובריג'יה מעוררת סערה בכפר איטלקי, מברו.
- **האילוזה הגרדנה** (תל-אור, ירו-שלים) — סרטו של ז'אן רנואר על המל-חמה המנוהלת בידי ג'נטלמנים.
- **הדודנים** (אופיר, תל-אביב) — ראה לעיל.

העולם הבא

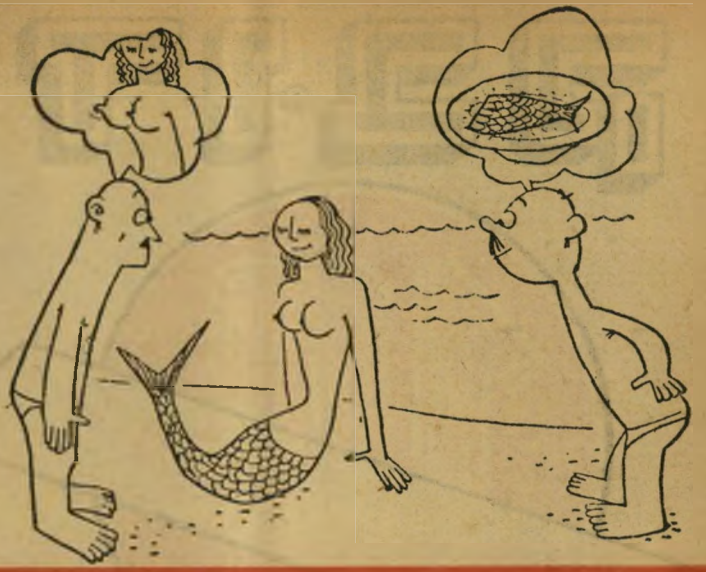
בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה בפרס השבוע הוא יוסף לניאדו, סבריה.

שלום, שלום

סיפור זה קיבלתי מסבי: פעם יצאו רבי שלום ורבי ישראל לירושלים. או עוד לא היו דיליגנסים, והעי ליה נעשתה ברגל. פתאום קופץ רבי שלום על גבו של רבי ישראל ואומר לו: "מעשה ארכב עליך." "מה פתאום?" שאל רבי ישראל. ענה לו רבי שלום: "הן כתוב בפירוש - שלום על ישראל." רבי ישראל המסכן טיפס במעלה ההר, כשחברו רוכב על גבו. עד שלפתע נעצר רבי ישראל והפיל את רוכבו בחזקה על הארץ. "מה עשית לי?" צחח רבי שלום מרוב כאב. רבי ישראל רק חייך: "הלא כתוב - תן שלום בארץ, השיב בתרועת-נצחון." יוסף לניאדו, סבריה

מאת אריה קרו

זה מול זה

נת לם צודקת

הסכם שודד בסלביזיה. (חרות) אביגדור פרויד, תל-אביב ניבה ספרותית. הלוייה ממלכתית לקברנית המטיס זירדני. (מעריב) משה פלדמן, חיפה במעמד קברניטי המדינה. שפחה טובה מעוניינת להכיר בחור זשכיל. (ידיעות אחרונות) מרדכי דן, תל-אביב זנוטה בעבודות משפחתיות.

מה זה פה, חלם? שאל הבוקר: התפעלות שופט השלום ד"ר ח. זבין, שעה שהובא בפניו שופט ושלום ד"ר ח. רובין. (ידיעות אחרונות)

מרדכי דן, תל-אביב מאמת, מה זה פה?

...וחמשיר

נשה בצעיר מכנתר יספה להתחיל עם גברת. הוא טעה בסגנון ומן הון אלי הון - א השאיר את שיניו למזכרת. אלעזר דומקה, חיפה

... אחותי כלה"

"גן נעור ..."

פרח בנן-ציבדי

הערות-שוליים

הסינים הציצו שלום להודים...

... התנאי: שההורים יאמרו שלום למוצביהגבול שלהם.

★ ★ ★

כרושצוב הגיע לארצות-הברית רחוי נחת עקב נחיתת לוניק 2 על הירח...

... שנאמר: מרבה נחיתות, מרבה נחת.

★ ★ ★

"פני תינוק", הגאנגסטר הבינלאומי, גורש מן הארץ, אחרי שהיה של יום אחד...

... תינוק בן יומו.

★ ★ ★

ניקסון הכריז בניו-יורק כי אין כל הון כחה שהטיל הרוסי אמנם פגע בירח...

... טיל קורה מבין עיניך.

★ ★ ★

מטוס מצרי חדר למסדרון האווירי הישראלי...

... ועורך סערה בחלונות הגני כוהים בעולם.

מזה צוחקים האמריקאים

"הבה נתייחס לעניין בצורה נאורה: נשותיך אוהבות אותי, ואני אוהב אותן..."

מכתבים לשטותי

אני חסידה נלהבת של אתם יודעים מי. זו החכמה, שיש לה תשובה לכל שאלה במדור המכתבים שלה. תארו לכם על כן כמה התאכזבתי לראות שאין לה פטנט על צורה זו של חוכמות, ושכמעט לכל עתון יש מדור כזה. כל מה שצריך, זה כמה קוראים עם בעיות ועם כסף לבולים. כדי להוכיח לכם כמה שזה קל, בחרתי שלושה מכתבים שהופיעו בעתון אחר. מה שאתם מוזמנים לעשות, זה לחבר תשובות למכתבים אלה, משעשעות ככל האפשר. ואל תחוסו על שולחנות המכתבים. שהרי זה לגמרי לפי מסורת הרוניות למינני הן ללעוג למסכנות אלה. אם כן, לדרך:

חגית א. - את נערה נכונה, אך משום מה אין לך הצלחה אצל גברים. אינך מבינה מה היא הסיבה הגורמת לגברים להתרחק ממך. את חוששת שהם רודפים רק אחרי תענוגות ופי לירט קל, ומאחר שאת כחורה רצינית, הם מוותרים עלייך.

מינה החיפאית: - את המתזמוג ואילו בעלך קר ואדיש, לדברייך. את סובלת מחוסר-סיפוק הגד רם לך, לדברייך, למצב של מתח-עצבים שקי שה לעמוד בו. שאלתך היא אם עלייך להתגיי רש מבעלך או להתנחם בחברת מאהב.

הנערה המתמהמהת: - את יודעת כי את פוגעת בשלום חיייהמשפחה של מדרך. את יודעת גם, כי הוא לא יפרד מאשתו ולא יישאך לאשה. אך יש לו עליך "השפעה היפנוטית" כדברייך, ואינך מסוגלת לסרב לו ואת ממלאה את כל משאלותיו. אך את עצמך יודעת כי עליך ליי שים קץ לפרשה זו. השאלה היא, כיצד?

הייתי יכולה להציע להן כמה עצות, לחברות היקרות הי אלה. אבל אחכה למה שדמיונכם הפורה יכול להעלות. בעוד שבוע אפרסם את המכתבים שנית, עם ההצעות המוצלחות.